

Met hart en ziel

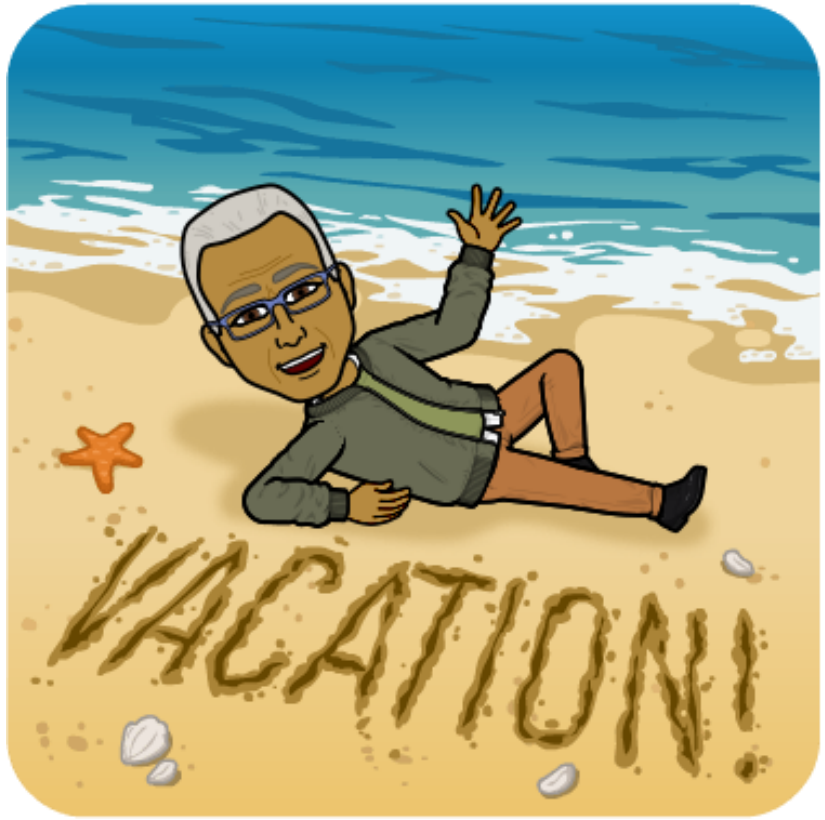
Het mysterie van niks en oneindig veel genot

De wereld gaat weer open

Goed nieuws! Het vasthouden aan de reisbeperkingen (als gevolg van Corona, weet u nog?) heeft geen zin meer. De adviezen omtrent corona zijn hiermee niet weg, maar de coronasituatie bepaalt niet langer het hele doen en laten van mensen. Mensen alles Pieter Pottenkijker en zijn lieftallige Adri bijvoorbeeld. Zij hebben de reisgids gepakt en een leuke vakantiebestemming gezocht.

Omdat zij al langer wisten waar zij naar toe wilden, was het bepalen van de bestemming geen groot probleem. Zij kozen – hoe verrassend – voor een door hen geliefde stek in Frankrijk. Om meer precies te zijn: camping Des Arcades, gelegen in een sublieme groene omgeving nabij de prachtige Moulin de Saint-Martial te Saint-Pantaléon in de buurt van Cahors, de hoofdstad van het departement Lot.

Dus verheugen Pieter en zijn lief zich op een idyllisch verblijf met hun vrienden (want die gaan natuurlijk mee) te midden van een overweldigende natuur. Daar wil Pieter “Het mysterie van niks en oneindig genot” ontrafelen. Hoe, en vooral wanneer, dat blijft nog even geheim. Ze willen geen slapende sujetten of ander gespuis wakkeren.

Een introductie

Hoewel het er niet veel zullen zijn, zijn er toch mensen op deze aardkloot die Pieter Pottenkijker niet kennen. Mensen die zich dan ook zullen afvragen, waarom het goed nieuws is dat Pieter (met gevolg) weer op reis gaat en dus ook gaat speuren. Of andersom wellicht.

Welnu, Pieter Pottenkijker is de goedlachse reporter en speurneus van De Kolderkrant. Zijn werk maakt deel uit van een groter geheel, want hij werkt nauw samen de Bond van Levensgenieters en – niet zelden ook – de regering, justitie, politie én vele bekenden en onbekenden uit de boven- en onderwereld. En niet zelden staan zij allen met hun oren te klapperen. Want niets blijkt wat het lijkt in de avonturen waarin Pieter steeds verzeild raakt. Onbedoeld, dat meestal wel, maar toch. “Het mysterie van niks en oneindig veel genot” zal hierop geen uitzondering vormen. Al laat de toekomst zich – ook door Pieter niet – nooit voorspellen.

Zeker is dat in zijn entourage vele bekende en beruchte namen en gezichten zullen vertoeven. Al zullen de trouwe lezers en volgers van Pieters wederwaardigheden natuurlijk ook enkele welbekende gasten gaan missen. Maar daarover later meer.

De Kolderkrant

De Kolderkrant, de krant waarvoor Pieter Pottenkijker dus werkt, is in de loop der jaren uitgegroeid tot een onmisbaar dagblad vol merkwaardige informatie. Met een voorliefde voor stupide anekdotes. Dagelijks vullen Pieter en zijn collega's het nieuws met merkwaardigheden en absurditeiten. Een zinnige bijdrage aan de wereldliteratuur is De Kolderkrant niet, maar toch verkoopt elke volgende editie weer meer onzinnigheid. Behalve eindeloos veel lol en anekdotes is het niks, maar het zorgt wel voor eindeloos genot.

Laten wij eens inzoomen op enkele zinloze feitjes die zoal gebracht werden. Urenlang bladerwerk levert namelijk frappante ontdekkingen op. Zo mislukte een Sovjet-coup in 1991 omdat de groep zich bedronk, laat een mens tien tot twintig winden per dag en is drummer Hans Asscheman van de jazzformatie Noise ontploft - al blijft de vraag hoe.

Voor elke editie van De Kolderkrant zijn de verwachtingen hooggespannen. "Mensen zijn net ratten", verklaart woordvoerder Inktpot, professor Sociale Wetenschappen aan een niet nader te noemen universiteit. "Eindeloos nieuwsgierig. Een neiging uit de evolutie. Onze voorouders overleefden door alles te proberen en te onderzoeken. Daarom zijn we zot op zinloze feiten. Vergelijk het met seks: oorspronkelijk bedoeld voor de voortplanting, maar daarnaast mogen we het ook graag irrelevant inzetten.

GOOD NEWS
ZONDAG 8 SEPTEMBER 2013

Altijd in beweging

Sprekend over De Kolderkant wijst Kapelaan Jos, ooit de niet zijn contributie betalende rechterhand van Ton Bond, het Heerschap Het Genootschap van de Goedgelovigen, en zelfbenoemd professor Sociale Psychologie aan de Vrije Universiteit Van Voormalige Campingeigenaren, ook op de behoefte aan kennis. “We willen alles weten, alles zien. We kijken naar het journaal om dingen te weten en om mee te praten. We luisteren graag naar smeuïge verhalen en roddels om de andere kant van onze maatschappij te kennen. Pieter speelt met zijn verhalen en speurwerk op die behoefte in. Hoewel zijn onderwerpen natuurlijk extremen zijn. Eigenlijk is het roddelen in het groot.”

Hoe dan ook, Pottenkijker brengt grotendeels amusement. Met soms de meest pijnlijkste blunders.

“Leedvermaak is het beste vermaak”, zegt Kapelaan Jos. “Want dingen die fout gaan, zijn nu eenmaal grappiger dan dingen die goed gaan.”

Lees dus vooral verder. Bang om iets te missen, genietend van andermans geklungel, uzelf verbazend over het onmogelijke ras dat vakantieganger heet. “Het verhaal is altijd in beweging”, stelt Pieter zelf. Elke rare gebeurtenis veroorzaakt weer een andere. Dat maakt mijn werk zo uitdagend.”

HILARIOUS

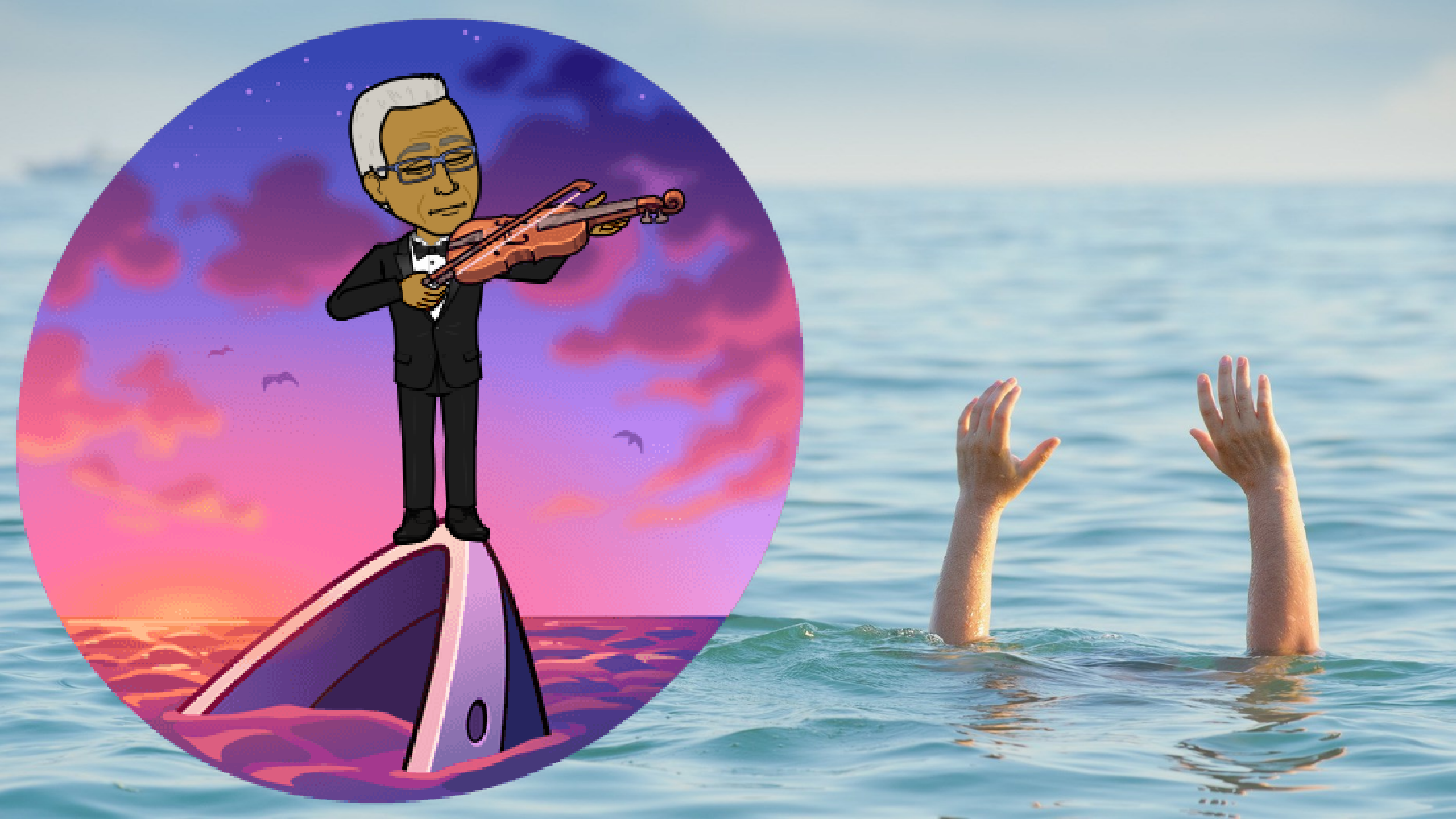
Speculaties

De door Pieter voorgenomen reis doet de samenleving gisten. In de betekenis van raden. De een maakt een ruwe schatting van dat wat hij gaat doen. De ander gokt er op los of doet een slag in de lucht. Er zijn veel vermoedens en veronderstellingen, maar niemand weet er het fijne van.

De suggestie van het voormalige VVD-kopstuk Kroos, die nu school maakt als Limburgse aspergekoningin, dat het gaat om een zomervakantie, wordt door Pieter subiet van de hand gewezen. “In de zomer ben ik altijd thuis. Die is mij te druk met vakantiegangers”. Wat wie ook gist, duidelijk is dat Nederland bol staat van spannende verwachting. Zij zijn heeeuullllll benieuwd naar de avonturen van Pieter.

De voorbije jaren was er bestendigheid in de samenstelling van Pieters entourage. Tenminste, als hij op reis was. Echter, als mensen ouder worden, vallen zij wel eens uit de boot. Bovendien gooide Corona de afgelopen jaren ook roet in het reizen. Hierdoor is Pieters entourage aan wijziging onderhevig. Gezondheid, het streven naar anonimiteit of andere keuzes eisen immers hun tol. En er zijn afwezigen die - ongewild - hun laatste reis naar de overkant van tijd maakten.

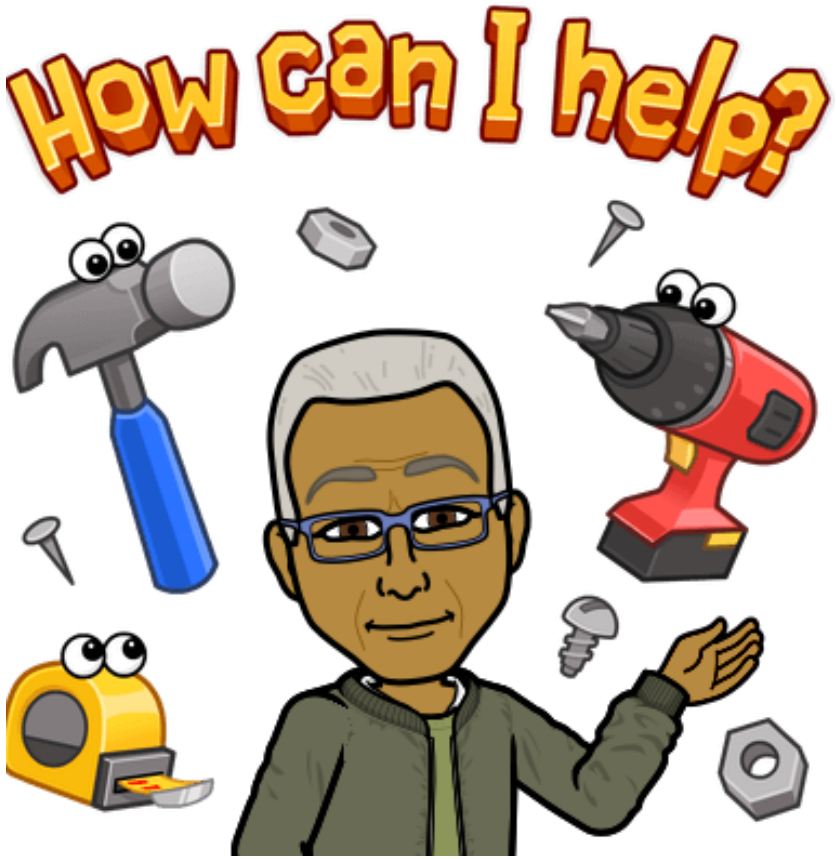
Topoverleg

De voorbereidingen van Pieter en zijn lief, gericht op de volgende reis naar Des Arcades, hebben ook de belangstelling gewekt van Ton Bond en zijn bondmeissie Linda. Beiden zijn inmiddels spoorslags afgereisd naar de woonplaats van Pieter, alwaar vervolgens topoverleg plaatsvond over het dossier van niks en eindeloos genot. Dat wordt uit verschillende bronnen bevestigd.

Aan de vergadering namen Ton Bond, bondmeissie Linda, Pieter zelf en natuurlijk zijn liefje Adri deel. Over de uitkomst van de beraadslagingen is nog geen mededeling gedaan of iets uitgelekt. Wel hebben de voormalige spion (met een (inmiddels verlopen) vergunning tot schieten), en zijn meissie voor later in de maand een herberg in Nazareth geboekt.

Volgens de boeking daar gaat het dan om een timmerman met zijn meissie. Hetgeen de veronderstelling doet reizen, dat het echtpaar incognito op reis gaat.

Waarom dan naar Nazareth zal de lezer zich wellicht afvragen. Welnu, die vraag puzzelt Pieter ook, en hij zal er tussen de voorpret en het werk door, aandacht aan besteden.

Moederdag

Moeders, je hebt allerlei soorten moeders: gekke moeders, lieve moeders, hippe moeders, overbezorgde moeders, coole moeders, energieke moeders, serieuze moeders en creatieve moeders. Pieter zijn vrouw is ze allemaal. Niet tegelijk misschien, maar elke van de beschreven karaktertrekken heeft zijn liefje Adri wel op enig moment van de dag.

Het is, zo zegt Pieter, een ware Superhero! Misschien een zonder cape en mét wallen, maar dat doet er niet toe. Wat haar een échte moeder maakt, is haar onvoorwaardelijke liefde voor de kinderen en kleinkinderen en haar eindeloze geduld. En niet alleen voor het (klein)kroost, maar ook voor manlief. Dus heeft hij zich voor Moederdag verdiept in het mysterie van de moederlanden.

Het resultaat van zijn vindtocht? Een prachtige ode aan de moederhanden. Welke gedeeld mag worden met alle moeders van de wereld. Want wat moeders allemaal voor hun kroost doen is voor hen zo vanzelfsprekend, dat het fijn is om dat even uit te spreken. Gewoon, omdat het mag.

moederhanden

de handen van een moeder
na maanden van afwachten
zij koesteren ons als eerste
als wij het levenslicht zien

de handen van een moeder
wiegen ons in rust en slaap
voeden en verschonen ons
leren ons kruipen en fietsen

de handen van een moeder
zij staan en liggen nooit stil
van vroeg al in de ochtend
tot ver nog na het schemer

de handen van een moeder
dragen hun kinderen teder
bij vallen en weer opstaan
wassen zij het verdriet weg

de handen van een moeder
zij zijn als een duizendpoot
waar de ene pleisters plakt
kookt haar andere het eten

de handen van een moeder
moedigen haar kinderen
bij elke musical van school
of wedstrijd die zij spelen

de handen van een moeder
zij koesteren en inspireren
bestieren elke dag opnieuw
de achtbaan van ons leven

de handen van een moeder
geven altijd en vragen nooit
de handen van een moeder
zijn de perfectie van liefde

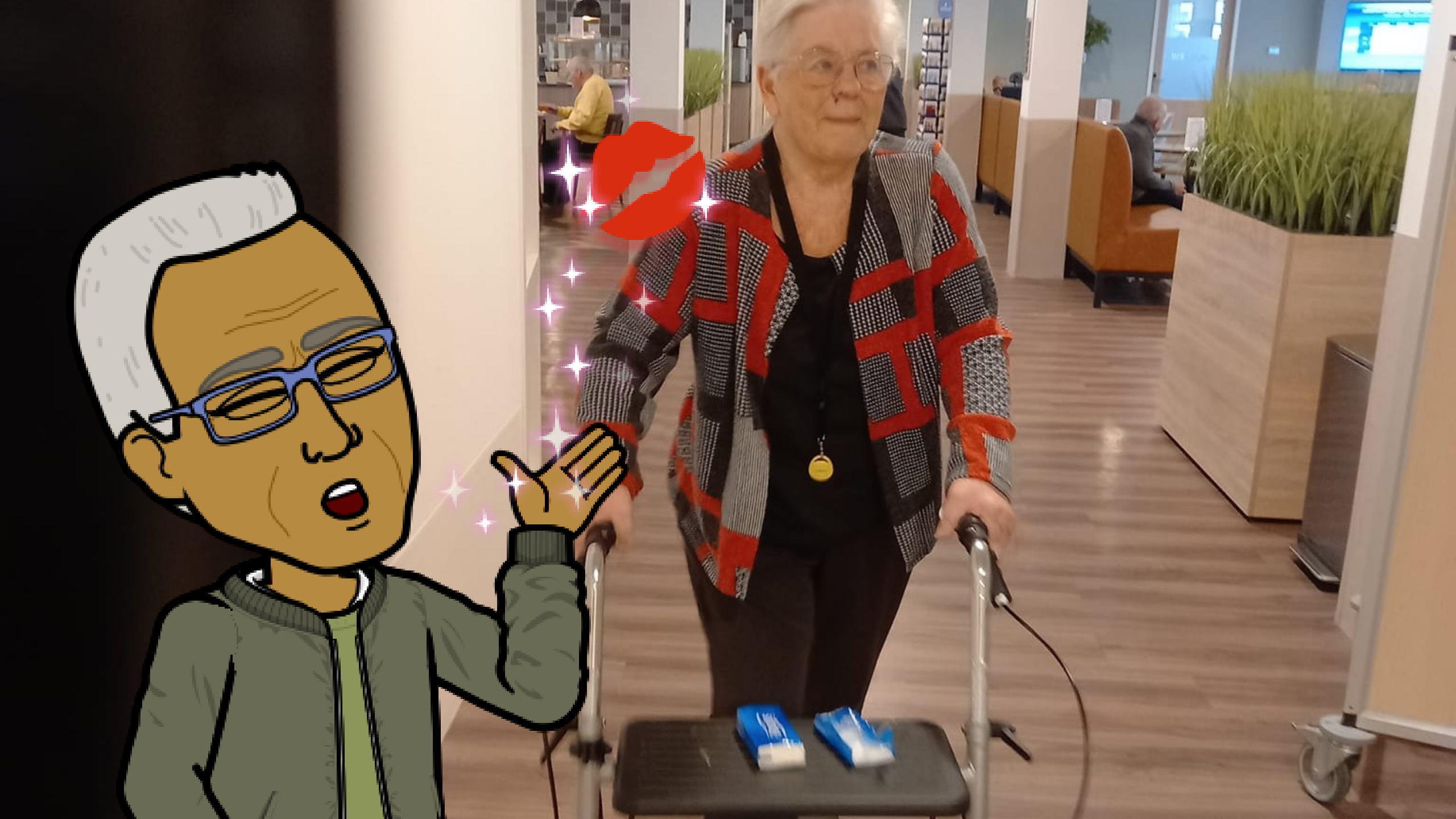
Chocolade

Volgens niet bevestigde kijk- en luistercijfers nestelen zich dagelijks tientallen volgers achter hun beeldscherm om de voortgang van Pieters vindtocht in het mysterie van niksen oneindig genieten te volgen. Mogelijk met als oorzaak dat dit kolderfestijn de afgelopen jaren werd geplaagd door het coronavirus.

Geen wonder dat bijvoorbeeld de Bond Van Ouwe Koeien hiervoor speciale zittingen organiseert. Ruim tweehonderd borrelpakketten gaan er elke avond doorheen om de feestvreugde te vieren. Het idee voor deze avonden lijkt te komen van Roger Thibaut. Bij de lezers en lezeressen van Pieters avonturen beter bekend als Kapitein Chocolat. Hij en zijn Bea zullen, naar welingelichte bronnen weten, dit keer niet van de partij zijn als Pieter afreist naar Des Arcades. Bea, een gekend boulster, moest namelijk een nieuwe heup. En dat vraagt tijd voor revalidatie.

Over de oorzaak van de noodzaak tot vervanging van de heup gaan wilde geruchten. Volgens intimi heeft dit te maken met de voorliefde van Kapitein Chocolat voor lekkere toetjes. En, het is bekend, een dessert blijft een paar momenten in je mond en de rest van je leven in de buurt van je heupen.

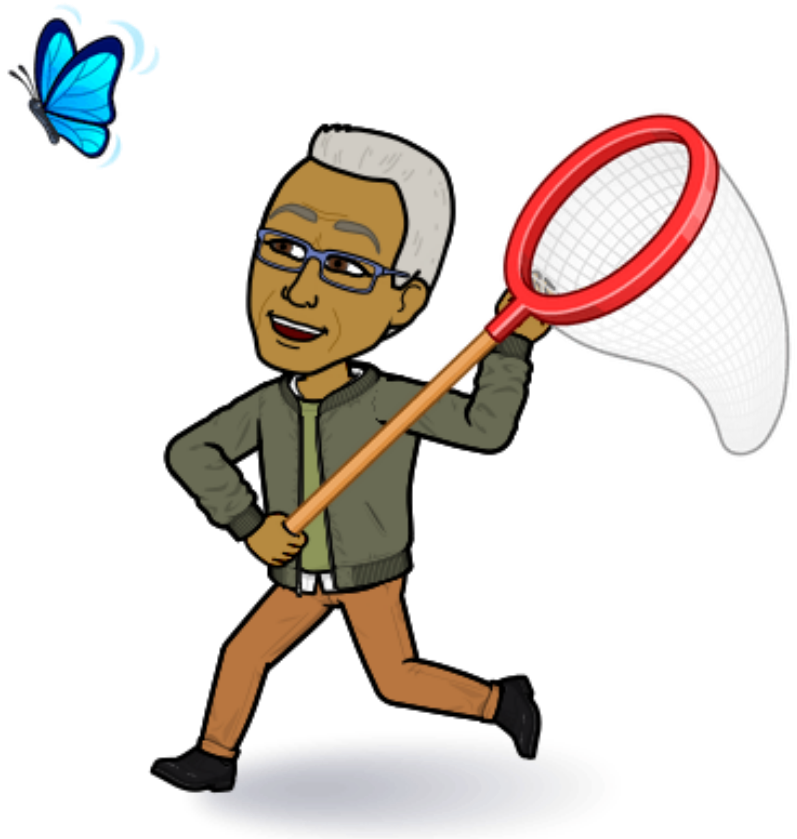

Voorpret

Het hebben van de zaak, is het einde van 't vermaak. Pieter weet dat maar al te goed. Bovendien, voor je het weet is zijn reis- en zoektocht alweer voorbij. Juist daarom genieten hij en zijn volgers optimaal van de voorpret.

Voorpret is de pret die iemand van tevoren heeft, in afwachting van een gebeurtenis, evenement of activiteit; zoals een vakantie, een uitje, een groot sportevenement, een feest, een etentje, seks, een geboorte, een bezoek van of aan iemand, een concert, een filmvertoning of een televisie-uitzending. Het is zoiets als een kind dat de nacht voor het schoolreisje waarop een speeltuin zal worden bezocht van blije spanning geen oog dicht doet. Nou ja - vroeger dan, nu zou de bestemming minstens Eurodisney moeten zijn).

“Slecht slapen, de nacht voor vertrek, zal ik zeker doen”, aldus Pieter. “Zelf zou ik dat overigens geen voorpret noemen. Maar reiszenuwen van een ziekelijke hypochonder.” En omdat De Kolderkrant bestaat bij de gratie van pret, is er geen reden de voorpret niet mee te nemen in mijn reis-en speurverslag.

LMAO!

Hinderlijke onderbreking

Vakbondslieden en politici pleitten de voorbije jaren om tijdens je werkdag tijd te blokkeren om ongestoord te kunnen genieten. Pieter weet inmiddels, op basis van eigen ervaringen, dat dit een belangrijke voorwaarde is om progressie te bereiken in het doel van zijn missie: niks en eindeloos genot. Hij stelt dat lang en geconcentreerd genieten zonder afleidingen aan werk en andere taken leidt tot een dramatisch hogere toestand van genot en tevredenheid. Onderzoek heeft namelijk laten zien dat, als je na een onderbreking van het genot, weer verder gaat met genieten, er sprake kan zijn van stevig genotsverlies. Hiermee wordt bedoeld dat je, als je na een onderbreking weer verder gaat met genieten, een deel van de mentale energie nog opgaat aan de ergernis over die onderbreking. Door de onderbreking is zodoende de genotservaring na de onderbreking dus minder diep. Deze wetenschap, weet Pieter inmiddels, is een prachtig iets, zolang je er je brood niet mee hoeft te verdienen. Hoewel de basis van het best mogelijke bestaan natuurlijk is: geld verdienen zonder dat je er veel voor hoeft te doen. Dat is Pieter echter niet gegeven, dus werkt hij tussen het genieten door. In de wetenschap dat nu iets doen, hem later extase zal opleveren.

in actie

Guus Opera

Na een leven vol ambacht en zang moesten wij onlangs afscheid nemen van Guus Opera (aka Guus Figelet). Hij is een goed gekende gast in vele eerdere mysteries die Pieter in de loop der jaren liet ontrollen. Hij is ontdekt als ‘artiest’ die graag een groot zanger wilde zijn (en werd). Op het podium, dat niet zelden een grasveld op een of andere camping was, ging Guus helemaal op in zijn rol. Hij genoot van alle aandacht en was er dol gelukkig mee. Hij kon er in ieder geval de eindjes, waarmee hij de glazen whisky voor zijn partner en trouwe metgezel, Ria Whisky bekostigde, mee aan elkaar knopen. Voor nieuwe meubels of een zomerhuisje was het weer net te weinig.

Guus was op en top een heer. Wanneer hij door mensen op straat of door journalisten als Pieter werd aangesproken, begon hij te glimmen en verteld dankbaar te zijn voor de successen die hij op zo’n hoge leeftijd nog mocht beleven. Steevast met de woorden: “Ik heb een veel belovende toekomst achter de rug, als het ware dan.”

Pieter schreef dan ook voor een – terecht – eerbetoon voor Guus en wenst Ria dat zij in haart hart een mooi plekje zal vinden voor alle herinneringen aan deze markante man!

kleine en parmantig stapte hij
met die verrassende charme
van een grote kleine generaal
doorheen het ondermaanse
dat hij al te graag onthaalde
met de hem typerende stem
die als windgong klinken kon

waar hij ook zong of citeerde
leverde hij ieder mens de zon
wiens hemel vertroebelen kon
met sonnetten uit zijn oeuvre
die het verhaal van zijn leven
of wat hij ervan denken wilde
graag horen liet en vertelde

met zijn liefste aan zijn zijde
proefde hij elke dag opnieuw
de sprankeling van het leven
die hem in vervoering bracht
met volle teugen genoot hij
wanneer hij met zijn vrienden
met mate vol de drank genoot

een blijmoedig mens was hij
zelfs de dood nog te machtig
dachten wij doorheen jaren
dat wij hem leerden kennen
zonder uitgepraat te geraken
vocht hij kordaat manmoedig
die vergeefs gevochten strijd

de volle vriendschap van jou
zullen wij bestendig verhalen
in de uren en vele momenten
die even plots en onvermoed
vanaf de overkant van de tijd
als sneeuwvlokken in de lente
jou hier terugbrengen zullen

adieu guus

Genot kent vele gezichten

Genot kent vele gezichten en gedaantes. Twijfelt u daaraan? Leest u dan eens “De Kleine atlas van het genot” van auteur: Laurens De Keyzer (ISBN 9789020964684) en ontdek zeker 12 plaatsen om warm van te worden. Zwijmel weg bij de verhalen over het genot in bed, van water in Spa, van sterrenkijken in de Ardennen of de polders, van een dagje aan zee, enzovoort enzoverder.

Bent u dan nog niet overtuigd, kijk dan eens naar het alleszeggende gezicht van Buum Hennie op de foto hierna. Verwart u daarbij deze Buum overigens niet met die andere, Buum John. Deze Buum is de ene helft van het vermaarde duo Buum & Buum. Bekend van het hete levenslied. De andere helft, Buum John dus, heeft een andere partner: de tijgerende lady Wil!

Maar goed, Buum Hennie en zijn Henny (jawel, voor het gemak heten deze partners hetzelfde, al schrijf je het dan wel weer anders) genoten zichtbaar van hun bezoek - met hun kleinkinderen – aan Duinrell, een pretpark in het westen Nederland. Het ‘stralende’ gezicht van Buum Hennie spreekt toch boekdelen vol?

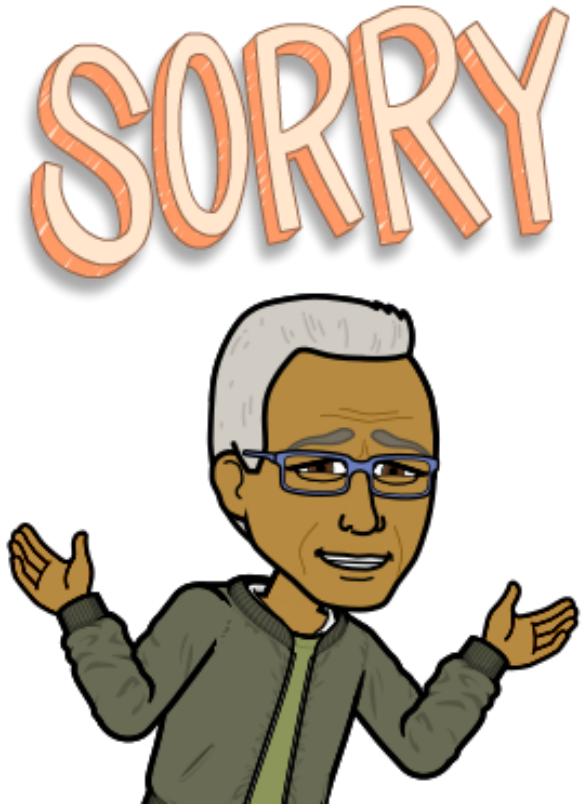

Schitteren in afwezigheid

Pieter ontvangt veel (niet gestelde) vragen over de rol van Staatsraad Roel van der Molen - met Sonja aan zijn zijde - bij de vindtocht naar het Mysterie van niks en oneindig veel genot. Bij eerdere gelegenheden speelde de staatsraad immers een bijzondere rol bij het voorkomen of herstellen van problemen die Pieter en zijn entourage in de internationale betrekkingen tussen Frankrijk en Nederland ondervonden dan wel veroorzaakten.

Het kabinet houdt de staatsraad echter beschikbaar voor meer urgentere kwestie. Kijkend naar de woedende oorlog tussen Rusland en Oekraïne een te verdedigen besluit. De staatsraad - met Sonja aan zijn zijde - zal wel afreizen naar Frankrijk, maar omwille van veiligheid verblijven op een niet genoemde camping elders in het land. Volgens de Nederlandse premier moet Pieter eventuele problemen dus zelf oplossen: “Pieter zal zijn eigen boontjes moeten doppen. Het zal zeker de inzet van al zijn kennis en vaardigheden vergen. Bij elk stapje dat hem dichter bij het oplossen en onthullen van het mysterie brengt. Bij opgaven als deze moet je soms boontjes uit water eten. Of hij het gaat redden? ‘ K zou d' r m' n bôôntjes niet op te weke leggen (=ik zou er niet al te zeker van zijn)!

Gonna
Miss
you!

PLEASE!

Een leven vol lust

Herinnert u zich nog het genietende gezicht van Buum Hennie? Nou, weet u wie ook zo ongebreideld genieten kan? Greet, jawel, Greetje S. uit de Jordaan. Zij is bij het grote publiek onder andere bekend van het duo Nora & Dora, de zingende toiletborstels. Bovendien speelde Greetje S. ook al een rol in eerdere mysteries. Denk aan “Het Mysterie van de gefikste match” en “Het mysterie van de Barrueco deal”.

Greetje S. heeft een ongebreidelde passie en gevoel voor esthetiek die zij ontwikkelde in haar jaren als toiletjuffrouw. Nu Greetje haar ondeugende jaren achter zich weet, komen ze pas echt tot volle wasdom. Zeker wanneer zij haar avontuurtjes kan herbeleven als is zij weer in die eerste nachten van jonge, ongebreidelde passie, waarbij genot nog genoten werd zonder sexy speeltjes.

Haar levenslust is van een melancholische schoonheid. Het is vreemd dat zij de wereld niet laat meegenieten door het op- en inrichten van een Observatorium van Insider Art. Wat toch heel wat chiquer klinkt dan “Het Sexmuseum” in haar woonplaats Amsterdam, niet dan?

Een lumineus idee!

De wind staat weer verkeerd vandaag. De penetrante geur van dooie koeien waait de redactie van De Kolderkrant binnen. Pieter neemt een grote hap lucht, houd zijn adem in, en rent naar het toilet. Hangend boven het wc realiseert hij zich dat hij deze week drie avonden lang moet genieten van het Eurovisiesongfestival. U weet wel, dat liedjesfestijn dat de prikkelgevoelige hersenen van menig mens kan strelen, verbazen en irriteren tegelijkertijd. Een oorverdovend en oogverblindend festijn dat vooral mensen aanspreekt die geen zuiver gehoor hebben. Zij die een perfect gehoor hebben mijden het en willen er niet mee geassocieerd worden. Het is kortom, een festival van niks of oneindig genot.

Het is die constatering die Pieter op een lumineus idee brengt. In de wetenschap dat in het gezelschap, dat hem over enige tijd vermoedelijk zal omringen op camping Des Arcades, het nodige zangtalent herbergt. Weliswaar ontbreekt Guus Opera, maar er zijn voldoende andere zangtalenten. Althans, mensen die menen een aardig nootje te kunnen zingen.

De idee nestelt zich in Pieters hersenpan en brengt broeit aldaar de creativiteit van Pieter wakker.

Good
Idea

Festival van het foute lied

Het Eurovisiesongfestival brengt de hersenpan van Pieter tot een lumineus idee. Op Des Arcades is een prachtig openluchttheater. Nabij het terras en dus de drank en bitterballen. Pieter ziet daar een groots, meeslepend en ludiek Festival van het foute lied plaatsvinden. Met zang, dans en voordracht van een keur aan artistiek ongekend, afgekeurd of onbekend talent. Dat moet haalbaar zijn.

Wat te denken van Buum & Buum, die “De Pruimenpolka” spelen. Of Buum John, die voor zijn tigerlady Wil (de Jager) “Nog een keer” kweelt. Greetje Jordaan, die “Ik doe, wat ik doe” ten gehore brengt en Snuf (u weet wel, de kompaan van Snuitje), die “Ik ben Gerrit, en ik steel als de raven” raspt! En dan heeft hij het nog niet over zijn lief Adri. Zij zal zeker “De diepte” zingen. U weet wel, van de Nederlandse zangeres S10. Als geen ander kan Adri deze Nederlandse inzending voor het Eurovisie Songfestival 2002 ten gehore brengen. Haar “Oehoe Aha” zal de ziel van velen als door merg en been gaand weten te raken.

Kortom, zo meent Pieter, het is tijd de idee onder de aandacht te brengen van Eva & Jonathan, de uitbatende eigenaren van camping Des Arcades.

Pieters tragiek

Volgens velen heeft Pieter Pottenkijker in werkelijkheid een bloedhekel aan romans, mysteries en verhalen. Desondanks is de tragiek van Pottenkijker dat hij er telkens zelf hoofdpersoon van wordt. Dat heeft inmiddels al geleid tot dikke almanakken vol alfabetisch gerangschikte uitspraken, wetenswaardigheden en krantenknipsels. En, wonder boven wonder, heel veel (leed-) vermaak, afleiding, amusement, genoegen, ontspanning, plezier, tijdverdrijf, verstrooiing, vertier en verpozingen.

Het verhaal dat Pieter brengt mag daarbij ogenschijnlijk kant nog wal hebben, hij schippert en laveert zijn lezers steeds weer door een moeras van geruchten, roddels, feiten en wetenswaardigheden.

Zijn verhalen hebben – naar eigen zeggen - als enkel doel: niks en oneindig genot. “Want wie niet geniet, is niet te genieten.” En dat proef en lees je in elk woord.

Zijn verhalen zijn een combinatie van intellectueel geluk en ongebreideld plezier. Vaak opgewekt en fris en soms met een kwiek bitter toontje of een in de boodschap geïntegreerd zuurtje. Met als vuistregel: wie zich gekwetst voelt, wordt ook bedoeld.

Comedy
LEGEND
KOLDERKRANT

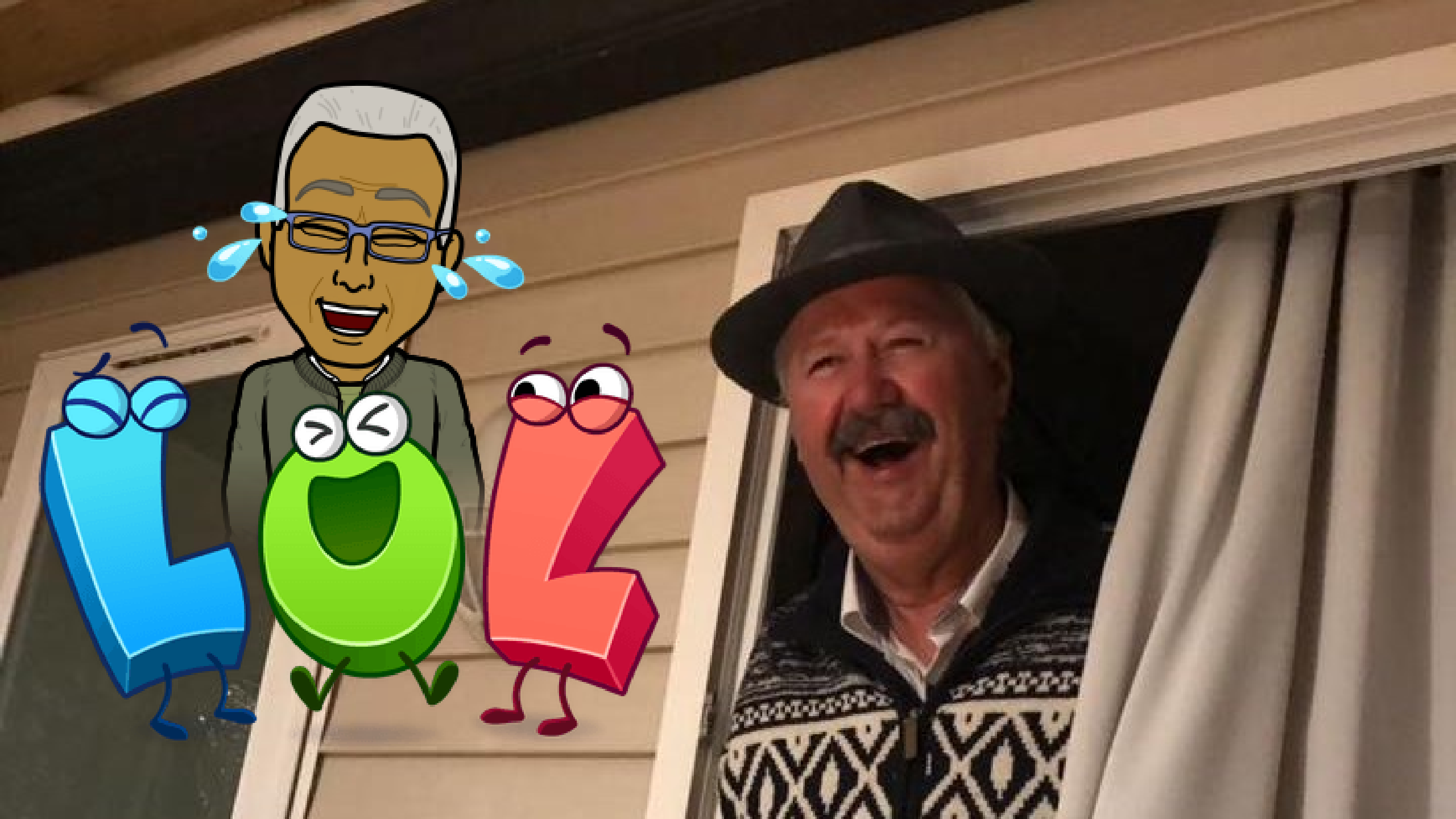
Leven vol lach en liefde

Net als de voorpret, gaat het verhaal van Pieter een beetje alle kanten op. Het lijkt ongerijmd en geen grond te hebben. “Maar”, zo zegt een woordvoerder van de Kolderkrant, “Het gelijkt op niets. Dus hechten de lezers van en kijkers er zeker een bepaalde waarde aan. Wij, de redactie van De Kolderkrant, vinden het mooi dat er mensen zijn, die dagelijks de moeite nemen deze ingewikkelde en onhoudbare materie tot zich te nemen. Het is een onontbeerlijke voorwaarde voor de ontwikkeling van het mysterie. Want laten wij wel wezen, dit is nog maar het voorspel!”

“De kracht van voorspel”, zo verzekert Pieter ter toelichting, “Wordt helaas nog vaak onderschat. Zonde, want door te investeren in het voorspel wordt de spanning voor het hoogtepunt pas écht goed. En nee, dan bedoel ik niet dat ik mijn publiek de HE-LE dag wil prikkelen. Dat is naast doodvermoeiend ook niet vol te houden.

Door regelmatig berichtjes te plaatsen, bezorg ik mijn gehoor rode oortjes en zij kunnen niet kan wachten op de volgende episode. Kortom, ik stimuleer slechts de erogene zones van de lachspieren en de opwinding. Zo draag ik mijn steentje bij aan het losbandig en vurig genieten van een leven vol lach en liefde.”

L
O
L

Is vakantie onzin?

Tijdens het genieten van niks en oneindig genot bekruipt twijfel Pieter. Zijn die paar periodes in het jaar – als je genoeg geld hebt tenminste – een maandenlange voorbereiding waard? We posten indrukwekkende foto’s en verhalen, delen spannende momenten en verkleuren onze huid onherkenbaar. Hoe extremer, hoe leuker.

Dat de kans groot is dat het lijf bacteriën (of nog erger) oploopt en de spijsvertering signalen afgeeft de nieuwe logés niet op prijs te stellen, houdt ons niet tegen. En er zijn mensen die de eerste week zo moe zijn dat ze om de haverklap in slaap vallen. De hitte is overweldigend en brengt korte lontjes met zich. Maar in de derde week zijn ze weer volop met hun gedachten bij het werk en hebben ze nauwelijks nog oog voor de vakantiepret. Het lijkt al met al een slechte investering.

Wanneer het gerinkel van glazen klinkt (de vijf zit weer in de klok) ontwaakt Pieter uit zijn dagmerrie en schalt juist het nieuws: “Onderzoek van het Journal of Happiness Studies wijst uit dat ieder mens een bepaalde periode nodig heeft om in staat van ultieme ontspanning te geraken.” En Pieter, specialist in het genieten, sluit zich daarbij (opgelucht) gaarne aan!

Gekkigheid

Pieters zwakke punt is, zo willen zijn critici, in de gekkigheid komen. “Ja”, erkent Pieter. “Dat klopt. Gekkigheid is zeker mijn ‘groef’. De groef waar ik in terecht kom als Des Arcades lonkt. Ik kan het inmiddels voorspellen, voelen aankomen en ervaren.

Een herkenningspunt? Te veel zin in alles, tegelijkertijd. Het is een beetje de aard van het beestje, een soort van hyperactieve staat van gewaarwording. Ik moet dan gaatjes in de hemel knutselen. Gelukkig heb ik de gave maat te kunnen houden, want een te volle maat loopt over! Ik ben kortom, een wijze man, die de maat ramen kan.”

“Er zijn”, zo oreert Pieter verder, “Er zijn verschillende vormen van eindeloos genot, maar mateloos, onverzadigbaar genot is uiteindelijk vaak schadelijk. Je moet verzadiging voorkomen. Dat wordt niet zo maar bereikt met de mededeling dat er niets meer te genieten valt. Dan stil je genot met leegte. Nee, het ware genot moeten wij, in tijden van gebrek daaraan, als lome koeien herkauwen. Maar denk ik aan Des Arcades: BAM! Ineens is het er weer. De gekkigheid.”

HILARIOUS

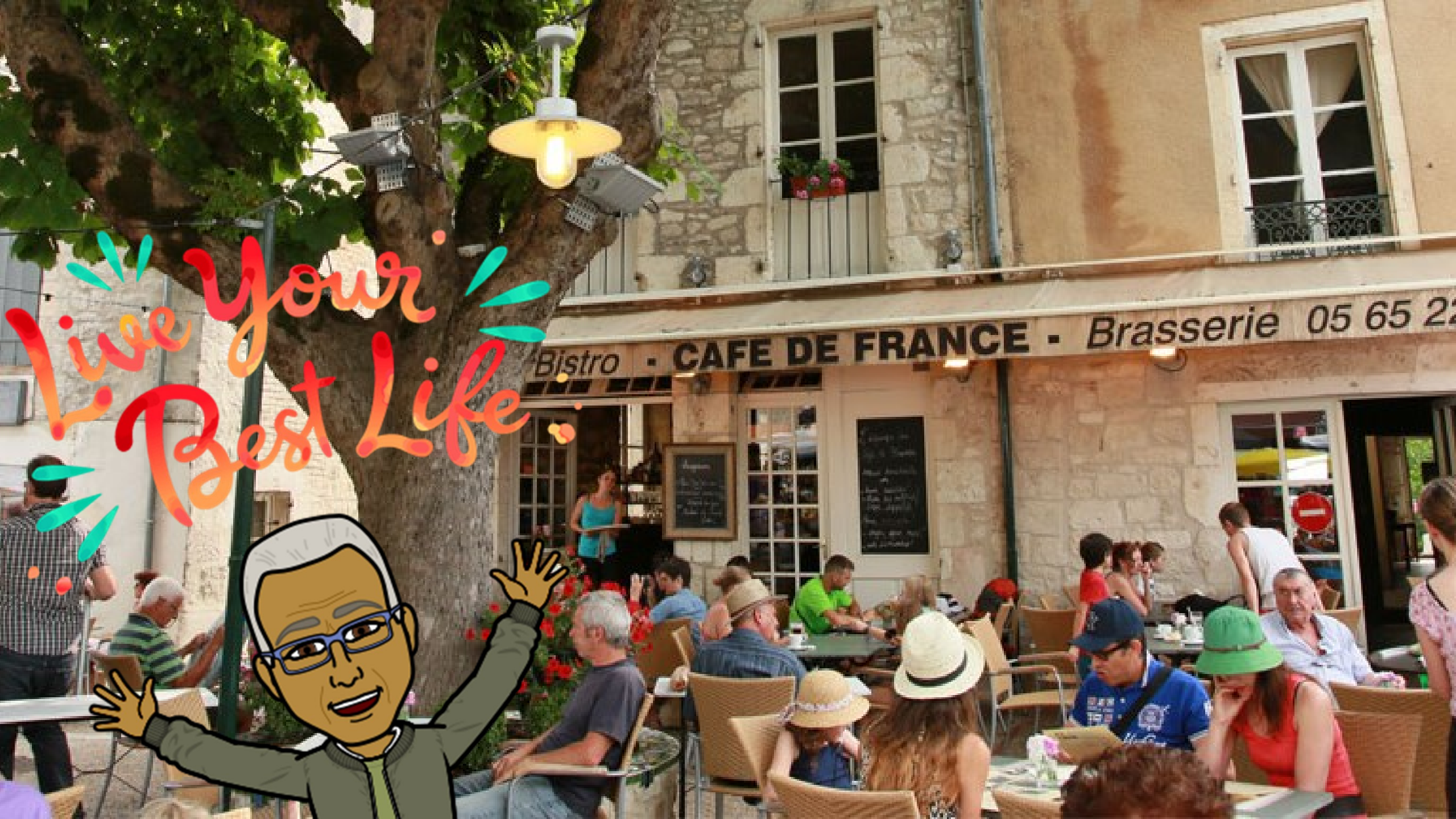
In alle soorten en maten

Zoals er verschil is in soorten van genot, zo is er verschil in hoe de mensen genieten. Er zijn stille genieters, actieve en passieve genieters, wandelende en dansende genieters, genieters van het leven, genieters van goed eten en er zijn er die genieten van werk. Pieter is er voor elke soort. Ongeacht hun kleur, afkomst, overtuiging of geloof.

“In de loop van de tijd”, zo laat Pieter weten, “Heb ik mijn pappenheimers wel leren kennen. Ik weet bij elk van hen wel een snaar te raken. Of dat nu de juiste, juist de verkeerde of een choquerende is. De choquerende leveren vaak het beste resultaat. Als dingen mensen choqueren of een heftige reactie uitlokken, wil ik het daarom juist melden.”

“U zult in mijn onthullingen meningen horen die de lezers beledigd maken, of ontroerd. Mijn visie en standpunten kunnen verschillen van die van de lezers, dus hebben ze ook de vrijheid om ze te negeren dan wel te omarmen. Stokken en stenen breken botten, maar mijn woorden zullen nooit bedoeld zijn om mensen pijn te doen. Dit wordt door de volwassenen wel aan hun kinderen geleerd, maar vaak slagen volwassenen er niet in om zich dat zelf te realiseren”.

Live Your Best Life
Bistro - CAFE DE FRANCE - Brasserie 05 65 22

Nippen en kuis geslurp

Een door Ton Bond en zijn bondmeissie Linda voorziene vakantie- en truffelreis naar Des Arcades ging afgelopen najaar niet door. De reden was een eerder dat jaar bij het bondmeisje in haar lijf en hoofd geslopen levensgevaarlijke zwelbast. Die is inmiddels, met behulp van deskundige doctoren en de van Bond bekende precisie, onschadelijk gemaakt. Juist daarom zijn beiden verheugd met het aanbod van Pieter om mee te werken aan het oplossen van het zoveelste mysterie.

In afwachting daarvan verdrijft Ton de tijd met een rode wijn; de Bartolo ICT 2020. “Verdraaid, wat maken ze toch uitstekende wijnen in die buurt. Dat komt vast door de bescherming van de Heilige Maagd. De Bartolo smaakt dan ook opperbest. Uitermate sappig, paars van kleur en aroma, bramend en frambozend met een verraderlijke quasi-lichtheid die (aan mijn omgeving) suggereert dat er weinig alcohol in zit. De jolijt van de natuurlijk ruim aanwezige alcohol wordt versterkt door het malle etiket met een blauwe kikker voorzien van geruite pet. De gebruikte merlot- en montepulcianodruiven leveren echter geen dunne sapjes van 7 of 8 procenten, dus overmoedig slempen raad ik af. Zoals altijd, uiteraard. Voornaam nippen, wat kuis geslurp misschien, dat mag.“

Wine Time!

Onzin

Volgens het woordenboek is onzin dwaasheid, dwaze taal, gekkigheid, kul oftewel nonsens. Je hebt o.a. aperte (overduidelijke) onzin, baarlijke (onverhulde) onzin, blatende onzin, klinkklare onzin, liederlijke onzin, pertinente onzin, je reinste onzin en onzin die je kunt uitkramen of uitslaan. Daarnaast zijn er onzinnetjes. Zinnetjes die nergens voor nodig zijn, maar die wel een grijns of een glimlach ontlokken en dan is het doel van deze onzin al volledig bereikt. Een onzinnetje komt meestal uit de eigen dikke duim of benevelde geesten.

Pieter is, net als Buum Hennie trouwens, een meester in het gebruik van onzinnetjes. Neem deze: “ Soms komt de gedachte bij mij op dat ik voor het geluk geboren ben, maar als ik dan weer eens de voor mij vanzelfsprekende pech onderga, weet ik dat ik na het geluk geboren ben.” Minder onzinnig is deze: “Voor de vaders en opa’s van kinderen die hun speelgoedautootjes nooit opruimen brengt Matchbox mooie, pedagogisch verantwoorde, miniatuur wielklemmetjes op de markt.” Een hilarische onzin is deze: “Sjonge, wat heb jij toch een enorm grote neus. Ben ik blij dat de bakker jouw amandelen niet in z'n marsepein verwerkt, gelukkig neemt hij die gok niet.”

Drukke wereld

Volgens een niet nader te noemen verkenner van Pieter, die anoniem moet blijven, omdat anders bekend wordt dat het Pieters lief Adri is, is het seizoen op Camping Des Arcades nu echt geopend. Dit zou de verklaring kunnen zijn voor de vele files in Nederland, ware het niet dat het aannemelijker is, dat dit een andere oorzaak heeft: werk! En dat, ondanks het feit dat onderzoek bewezen heeft dat de meeste mensen minder willen werken en meer willen genieten. Dat zou niet moeilijk hoeven te zijn, ware het niet dat het voor veel mensen onmogelijk is. Gewoon, omdat zij het mysterie van niks (doen) en oneindig genot niet kennen.

Het onthullen van dat mysterie is ook best moeilijk, zo niet onmogelijk. Dat is althans de voorlopige conclusie van Pieter. Deze conclusie houdt hij voor zich, omdat het onmogelijke volgens het verstand onzin, volgens de trots belachelijk en volgens de ervaring niet te doen is. Volgens Pieter echter is het, wat het is, en dat wil hij graag ontrafelen. Mocht het niet lukken, dan zal Pieter daar toch het zijne van maken: “Een goede leugen onthult dan wellicht meer dan de waarheid ooit kan onthullen. Mijn doel is niet de theorie te onderwijzen die iedereen dient te volgen, maar te onthullen hoe ik heb getracht mijn eigen inzichten te verkrijgen.”

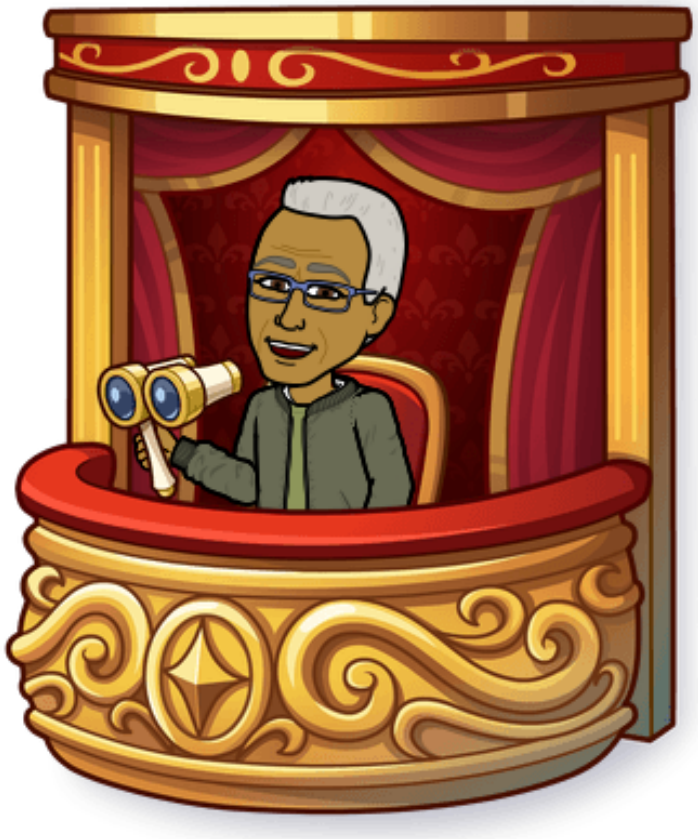

Knotsgek en aanstekelijk

Terwijl Pieter nog wat puzzelt met het mysterie, wordt er achter de schermen, waarvan niemand weet waar die staan, door Buum & Buum gewerkt aan een avondvullend nieuw programma. Des Arcades zou zomaar eens de primeur kunnen hebben van een show vol knotsgekke typetjes, hilarische sketches en aanstekelijke liedjes. Volgens tigerlady Wil de Jager, de stille kracht en manager van beiden (samen zowel als apart) staan de ideeën garant voor een oergezellig en onvergetelijk avondje uit! Nu de uitvoering nog!

Wat Pieter aan hun manager heeft weten te ontfutselen, wordt overigens door ene helft van het duo herkend, maar door de andere helft van datzelfde duo hardnekkig ontkend. Kortom, het moet wel gaan over alles wat God verboden heeft. “Bovendien bewaken wij met verve het erfgoed van de toekomst, door in het verleden te blijven hangen”, laat een van de helften mij weten.

Dit alles, zo deduceert Pieter, moet de voorstelling maken tot een theater waar de slechtste lieden de beste plaatsen hebben. Om die reden ook adviseert hij Eva en Jonathan, de campingbazen, het programmablad pas te drukken, als het stuk niet meer gespeeld wordt.

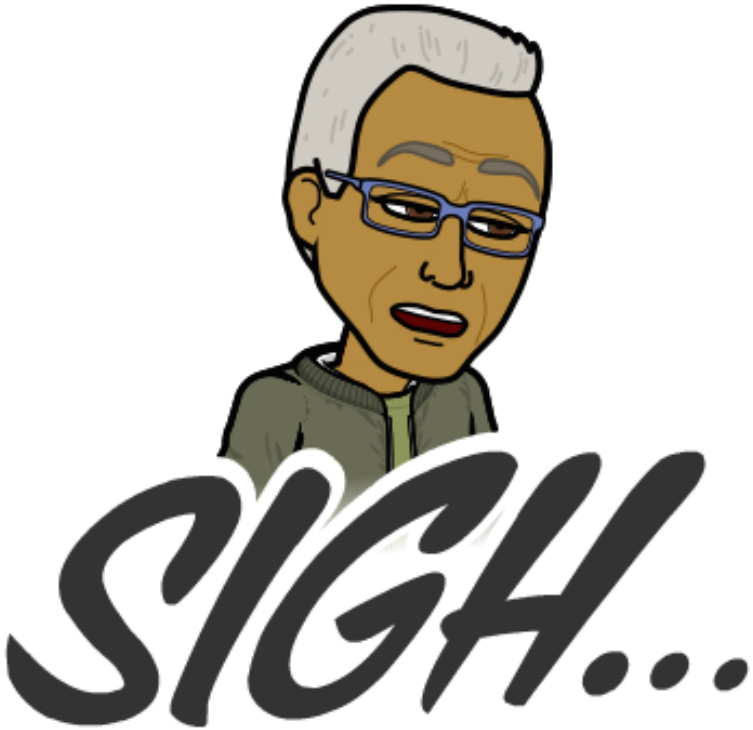

Snort
oink
oink
Snort
Snort
oink

Gekmakend

Bij al het genieten zijn er ook scherpere en mindere kanten. Zo wordt Pieter soms helemaal gek van zeurende vakantievierders. Zeuren om een ijsje, de wachttijd op het terras, een vertraagde trein of bus? Zeuren werkt op Pottenkijkers zenuwen. Hij kan er erg slecht tegen. Dit is waarom: “Zeuren is eigenlijk het vervolg van huilen. Je zeurder laat merken dat hij aandacht nodig heeft, precies op het moment dat het niet uitkomt.”

Onbewust raakt het zeuren Pieter, omdat hij als onderzoekende speurder ervoor moeten zorgen dat het goed gaat met het mysterie van niks en oneindig genot. Het zeuren is een uiting dat het niet goed gaat met het verhaal en dat geeft Pieter het gevoel dat hij hier meteen iets mee moet. Hij is namelijk verantwoordelijk voor het verhaal en onderzoek.

Pieter kan kortaf reageren op zeurende lezers. En dat maakt het vaak alleen maar erger. De lezers gaan Pieter overtuigen dat hij het fout heeft of niet goed ziet. Maar eigenlijk hebben ze ergens anders behoefte aan. Alleen kan Pieter dat niet ontdekken. Hij verzucht dan ook regelmatig: “Wees dankbaar voor wat je krijgt en stop met klagen. Het verveelt iedereen, het doet je geen goed en het lost de problemen niet op.”

PIETER, IK BEN
HET STRONTZAT!

Voetenpoëzie

Bij het onderzoek naar het mysterie van niks en oneindig genot ontdekt Pieter talloze interessante hobby's. Hobby's waarvan de bedrijvers ervan eindeloos kunnen genieten. Zo zijn er mensen die eindeloos kunnen genieten van vissen, van jeux-de-boulen en van line-dansen. Aan de aritmische Pieter is dat laatste niet besteedt. Hij kent de maat, maar kan de maat niet houden. Tegelijkertijd kent hij wel maatjes die daar juist helemaal op stuk kunnen gaan. Zo weet Pieter uit eerdere reizen naar Des Arcades - en andere bronnen bevestigen dat - dat Jan & Toos van Boekel met en bij de gezelligste country line-dance vereniging van Nederland - Kruk2Kruk - de voetjes graag van de vloer brengen.

En, hoewel kreupel altijd wil voordansen, Pieter zal dat niet onder de knie brengen, want oude beren dansen leren is zwepen verknoeien, maar voor het 'FESTIVAL VAN HET FOUTE LIED' zouden Jan & Toos een fraaie omlijsting kunnen zijn.

De kans daarop is naar verwachting echter even groot als dat er koeien op het ijs dansen, terwijl het warm water regent. Mocht het tegendeel blijken, dan heeft Pieter de poppen wel aan het dansen!

Let's
Party!

Wandelend genot

Pieter voelt zich eventjes Wim Kan in zijn oudejaarsconférence (“Weet je wie ook zeer bekwaam is, geliefd bij vriend en vijand, dat is die ..." (en dan volgde de naam van de betrokkene). Ondanks de ironische ondertoon, zat daar, zoals in iedere goede grap, altijd een kern van waarheid in.

Welnu, weet u wie ook zo oneindig genieten kunnen? Dat zijn Feikje en Wopke Schregardus. Zij maken de mooiste wandelingen langs zee en verstilde vennen, volgen kronkelende beken en rivieren door oneindig laagland, en lopen ook nog eens de Camino de Santiago. Dat laatste is niet ‘één weg’, maar een samenstel van diverse pelgrimspaden. Vaak sluiten ze op elkaar aan, zodat de wandelaars zelf hun route naar Santiago de Compostela kunnen uitstippelen.

De eeuwig jong lijkende Feikje en Wopke zijn inmiddels al weer aardig onderweg. Zij pelgrimeren er op los. Hetgeen betekent dat zij over bergen en door dalen trekken. Hun bestemming is niet het uiteindelijke doel. Nee, de kern van hun wandeling is, dat zij willen en kunnen nadenken over de grote mysteriën van het leven. En dat betekent, dat het zomaar kan zijn dat de wegen van Feikje en Wopke Pieters pad kruisen op zijn weg naar het antwoord op het mysterie van niks en oneindig genot.

Stille genieters

In de vriendenkring van Pieter Pottenkijker bevinden zich veel stille genieters. Mensen als Joke en Ruud Millikan bijvoorbeeld genieten in stilte en op afstand van de ervaringen en onthullingen van Pieter en zijn gezelschap.

Wie denkt dat genieten op afstand eenvoudig is, slaat wel de plank mis. Onderzoek leert dat omgevingsgeluid enorm belastend is voor het genieten in stilte. De mist van vervelende geluiden is onbewust uitputtend. Met het wegvallen van de spreekwoordelijke herrie, beginnen stille genieters soms spontaan en plots allerlei andere geluiden te horen. Gezoem van hommels en het geritsel van de motregen die op het dak valt bijvoorbeeld.

Volgens Joke is Pieter een van de meest briljante reporters aller tijden. Joke daarover: “Hij krijgt niet alles in zijn schoot geworpen en levert bij voortduring een bitter gevecht met het leven. Hij opent nieuwe dimensies in ons bewustzijn en laat ons steeds weer opnieuw de werkelijke magie van het leven ontdekken. Door hem krijgen wij inzicht in de grootste mysteries! Kortom, zijn verhalen staan garant voor een prachtig avontuur, een lach en een traan om niks en dus voor eindeloos genot.”

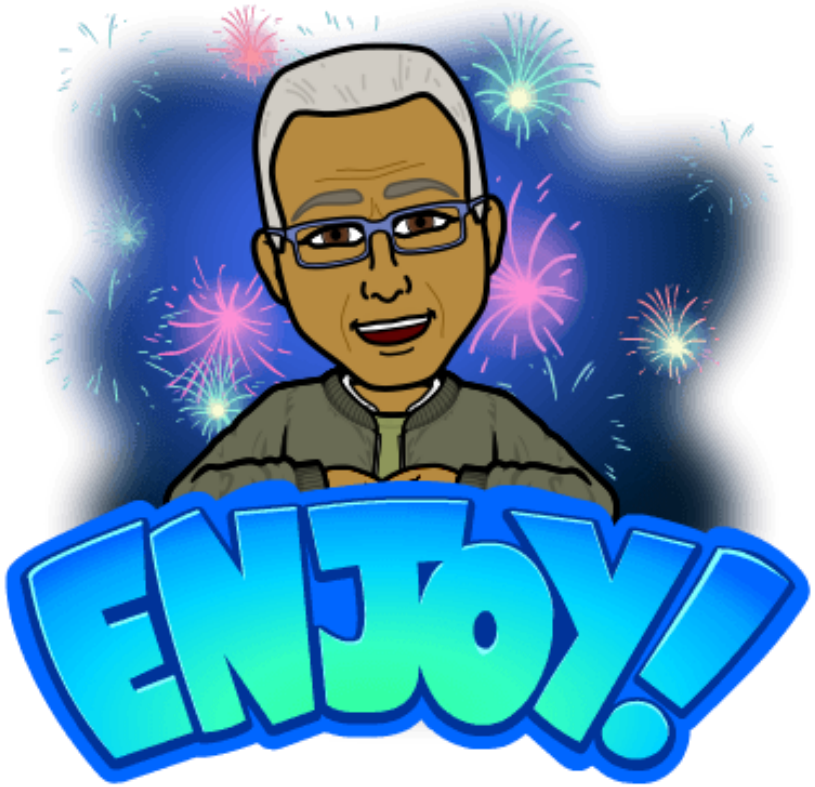

Shhhhh...

Verrukkelijk lustig leven

Oneindig genieten heeft veel te maken met de ontvankelijkheid daarvoor van de genieter. Het is iets dat plaatsvindt in ons eigen lichaam en daarom zijn wij de enigen die verantwoordelijk zijn voor hoe we het ervaren. Het is niet iets dat voortkomt uit een passieve houding; het impliceert een actieve zoektocht om het te kunnen ervaren en ervan te genieten zoals wij dit bepalen.

Ieder van ons ervaart genot op zijn eigen manier. Verlangen, opwinding, bevrediging, genot… al deze aangename gevoelens zijn onderdeel van verschillende vormen van genieten. Niets is ‘normaal’ als het aankomt op hoe deze gevoelens moeten worden ervaren, dit is uniek en exclusief voor elk individu. Het moment dat we ons genot onderwerpen aan verwachtingen over wat ‘normaal’ is, verliezen we onze identiteit en onze natuurlijke neiging om nieuwe gevoelens te ontdekken.

We verloochenen ons genot door ons aan te passen aan een ideaal dat we in ons hoofd hebben gecreëerd. Genot is nauw gerelateerd aan het jezelf toestaan om je eraan over te geven. Daarom zegt Pieter: “Drink, beste vrienden, laten we drinken: de voortschrijdende tijd nodigt ons uit. Laten we genieten van het leven zo veel als we kunnen.”

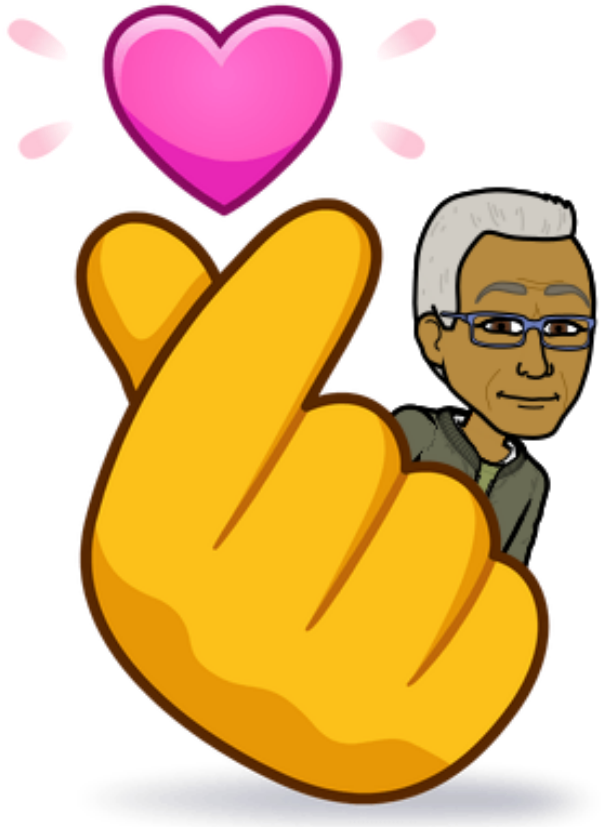

Cheers

Aftellen

Heerlijk, het aftellen is begonnen. Nog even en dan is het (uitputtende) voorspel eindelijk ten einde en kan het hoogtepunt beginnen. Niets zo fijn als dagdromen over wat we gaan doen in die zee van tijd: wandelen in de natuur, uitwaaien met de oudjes, uitgebreid tafelen op het dorpspleintje of eindelijk dat spannende boek lezen. Toch waarschuwt Pieter Pottenkijker.

“Ga niet meteen languit. Voor je het weet heb je ergens last. Hoofdpijn, verkoudheid, algehele malaise. Ik noem het de ‘vrijetijdsziekte’, en de oorzaak zit waarschijnlijk in de invloed van stress op het afweersysteem: acute stress wakkert de afweer aan en onderdrukt ziekte, tót er rust komt en het afweersysteem ziekmakers niet meer kan stuiten. De kans hierop is te verminderen door de overgang van inspanning naar ontspanning niet te abrupt te maken. Vandaar ook het oeverloos lange voorspel.”

Pieter ziet als zelfbenoemde gezondheidspsycholoog dat vooral bepaalde types last hebben van vrijetijdsziekte, namelijk mensen met een gebrek aan humor en zin in niks. Mensen dus met een gebrek aan gevoel voor verantwoordelijkheid. “Een zomer vol lust, genot en begeerte, is als een slingerplant, maar zorg wel dat u uw liefjes op uw vingers kunt blijven tellen.”

HET OVERVOERDE
GENOT HEEFT TOT
GEVOLG DAT WIJ NIET
MEER GENIETEN VAN
HET GENOT

Hoed dreigt

De beoogde kompaan in het onderzoek naar het mysterie van niks en oneindig genot, Ton Bond, heeft een groot probleem. Het bewijst weer eens dat het leven van een (niet zo geheim meer) geheime agent zo zijn doornen en distels kent. Zit je bijvoorbeeld net even lekker aan de koffie met jouw bondmeisje, blijkt er een of andere halve idioot de wereldmacht over te willen nemen. En dan moet je je mannetje staan. Met een set ijzeren tanden, een hoed met een mes en een gouden pistool.

Die ijzeren tanden gelooft Pieter wel. Bekend is dat Bond zijn tanden graag in een aantrekkelijk stukje vlees zet. Het mes en pistool zullen daarbij ongetwijfeld ook van pas komen. Zijn hoed echter, dat is een probleem: hij is verkleurd. Een creepy voorkomen is het resultaat. Vlak voor zijn vertrek dreigt Bond daarom zich terug te trekken in een ondergrondse schuilplaats nabij Beverwijk. Hij moet een nieuwe kopen, maar als hij zijn hoed afneemt, loopt hij ernstig risico. “Door mijn hoed af te nemen, krijg ik enkel verkoudheid op mijn hersens. Bovendien staat mijn hoed mij beter dan mijn hoofd. De hoed is mijn persoonlijkheid, en die is moeilijk te herkennen als mijn hoed nergens op lijkt. Daarbij komt, dat mensen zonder persoonlijkheid hun karakter slechts spelen. Terwijl ik mijn karakter ben!”

Vermanen en vermannen

Het ‘gedoe’ rondom de hoed (lees: persoonlijkheid) van Ton Bond doet menigeen huiveren. Natuurlijk, iedere speurder heeft zijn of haar eigen scenario om geheim agent te zijn en raadsels op te lossen, aanwijzingen te verzamelen, verdachten op te sporen en hun motieven te ontdekken. Zo vinden zij uiteindelijk de schuldige. Desnoods via geheimzinnige alfabetten, beschilderde stenen, valse sporen en zo verder. Echter, als het de speurder schort aan verstand onder de hoed , dan raakt hij het spoor bijster en de draad kwijt. Zeker als hij het hoofd zo weinig gebruikt dat hij niet eens merkt wanneer hij het verliest. De zetel van zijn kennis ligt immers in zijn hoofd!

Door het gedrag van Ton Bond is Pieter bang dat hij meer op heeft dan zijn hoed. En, zo weet Pieter ook, wanneer de hoed op half zeven staat, zal het lastig zijn een pluim op de hoed te krijgen. Oftewel, Pieter vraagt zich ernstig af of Ton Bond wel de verwachte bijdrage kan leveren aan het ontrafelen van het mysterie aan niks en oneindig genot. Het probleem is dat je een lege geest lastig kunt vervangen door een open geest. Hij heeft Bond dan ook gedreigd met het schavot en gevraagd om zich te vermannen: “Wees dapper en neem risico’s. Niets kan ervaring vervangen.”

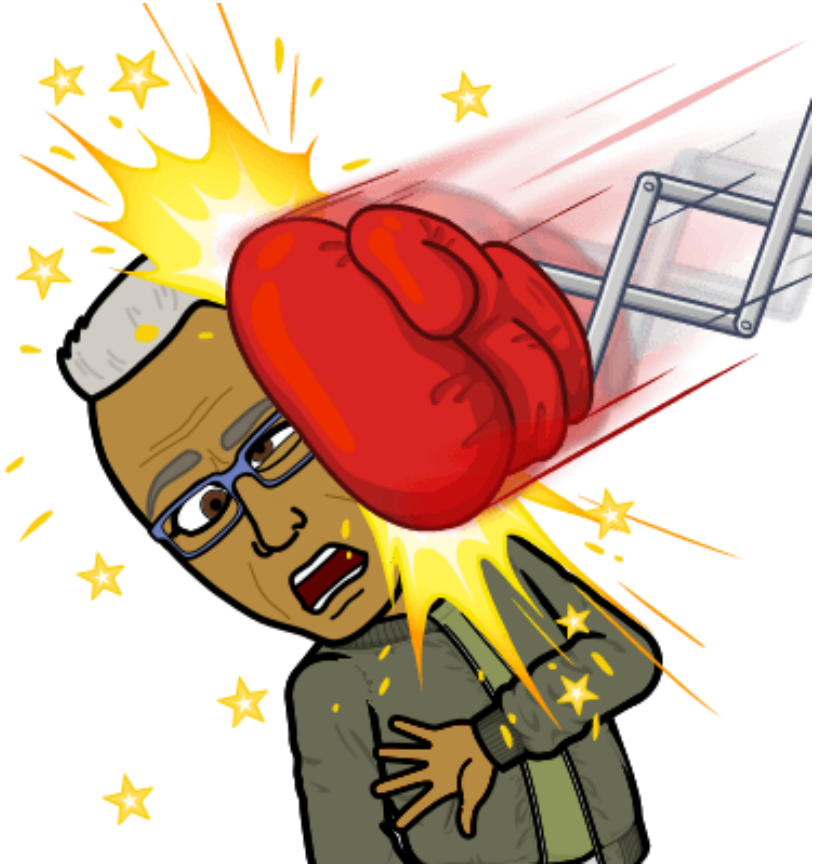

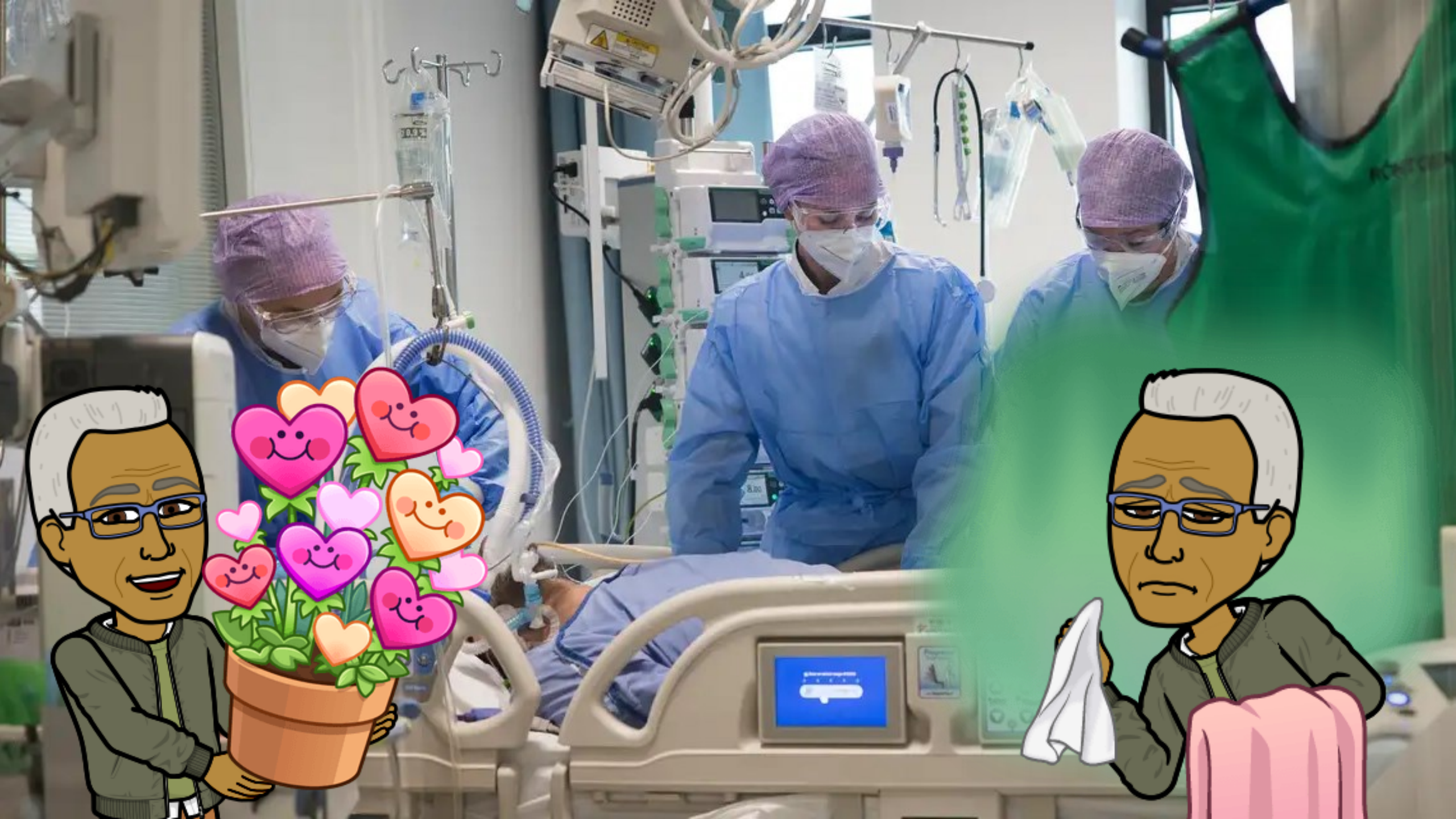

Oog voor leed en pijn

Wie wil genieten van het mysterie van niks en oneindig genot, heeft er rekening mee te houden dat dit alleen mogelijk is, wanneer je ook een open oog hebt en houdt voor de pijn en het leed dat het leven van mensen kan kleuren. Zo ervaren Pieter en zijn lief Adri regelmatig. “Je kunt alleen oneindig genieten, als je ook oog hebt voor de zorgen in en voor het leven. Alleen zij die oog hebben voor wat die zorgen vragen aan bekommernis, wat een verdriet die zorgen met zich brengen, welk een gevoel van onmacht, somberheid en pijn daarmee gepaard kan gaan, kunnen werkelijk en oneindig genieten als die kans zich voordoet.”

“Je kunt zomaar in de bijzondere omstandigheid geraken dat je het niet altijd onverdeelde genoegen smaakt om plotseling of veelvuldig te gast te zijn in een ziekenhuis. Of dat je afscheid moet nemen van iemand in de familie, vrienden- of werkkring. Het overkwam of overkomt ieder mens in het leven. Dan zijn empathie, begrip, bekommernis, mededogen, aandacht en zorg echt wezenlijker dan oneindig genot. En tegelijkertijd geldt dat het goed is om je te realiseren dat je dat alleen kunt geven, als je ook schaamteloos kunt genieten als daarvoor de kans en omstandigheden zich aandienen.”

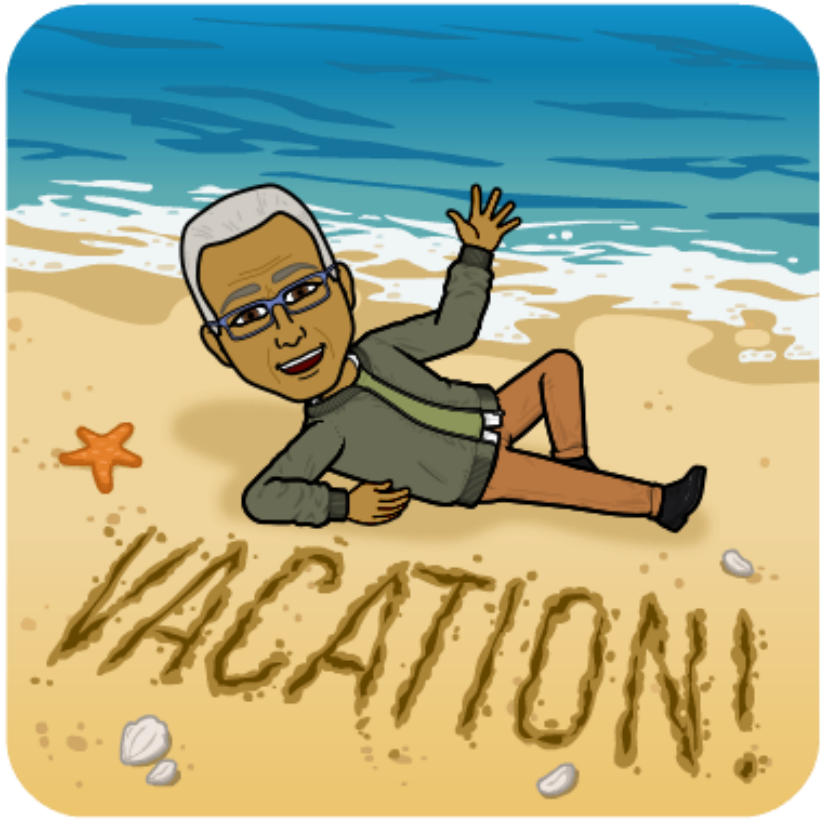

Waarom vakantie?

De vraag waarom we met vakantie gaan, waarom we reizen, laat zich volgens Pottenkijker lastig beantwoorden. “Feit is dat we reizen. De mens is een reizend wezen. Ik haal graag wiskundige en filosoof Blaise Pascal aan. Die heeft eens gezegd dat alle ellende van de mens begint met het feit dat we niet rustig op een stoel in een kamer kunnen blijven zitten. Al zeggen we nog zo graag over onszelf dat we ergens geworteld zijn: de mens is geen boom of plant die met wortels in de aarde vastzit. Mensen zwermen de wereld over, leiden een nomadisch bestaan. Dat hoort bij ons.“

"De wereld verkoopt zichzelf. Het is een supermarkt geworden van mooie plekjes, en daarvan willen we – liefst voor niks - oneindig genieten. Ik zie een duidelijke taak weggelegd voor mijzelf om voor thuisblijvers op te tekenen wat wij meemaken. Elke bluts heeft zijn verhaal. Van oesterslurpen, kaviaarkluiven tot champagnegrootverbruik? Ik blijf mij verbazen over dat, waaraan de reizende =elite z’n geld uitgeeft.”

“Zelf ben ik vooral geen toerist. Ik ben geïnteresseerd in de mensen die ik ontmoet, kijk geen aapjes en ga het liefst op zoek naar plekken waar geen toerist komt. Ik weet, ik ben een uitzondering en dat geeft morele druk, maar het is wat het is.”

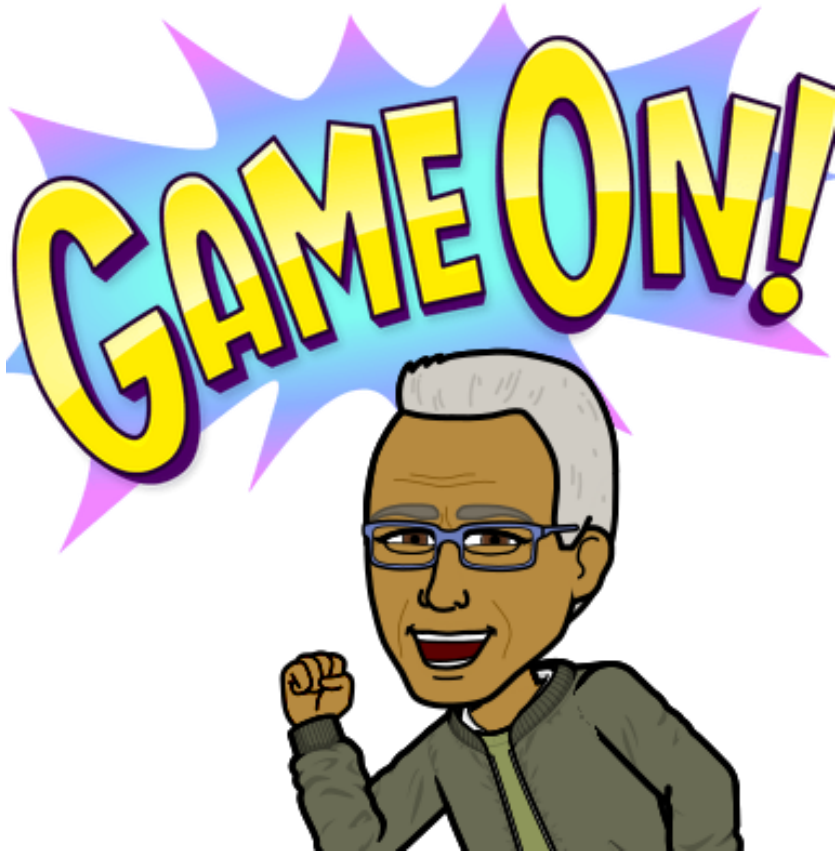

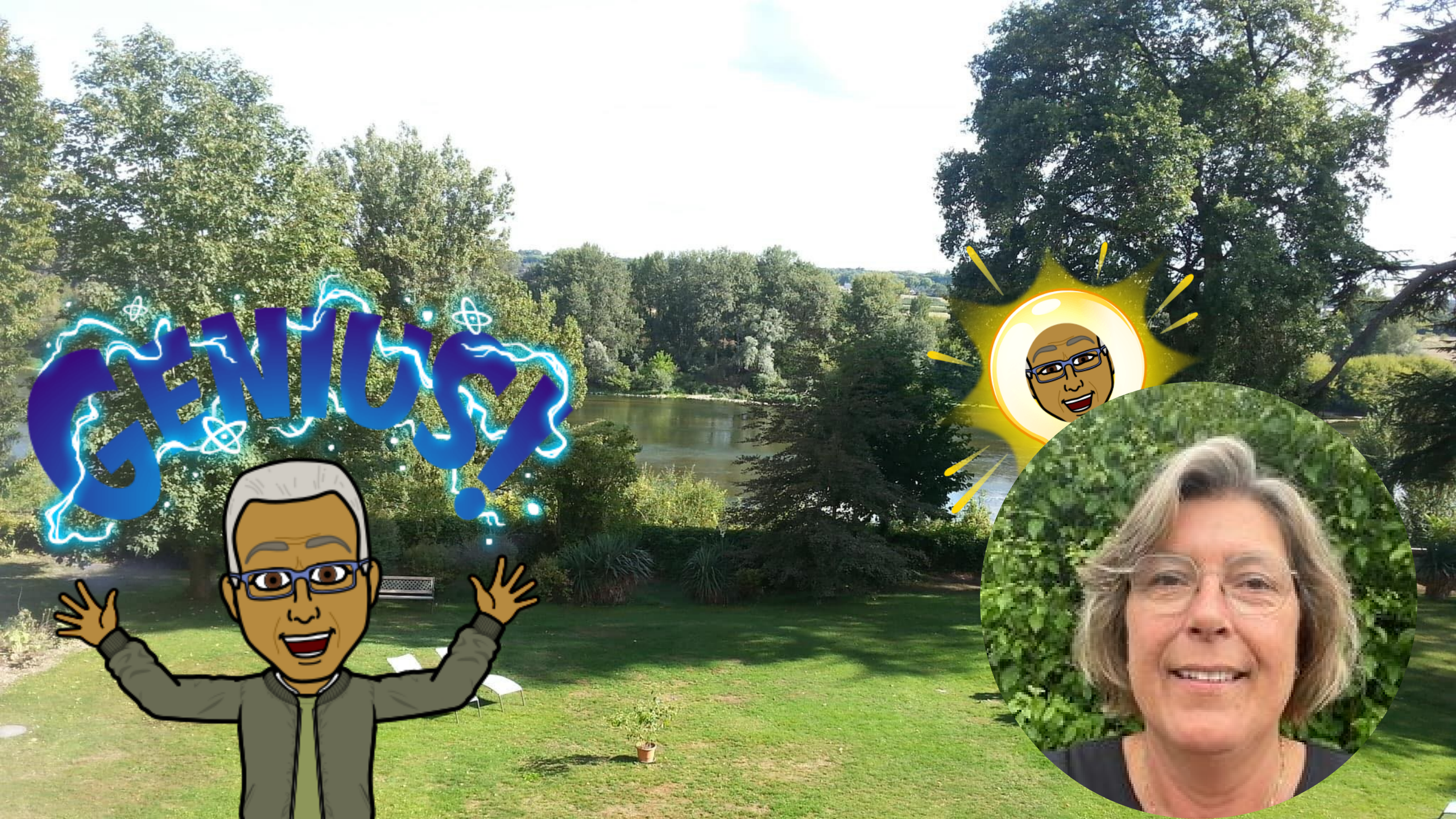
Diepte-interview

Zo vlak voor het afreizen spreekt Pieter diepgaand met bondmeisje Linda. Onderwerp van gesprek: Ton Bond. Het bondmeisje daarover: “Mensen denken dat het leuk moet zijn om een supergenie te zijn, maar ze beseffen niet hoe moeilijk het is om alle idioten in de wereld te verdragen.“

“Ton is het type ‘what you see is what you get’, een authentieke gast met slimme, doordachte humor. Voeg daar een hoge graad van improvisatievermogen aan toe en je snapt waarom hij zo wordt geroemd. Ton speelt met verve een antiheld. Met zijn intelligente grappen kiest hij de route van het understatement”, meent bondmeisje Linda. En die kan het weten.

Thuis, zo leert het gesprek, leiden Ton en zijn meisje een rustig bestaan. “Er is weinig theater thuis, al vieren wij het leven regelmatig met een hilarische kienavond. Ton heeft dan een ‘striepke veur’. Er wordt gezongen, er wordt gelachen, er worden prijzen gewonnen (al worden die nooit uitgekeerd) en dit alles onder het genot van een hapje en een drankje. Het publiek (een labrador; PP) wordt nadrukkelijk betrokken bij de kien. Muziek en humor lopen als een rode draad door het spel. “We hebben pauzes nodig om bij te komen van het lachen en de 'wedstrijdspanning’.”

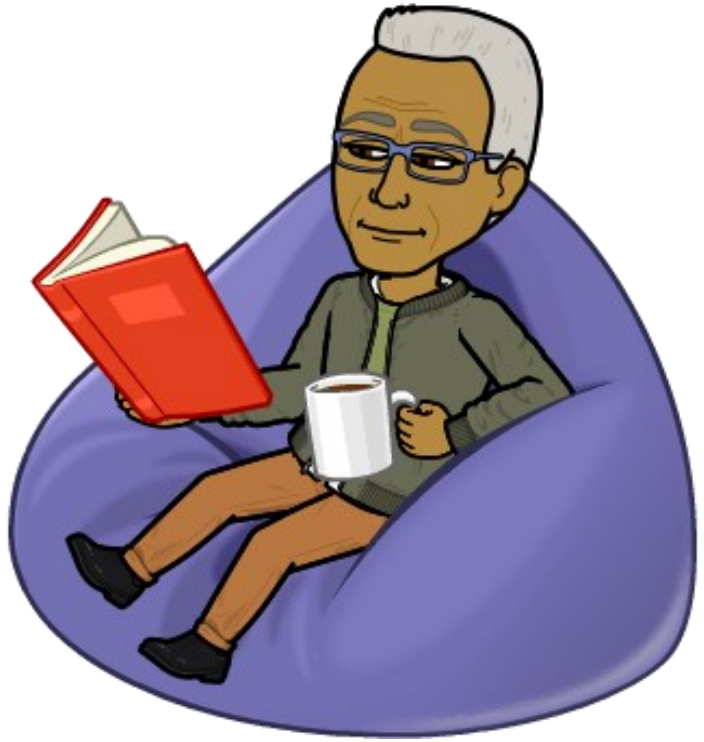

GENIUS!

Wonderboek

Brulapen, spitsmuizen en nijlpaarden op een vlot. U zult ze in de verhalen van Pieter wellicht nog eens tegenkomen. De wegen van Pieter zijn namelijk ondoorgrondelijk. Zoals ook zijn kennis van de natuur enorm is. Wist u bijvoorbeeld dat olifanten kunnen spinnen als ze tevreden zijn? Dat een Oehoe de rest van zijn leven bij zijn eerste liefde blijft? Dat Gorilla's boeren als zij gelukkig zijn en dat de oren van een sprinkhaan op zijn poten zitten?

U bent verrast en overdonderd? Dat is te begrijpen. Zoveel kennis en kunde bij elkaar, het is een wonder. En eigenlijk ook weer niet, want Pieter zag twee manieren om zijn leven te leven: doen alsof niets een wonder is, en doen alsof alles een wonder is. Hij koos voor het laatste. Pieter daarover: "Alles is een wonder. De verbazingwekkende natuurlijke ordening, de omwenteling van zo'n honderd miljoen werelden rond een miljoen sterren, de werking van het licht, het dierenleven, en de mysteries waarin ik elke keer weer (soms zelfs tegen heug en meug in) verzeild raak, alles is een groot en eeuwig wonder. Mijn wereld is een wonderboek, maar wie het zonder oordeel leest, die zal over zijn verbazing heen raken. Als dat niet meteen lukt, probeer dan de verbazing maar te verbergen."

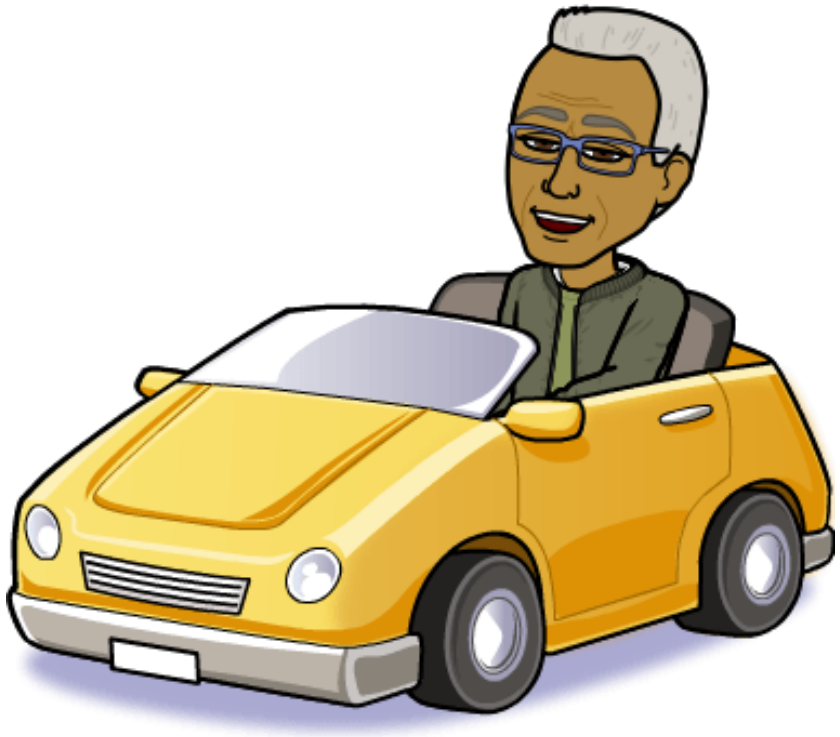

We zijn los

Het spel is op de wagen. Oftewel, we zijn los. Niet volledig, maar het begin van een langzaam aanzwellende trektocht door Nederland, België en Frankrijk is er, onmiskenbaar. Kortom, de karavaan van niks en oneindig genot is van start. Bescheiden, maar toch. In de veronderstelling dat alle bobo's en nono’s van de partij zullen zijn, heeft Greet S. als eerste haar straatje de hand gedrukt en tabee gezegd. Niet voorgoed natuurlijk, want daarvoor is de Jordaan haar te lief. Greetje S. zelf zegt daarover: “Kijk, als ik iets eerder begin te rijden dan een ander, dan lijk ik sneller.”

Greet S. trekt dus met haar caravanbusje door het land, de routekaart bij de hand. Amicaal en goed gebekt doet zij onderweg de gekste plaatsen aan. Want Greetje is Greetje niet als zij niet schnabbelend of babbelend in elke straat en elke zaal met een lied, statement of een vette quote de lachers op haar hand krijgen kan. Zo brengt zij hoop in bange dagen! Een gouden horizon voor iedereen.

Pieter ziet het belang van Greets actie: “Het begin is het belangrijkste deel van het werk. Eerst komt de gedachte. Dan de organisatie van die gedachte en tenslotte komt de transformatie van de plannen in de realiteit. Maar het begint met de gedachte.”

SIGNING OFF

Het nieuws buitelt

Met Greet in de kopgroep van de karavaan van niks en oneindig genot stroomt het nieuws binnen. Feikje en Wopke Schregardus bijvoorbeeld, zij voltooiden juist afgelopen weekeinde de Camino de Santiago. Zij struikelden zo nu en dan over de waarheid, maar krabbelden steeds haastig overeind en liepen dan snel door alsof er niets was gebeurd. Zo ontdekten zij het concept van spirituele schoonheid en kregen een kijkje in de essentie van het leven.

Uit Zandvoort komen weer andere berichten. Teun en Greet Verschoor, toch graag geziene gasten op camping Des Arcades zijn wel richting de zon vertrokken, maar mijden Des Arcades, zo wil het nieuws. Zij zouden, gelijk Staatsraad Van der Molen (met Sonja aan zijn zijde), elders in Frankrijk hun heil zoeken. Pieter kan er weinig van vinden: “Genieters, die zich al te zeer au sérieux nemen en geheel het gebied van het spel verlaten, verzaken haar heil. Leven is gemakkelijker dan men denkt. Al wat je moet kunnen is het onmogelijke aanvaarden, het onmisbare missen en het onverdraaglijke verdragen. Bepaalde mensen missen die je graag in je armen sluit, is dus een onmisbaar deel van het geluk. Gelukkig hebben wij de foto’s van gelukkiger tijden nog.”

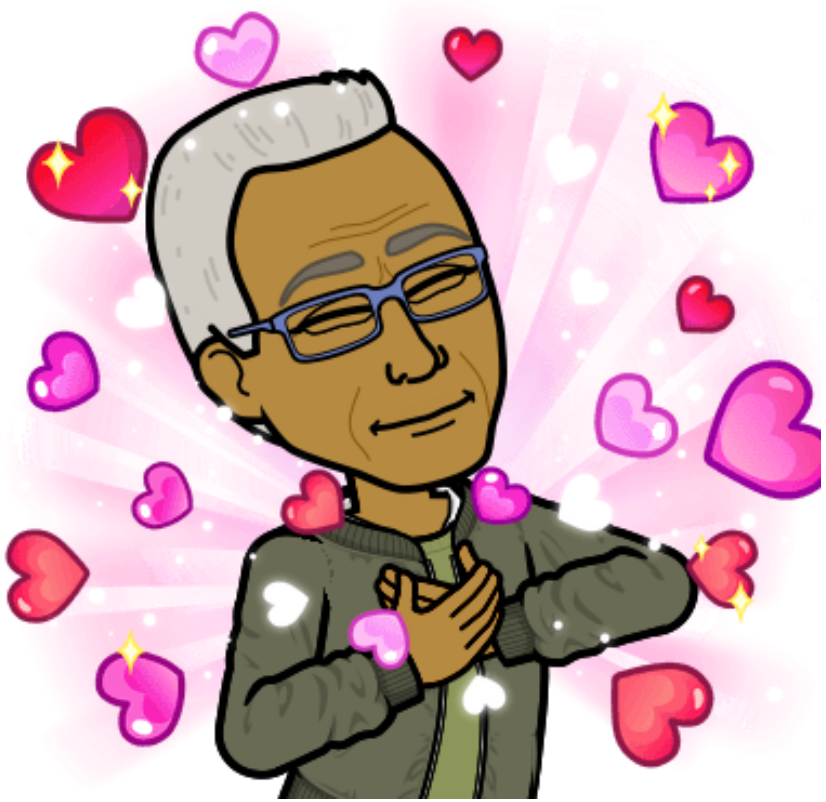

De aanbeden mens

Regelmatig krijgt Pieter de vraag of je narcistisch moet zijn om ongebreideld te genieten. Of, dat je jezelf geweldig moet vinden. Peter weet niets van narcisme, zoals hij bijvoorbeeld niets van wielrennen weet. “Dit, aldus Pieter, is iets voor een specialist. Ik raad de lezers aan om over dit vraagstuk contact te leggen met Nico Ikkomwelachterom. Hij is een begenadigd wielerfan die bovendien en weet uit ervaring dat je het zowel het een kunt zijn, zonder het ander te doen. Er zijn nu eenmaal mensen die zichzelf fantastisch vinden en dit zonder blikken of blozen verkondigen en er ook nog van genieten.”

Zijn ze dan meteen narcistisch? “Nee zeker niet. Vaak past dit gedrag gewoon bij de ontwikkeling van de persoonlijkheid van dat individu. Ik ken mensen die zichzelf graag ophemelen en verliefd zijn op zichzelf. Zij hebben een obsessie voor zichzelf. Ze zijn vaak egoïstisch, dominant en hebben weinig inlevingsvermogen. Andere zijn, hoewel inmiddels al van gevorderde leeftijd, nog volop in ontwikkeling en daarom wil ik bij hen ook niet spreken van narcisme. Hun hersenen zijn nog niet uitgerijpt en dus kan een persoonlijkheidsstoornis, zoals narcisme, niet worden vastgesteld. Als ik narcisten ontmoet, dan adviseer ik hen graag en volmondig: kom uit je kooi en ga!”

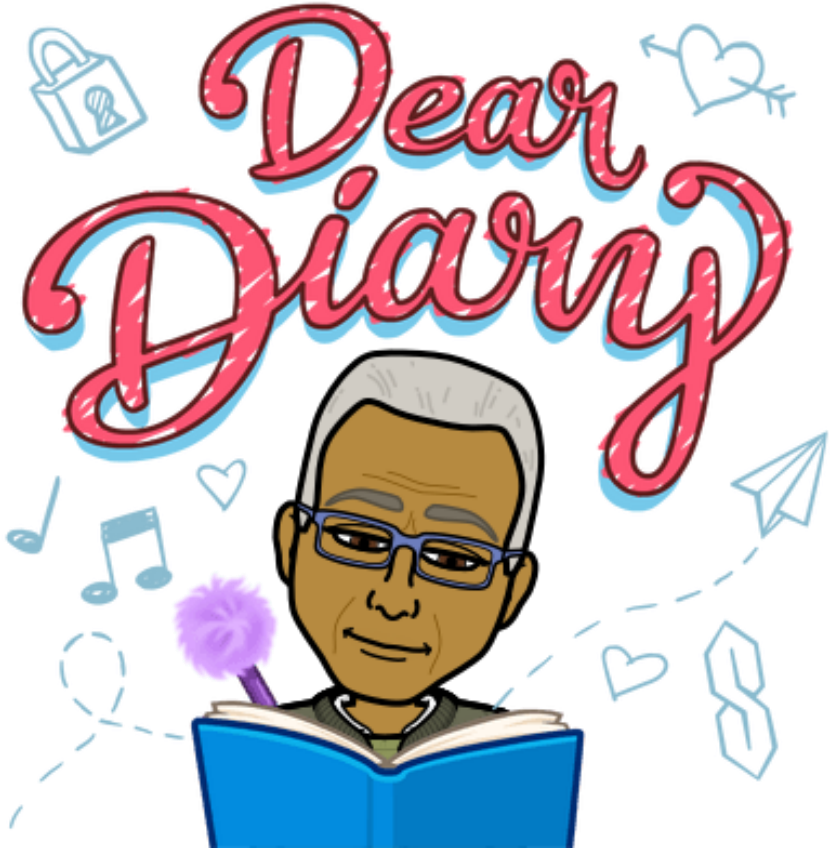

I THINK
I'M IN LOVE
LOVE YOURSELF!
latexco
latexco
etixx

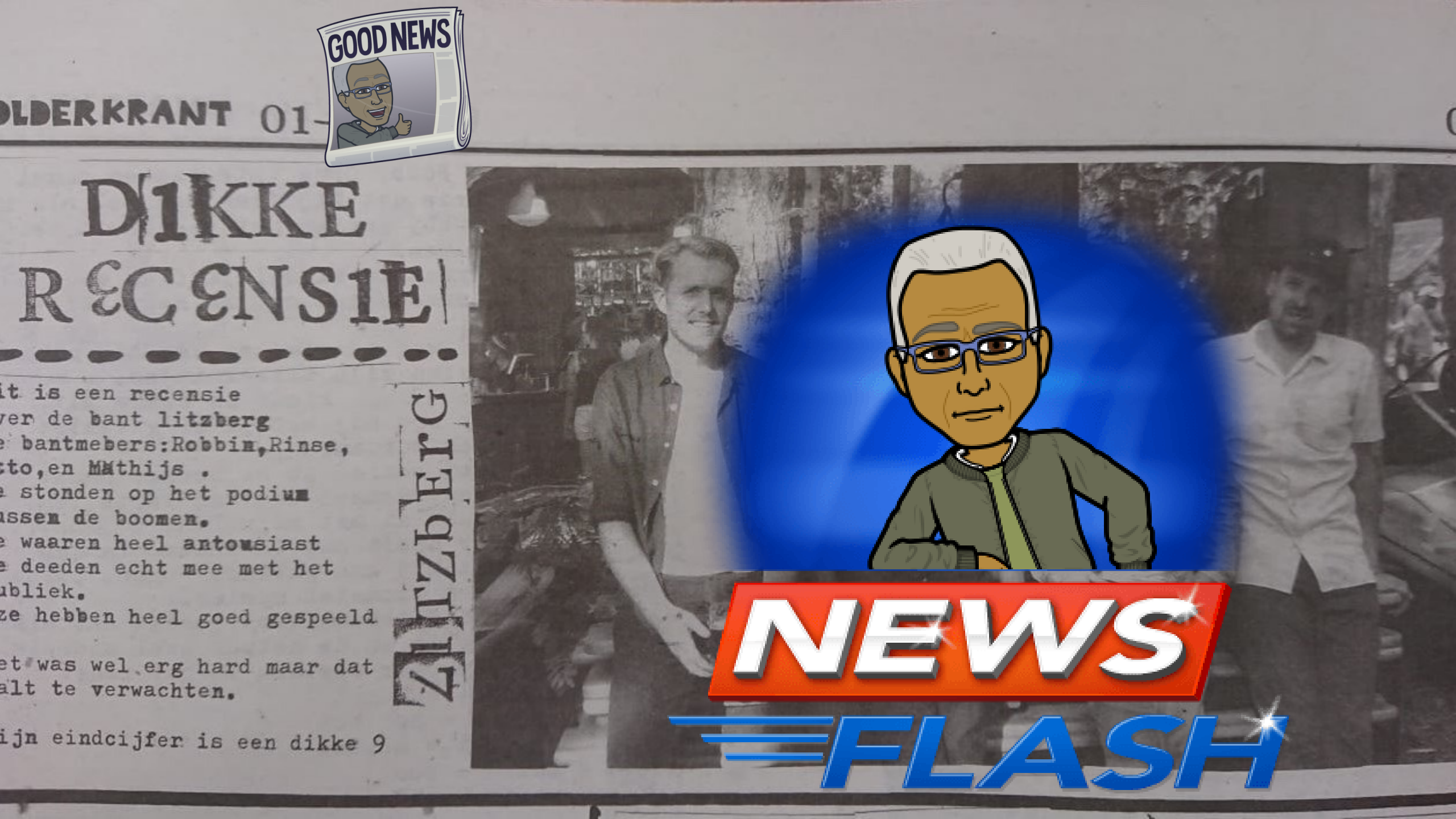
Veelschrijverij

De veelschrijverij van Pottenkijker heeft hem ook een bijnaam opgeleverd: Spam-a-lot. Tegelijkertijd is er wel waardering voor zijn verslag van de absurde en hilarische zoektocht naar het mysterie van niks en oneindig genieten. Hoewel het verhaal volgens sommigen ook schaamteloos onthullend en daarmee te eerlijk en oprecht is. Menig lezer heeft daar een pest aan. Er dreigt chaos in het moeras van roddel en achterklap.

Pieter is daarvan niet onder de indruk. “Geen enkele zoektocht loopt een rechte lijn of zonder afleiding en dus worden er tussendoor ridicule uitstapjes gemaakt. Of worden opvallende persoonlijkheden belachelijk gemaakt. Om dat te kunnen doen, moet ik af en toe terloops even een Buxushaagje regelen om daarachter als een vreemd uitziende bosridder radeloos te zoeken naar nieuws. En dat dus allemaal, terwijl het publiek redeloos commentaar geeft. Ik geef het mij te doen.”

De hoofdredactie van De Kolderkrant steunt Pieter ten volle. “De ingrediënten voor een goed verhaal worden door Pieter met eigen en andermans spitsvondige grappen op smaak gebracht. Dat hij hierbij anderen op de korrel neemt, kunnen we alleen maar toejuichen.”

GOOD NEWS
OLDERKRANT 01
DIKKE
RECENSIE
it is een recensie
ver de bant litzberg
e bantmebers:Robbim,Rinse,
cto,en MAthijs .
e stonden op het podium
ussen de boomen.
e waaren heel antousiast
e deeden echt mee met het
ubliek.
ze hebben heel goed gespeeld
et was wel erg hard maar dat
alt te verwachten.
ijn eindcijfer is een dikke 9
LITZBERG
NEWS
FLASH

Geruchten

Naar de geruchten willen, heeft het Kabinet van de Koningin onlangs contact gezocht met Pieter Pottenkijker. De reden daarvoor zou een Koninklijke onderscheiding zijn. Niet voor Pieter natuurlijk, want voor hem is een lintje een beetje teveel eer. Bovendien moet er een lange weg afgelegd door de voorsteller en de mensen die het voorstel ondersteunen. Nee, Pieter zou, bij hoge uitzondering, en vanwege de afwezigheid van Staatsraad Roel van der Molen (die zich normaliter van dit soort van taken kwijt), als vertegenwoordiger van het Koninklijk Huis, een onderscheiding moeten uitreiken aan een op enig moment in de toekomst in Frankrijk verblijvende Nederlander. Wie denkt te weten voor wie deze eer bedoeld is, heeft de bel wel horen luiden, maar de bus gemist.

Zoals gezegd, het is een gerucht, en geruchten zijn net vals geld: eerlijke mensen zullen ze nooit produceren maar ze geven ze wel gedachteloos uit. Echter, omdat een gerucht gaandeweg groeit, en de waarheid nooit precies is zoals je denkt dat hij zal zijn, zou het gerucht wel eens als een vanzelfsprekendheid kunnen worden aangenomen.

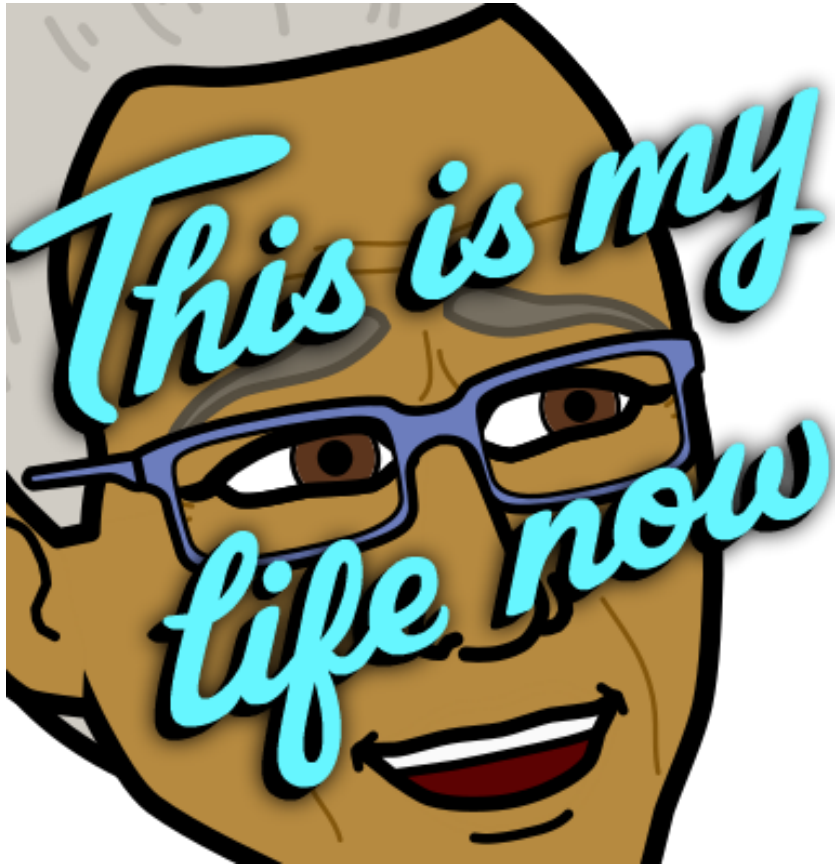

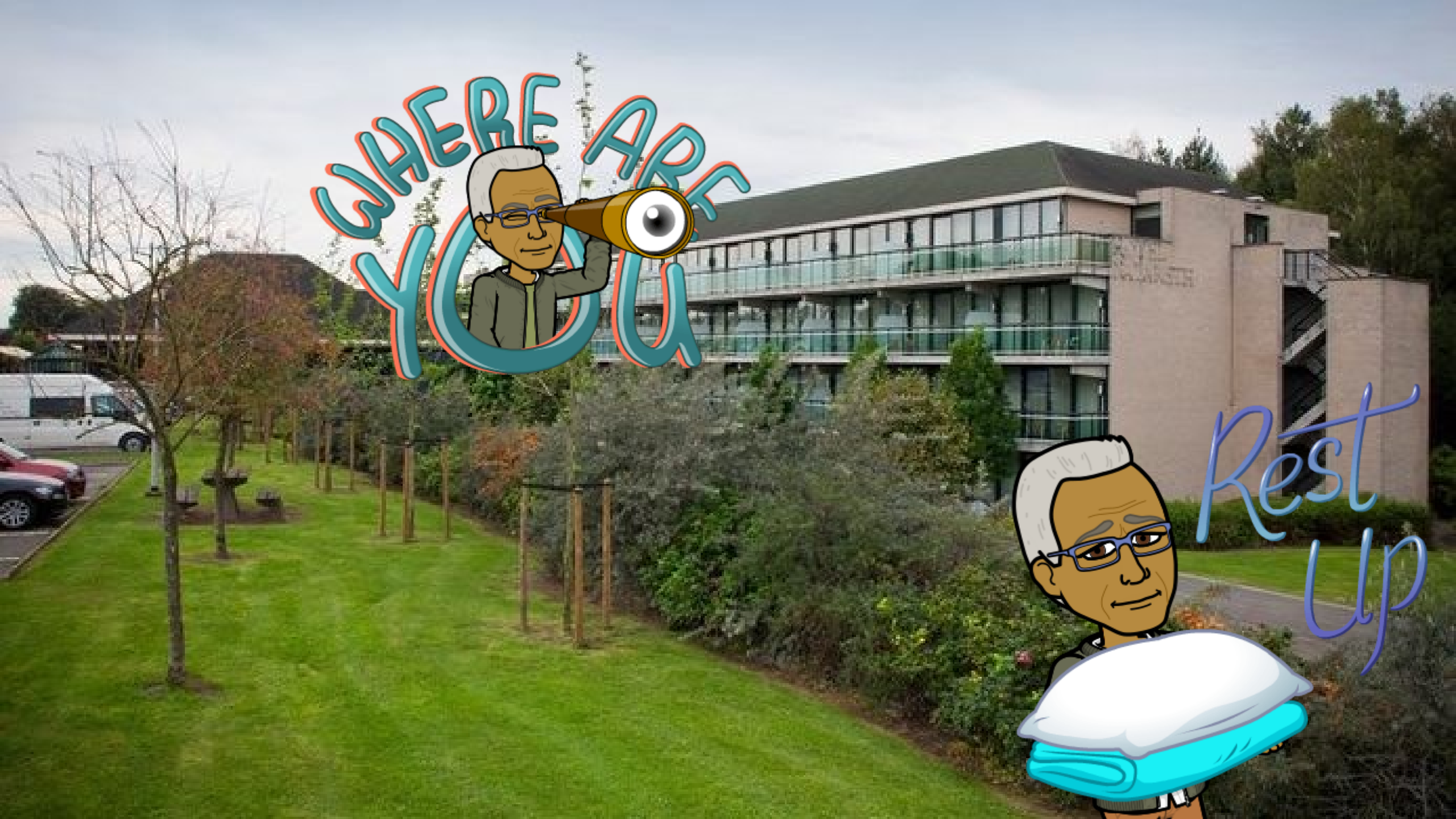
(Ver-)dwalen

Hoewel het twee verschillende persoonlijkheden zijn, hebben Ton Bond en Het Heerschap als één eieren voor hun geld en het hazenpad gekozen. Kortom, ze zijn onderweg en op pad. Beiden zijn zij in het gezelschap van dezelfde dame: Bondmeisje Linda.

De route die beide heren en het bondmeisje volgen, wordt geheim gehouden. Dit, om te voorkomen dat te opdringerige fans de wegen doen volslibben en daarmee een voorspoedige reis in de weg staan. Het eerdere bericht, over een in Nazareth geboekte overnachting, is mede daarom dan ook ingetrokken. Hetgeen weer niet wil zeggen dat het geen halteplaats zal zijn, maar een dwaalspoor is alleen een dwaalspoor als je er op kunt verdwalen. Of, zoals Pieter zegt: “Dwalen is niet onwaarheid bezitten, maar wat waar is niet bezitten. En daar is het de reizigers om te doen.”

Pieter zelf verdwaalt overigens regelmatig. Zowel in zijn dagelijkse leven als in zijn reportages. Hij is er trots op: “Voor het maken van nieuw pad moet je in staat zijn te verdwalen. Ik kan verdwalen of verdwijnen in een grote (maar neem gerust aan, ook kleine) stad. Ik kan daardoor gemakkelijk mijn identiteit veranderen en een nieuw en anoniem leven leiden.”

WHERE ARE YOU
Rest Up

Alom aanwezig

Het is niet duidelijk of, en zo ja, wanneer, Pieter en zijn lief Adri al onderweg zijn of gaan. De verklaring daarvoor is volgens een zegspersoon van De Kolderkrant simpel en eenvoudig: “Pottenkijker is altijd overal en tegelijkertijd vertegenwoordigd en aanwezig. Er is dus geen enkel doel mee gediend om mededelingen te doen over zijn bewegingen. Is dat nut er wel, dan zal Pieter daarover zelf mededelingen doen.“

Dat er in het verleden wel communicatie was over de vertrek- en aankomsttijden van de razende reporter, vloeit voort uit het feit dat er toen nog geen sms-verkeer was. Sinds Pieter dat ontdekt heeft, wist hij zijn sms-berichten nog voor hij ze verstuurd heeft. Daardoor is een real time archivering in het archief van stommiteiten onmogelijk. Pieter zelf ziet er geen kwaad in: “Hoe kan ik verlangen dat een ander mijn geheim bewaart, wanneer ik het niet eens zelf weet te bewaren? Het geheim van het handhaven van mijn succes berust vaak op het succes van het handhaven van mijn geheim. Ergo: Als je iemand niet jouw hele geheim durft toevertrouwen, vertrouw hem dan ook niet een gedeelte ervan toe. Er zijn slechts twee dingen die ik niet geheim kan en wil houden: dat is mijn liefde en mijn lief!”

LOVE YA

Het virus is op weg

Weet u wie ook onderweg en dus op reis zijn gegaan? Jawel, Buum & Buum, de Wachteres van Preuts en Braaf en hun manager, tigerlady Wil de Jager. Zij zijn in een onopvallende en geblindeerde wagen bij de grens van Nederland gesignaleerd, maar daarna is het publiek en de politie het spoor bijster geraakt.

Het theatrale gezelschap, want zo mogen wij hen wel duiden, is als een zwaar beladen transport. Niet, dat zij veel attributen hebben meegenomen - een mondharmonica zou het enige instrument zijn - maar de wagen is volgeladen met oorspronkelijke ideeën en gedachten. De bedoeling daarvan is deze uit te pakken als de bestemming is bereikt. Het uitpakken zal in fases geschieden, om overvloedig genot - Pieter waarschuwde daarvoor al eerder - te voorkomen.

Het reizen heeft overigens ook een risico: Het is fataal voor vooroordelen, betweterigheid en kleingeestigheid, en dat zijn nu juist de ingrediënten waar Buum & Buum het van moeten hebben. Maar ja, Buum & Buum kijken graag naar zichzelf, en reizen biedt hen de mogelijkheid naar zichzelf kijken tegen een andere achtergrond. Samenvattend: het virus van niks en oneindig genot is op weg!

NL
PR-EU-TS & BR-AA-F

Paardensprong

Een retegoeie razende reporter kan geen moment stilzitten. Of hij moet goede vrienden bij de inlichtingendienst hebben. Pieter heeft die mazzel. Had hij die niet gehad, dan was het enige nieuws dat hij meende te moeten melden over de afgelopen dag – een reisdag naar iets ergens - dat een ongeluk in een klein hoekje zit. Het grote nieuws zou hij gemist hebben,

Eva, de eigenaresse van Des Arcades, is bij het paardrijden uit het zadel gewipt. Zij had kennelijk niet begrepen dat je de beste paarden op stal moet laten. Of juist daarom een paard gekozen dat de haver niet verdient. Hoe dan ook, een goed paard maakt nog geen goed ruiter, en zelfs geen goede wandelaar! Want hoewel een ongeluk te paard komt, en te voet gaat, is dat bezijden Eva's werkelijkheid. Want juist lopen gaat nu even niet. Met een gebroken been en een gebroken kuit, heeft ze haar been op twee plaatsen gebroken, en dat loopt slecht. Zeker, het leven breekt iedereen, maar sommigen juist op plaatsen die gebroken zijn.

Wat Eva ervan geleerd heeft? Het is het beste om het paard zijn gang te laten gaan en net te doen alsof het van jou is. Maar ga er gewoon niet op zitten! Er bestaat tussen een ruiter en zijn paard geen dieper geheim dan dat.

Preuts en braaf

Om een hit te zijn en te hebben op Des Arcades heb je bekende zangers en zangeressen nodig. Daarom ontbreken Buum & Buum ook niet in de entourage van Pieter. Daarom zal ook Greet S. komen. Met hun hete levensliederen krijgt zelfs het afwezige publiek het hard te verduren. Zeker als zij onverwacht als trio uitpakken met de grootste schlager van het moment: “Ik spring in een open string”. De zaal gaat uit de bol als het trio schaars gekleed op het podium de polonaise inzet. Het klinkt misschien absurd maar het is volkomen toepasselijk en absoluut gedenkwaardig.

Buum Hennie mag de meeste personages vertolken en dat dankzij het feit dat hij de tovenaar met de dialectenknobbel is. Niet dat hij die knobbel gebruikt - hij zou niet weten hoe - maar hij heeft hem wel. Het is precies die knobbel, die maakt dat Henny (zijn vriendin/vrouw) niet van zijn zijde is weg te slaan. Als de Wachteres van Preuts en Braaf is zij voor het grenzeloos brutale en opgewonden duo Buum & Buum de onmisbare schakel tussen waanzin en intelligente creativiteit. De immer aflatende strijd tussen de Wachteres en de manager van het duo, tigerlady Wil de Jager, zorgt daarbij voortdurend voor een extra portie spanning en verwarrende opwinding.

Ooh
La la
yooooooooo

Verrassing

Op de eerste de beste avond dat het op Des Arcades te vermoeden gezelschap min of meer compleet lijkt, vallen opeens Greetje S. en haar reisvriendin Thea uit het niets uit de hemel om zich terstond op Ton Bond, zijn entourage en een paar hamburgers te storten.

Bekomen van de schrik en verrassing wordt het gezelschap niet veel later getrakteerd op niet afgesproken, dus verrassend optreden van Buum Hennie. Hij heeft niet een splintertje talent, maar een balk! Wat voor een kleine man als Hennie best een kruis is om te dragen. Hij bevestigt daarmee wel een oude wijsheid, welke hij ook een nieuw leven inblies: Op een dag zul je oud genoeg zijn, om weer sprookjes te gaan voorlezen.

In zijn beste Engels, hetgeen niet best is, vertelt hij aan Greetje S. en de rest het verhaal van Littel Dumpy.

Het optreden was even verrassend misschien, maar vooral een doorslaand succes. Enkele gasten moesten het terras eerder verlaten vanwege ernstige buikkramp van het lachen, en de laatst aangekomen gasten lagen als snel onder, over en boven de tafel van de pret. Waarmee maar weer eens bewezen is, dat het niet alleen kinderen zijn die worden gevoed met sprookjes.

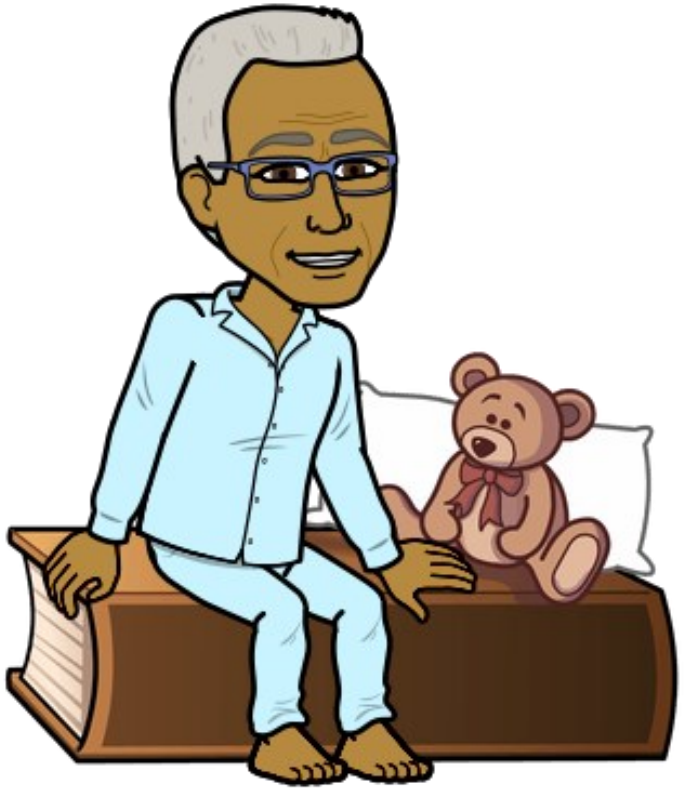

Littel Dumpy (1)

There was es a littel boy. He was so l[i]ttel, that everyone gave him the by-name of Littel Dumpy. He had six brothertjes and sistertjes. His father was a holthacker and his mother was workent in the householding. On a given day the father said to the mother: “I hold it no longer out; I work myself the blubber.” Thereauf said mother with a trilling voice: “Tomorrow you bring the hole bubs far in the boes and then you let them in the steak.” But Little Dumpy was very pienter and very good by the time. He had heard everything. At night he went to the grinthpath and filled his pockets with a whooleboel kaiselstones.

The next morning father brought the children faraway in the boes. Little Dumpy dropped a stone by every step. When they were faraway in the boes, the father let the children in the steak. All the children krait and krait, but Little Dumpy said: “Kelm on, kelm on. I will bring all of you heelhauts home.”

When the[y] came home, father was sitting in the frontkamer by the stove. He was very verrest that they had found there way back.

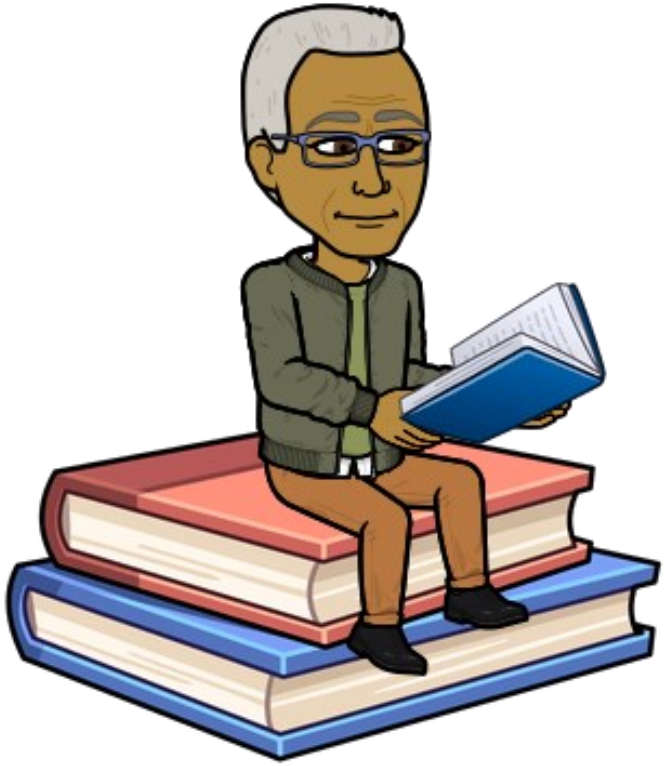
Littel Dumpy (2)

The next morning the olders did the same. Little Dumpy had no kaiselstones by him, so he dropped folkloren roggebread. Again father let the children in the steak and the children krait and krait for the tweade time. But Little Dumpy said again: “Kelm on, kelm on.” But he could not find the way back. All the verrekte musses had vreaten up the roggebread. So Little Dumpy clomp in a treets (you have well in the gaten that he was very good by). When he sat in that treets, he looked and looked. The children bleaven kraiten and Little Dumpy said: “Keep your waffel shut.” At plotse he saw a lichie. It was the lichie of his home.

When they came home the olders were very bley and they beloofded that they sall not send the children opnew away.

So: End good,

all-les good!

Stem van het geweten

Onder het motto “never change a winning team” is de harde kern van het team dat De Kolderkrant op de meest onmogelijke mysteries zet jaarlijks nagenoeg dezelfde. De performance daarvan is professioneel knullig en oubollig amateurisme en dus fenomenaal onbenullig.

Ton Bond, als Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen in ruste (Kapelaan Jos wilde immers zijn betaling niet storten) heeft bij dit alles een bijrol als alomtegenwoordige Stem van Het Geweten en treedt daarmee vergeefs in de voetsporen van de afwezige Staatsraad Van der Molen. Ton heeft ontegenzeggelijk dé stem van de avond, maar blijft ongehoord, omdat hij steeds te lang in de coulissen aan de tapkast van korenwijn en graanjenever hangt.

Zoveel is de kijkers en lezers van het mysterie van niks en oneindig genot wel duidelijk: wie een traditioneel gedegen reportage verwacht is eraan voor de moeite. Pottenkijker doet zijn bijnaam (Spam-a-lot) eer aan met de immer georkestreerde chaos en een absurd verhaal waar met alles (inclusief waarheid en leugen) en iedereen de draak wordt gestoken. Je bent gewaarschuwd.

Oh no

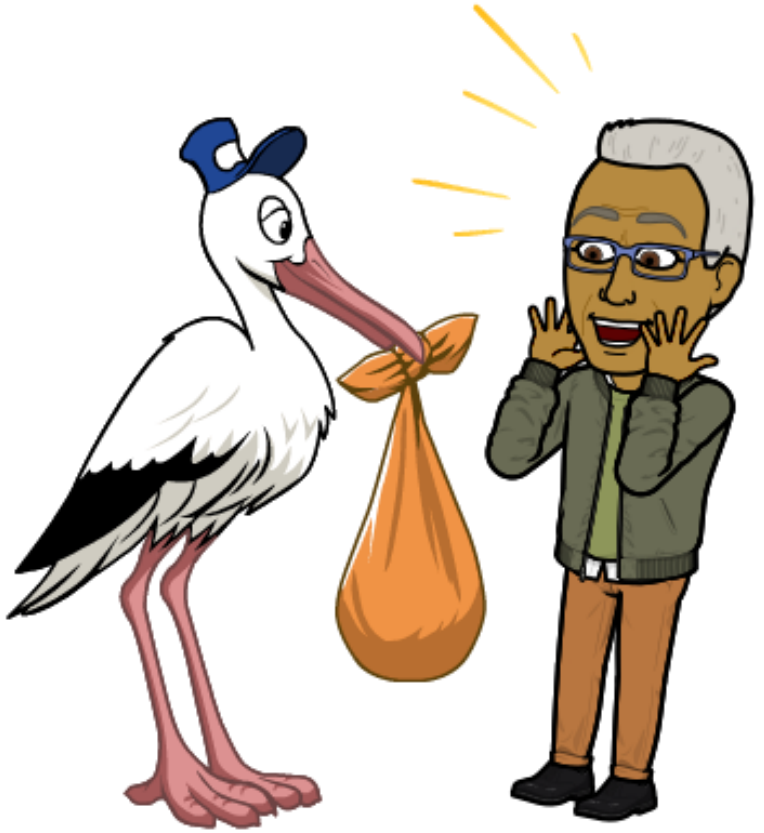
Oma is zwanger

Pieter ontdekte dat vlak voor hun vertrek bondmeissie Linda en haar Heerschap, Ton Bond, zijn gesignaleerd in Spijkers te Heemskerk. Een sfeervol restaurant waar ze met een bijpassend drankje in uw hand, genoten van de heerlijkste gerechten. Het water liep hen in de mond, want alle gerechten werden met veel passie, liefde en kennis voor hen bereid.

Bij deze gelegenheid zouden het bondmeissie en het Heerschap de aanpak van het mysterie hebben bekokstoofd. “Want”, zo meenden zij, het ene mysterie moet een nieuw mysterie ontdekken. Je moet per slot aan het werk blijven!”

Dat laatste heeft mogelijk te maken met het feit dat beiden zwanger zijn. Niet zelf natuurlijk, maar wel zo zwanger als een opa en oma kunnen zijn. Van de mooie moeder blijkt één van de nog mooiere dochters namelijk het geheim van de liefde te hebben gevonden en bedreven, want om de volledige waarde van blijdschap te ondergaan moet je iemand hebben om het mee te delen.

Kortom, het meissie en het Heerschap zijn van alle ingrediënten voor driedubbel plezier voorzien: verwachting, avontuur en het vooruitzicht van memorabele herinneringen.

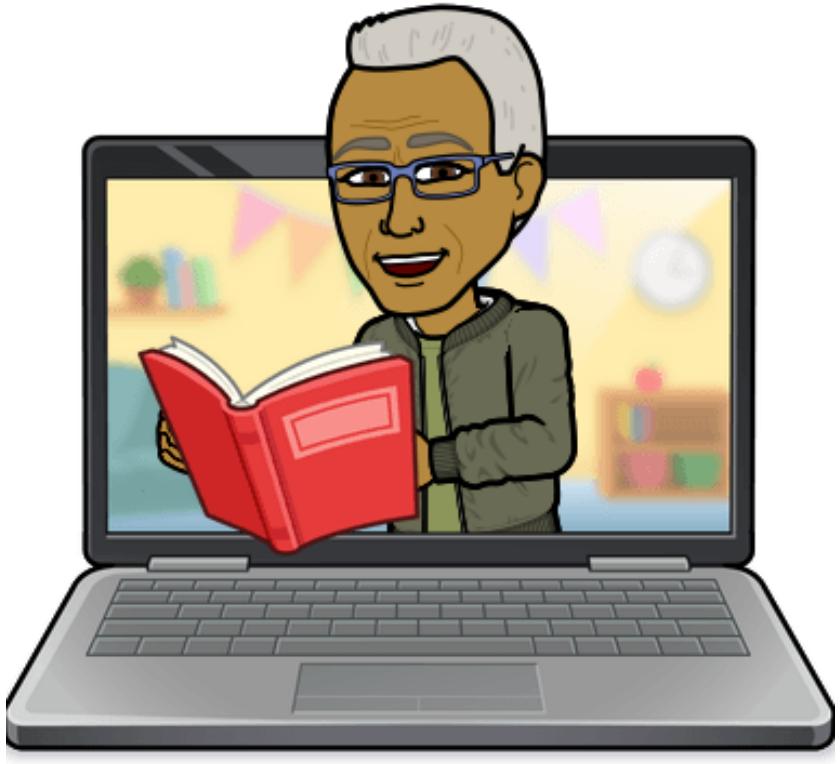

Het beste vermaak

Het beste vermaak is leedvermaak. Het is waarom we blij worden van andermans sores, maar we kunnen ons er ook voor schamen. Al is dat onterecht volgens psychologen. “Het is misschien niet de mooiste emotie, maar het is wel een positieve emotie: het voelt fijn aan.”

Pieter over dit bijzondere verschijnsel: “Hoe buitengewoon ironisch is het, vermaak halen onze desillusies! Mijn doel is om ieder – inclusief mijzelf - te vermaken en te behagen. Ik heb het gevoel dat als ik me vermaak, er genoeg andere lezers zullen zijn die ook zullen worden vermaakt. Vergis u echter niet! Vermaak is ook werk en vermoeit net zo goed. Daarom heb ik een advies voor alle lezers en kijkers die jong, oud of grijs zijn en vermoeid. Ga knikkebollend bij het vuur zitten, neem dit boek en lees het langzaam en droom van de zachte blik die je ogen eenmaal hadden en van de diepe schaduw van de glimlach om uw mond.”

Waarschijnlijk heeft niemand iets aan Pieters advies, want wijze mensen hebben geen advies nodig en dwazen willen er geen. Mensen onderscheiden zich vooral daardoor dat de dwazen altijd weer dezelfde domheden begaan en de verstandigen altijd weer andere. Pieter heeft daarom liever te maken met de verstandigen. Zij geven variatie in het verhaal.

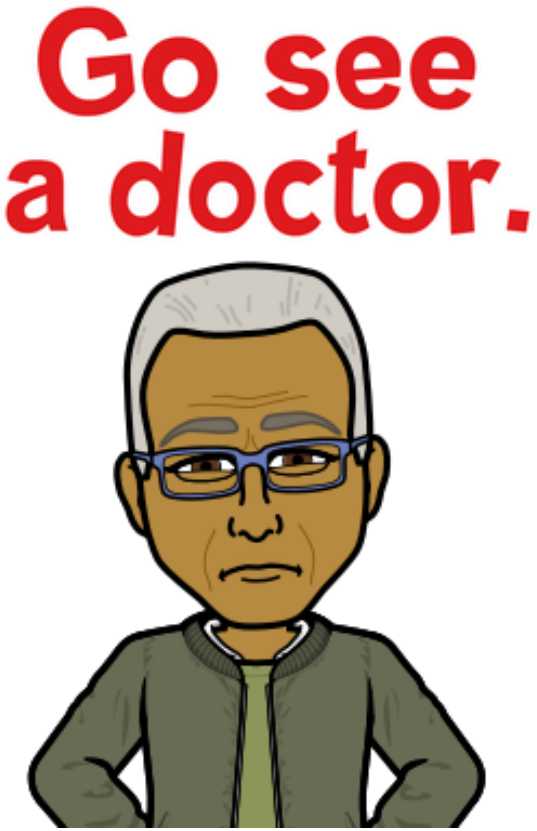

LOL
SORRY

Dokter in het spel

De dubbele beenbreuk van Eva (eigenaresse Des Arcades) haalt bij de Nederlandse enclave het deksel van de eigen dokterspot. Henny, u weet wel, de Wachteres van Preuts en Braaf vertelde van haar bezoek aan een specialist, aan wie zij toevertrouwde: “Ik heb zo’n vreselijke pijn, dokter, in al mijn spieren. Mijn huisarts zei het is fimologie. Mijn buurvrouw heeft het ook, en die zei tegen me dat lachyoga zo goed voor haar was. Denkt u ook dat dit goed voor me zou zijn?”

De specialist reageerde teleurstellend: “Ik zou je graag serieus willen nemen, maar dat zou een belediging voor je intelligentie zijn. Neem dus ook jezelf niet serieus, en een ander helemáál niet. Wanneer je begint jouw pijn niet meer zo serieus te nemen, dan heb je er ook geen last meer van. Het is enorm belangrijk om daarover te leren lachen. Tot ziens en doe het rustig aan, want als je de dingen serieus gaat nemen, is dat het einde van jezelf.”

De conclusie? Het recht om gehoord te worden, sluit niet automatisch het recht in om serieus genomen te worden. Alles is aan het veranderen. Mensen nemen nu hun komieken serieus en doctoren (en politici natuurlijk) zien zij als een grap.

SRSLY?!

Lot van dwazen

Het lot van de lezers van Pieter Pottenkijker is zwaar te verduren. Slechts door te lezen leren zij hoeveel zij ook ongelezen kunnen laten. En dus hoeveel tijd er overblijft voor nuttiger zaken. Voor hen heeft Pieter een goede raad. “Aanvaard de dingen waaraan het lot je heeft gebonden. Heb alle mensen lief met wie het lot jou samenbrengt, maar dan ook met heel je hart. Doet u dat niet, dan wordt u een monument van zwakheden, een prooi van het moment, een speling van het lot; de rest is slijm en gal.”

Over monumenten gesproken, wist u dat Buum Hennie er bijna een was geweest. Hij lazerde thuis van de trap, waarop naast hemzelf een emmer met tien liter witkalk stond. Hoewel klein van stuk, is hij toch zwaarder dan de emmer kalk, en dus kreeg hij die over zich heen. Omdat zijn Henny meer aandacht had voor het redden van de vloerbedekking, duurde het even voor haar man aan de beurt was. Ze moest de kalk er af beitelen. Later ontdekte zij, dat zij hem wellicht ook als standbeeld aan Madurodam had kunnen schenken. Daar kwam hij - volgens historici - immers ook vandaan! Daarbij komt dat de enigen die een standbeeld verdienen juist degenen zijn die er geen nodig hebben.

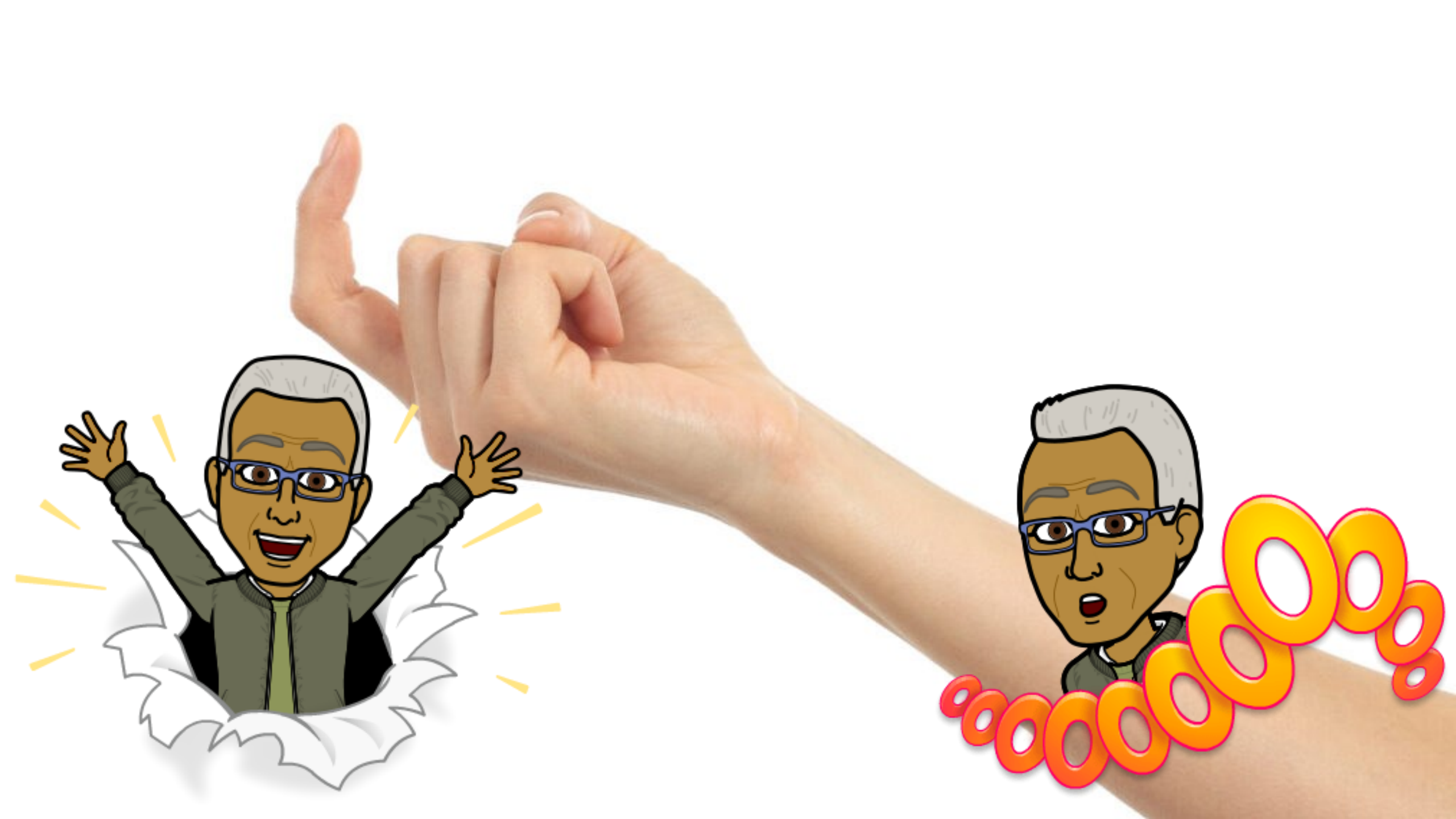

Handlezen

Buum Hennie heeft bekend. Hij leest graag de hand van Linda, het bondmeisje. In het bijzonder de wijsvinger heeft een miraculeuze uitwerking op hem. Vooral als deze zegt: “Kom jij maar een even hier! Wat er dan met mij gebeurt”, vertelt hij, “Ik voel me als de wekker van een opgewonden jongeling. Ik weet het, het is het gevaarlijke voorrecht van de mens - als ik het zo mag zeggen - die zich in gedachten al zit te krabben als zijn gemoed rechtstreeks zijn hart prikkelt en zijn bloed opjaagt. Al blijft het natuurlijk een sprookje. Want sprookjes hebben gemeen, dat zij zich bezighouden met het verlangen en niet met de vervulling. Ik heb echter altijd gevoeld - en voel dat nog steeds - dat sprookjes een emotionele waarheid bevatten die zo diep is, dat er maar weinig dingen zijn die hen overtreffen. Dus, ik doe het er mee!”

Hennie (die ene Buum dus) heeft er duidelijk vrede mee. Wie daarvan niet te overtuigen vat, vindt wellicht houvast aan een van zijn kenmerkende uitspraken : “Fantasie is ons belangrijkste geslachtsorgaan. Kortom, ik gebruik mijn fantasie om mij voor te bereiden op de werkelijkheid. Ik definieer fantasie wel eens als iets wat mij is verteld door een ander die ik nooit zelf gezien heb.”

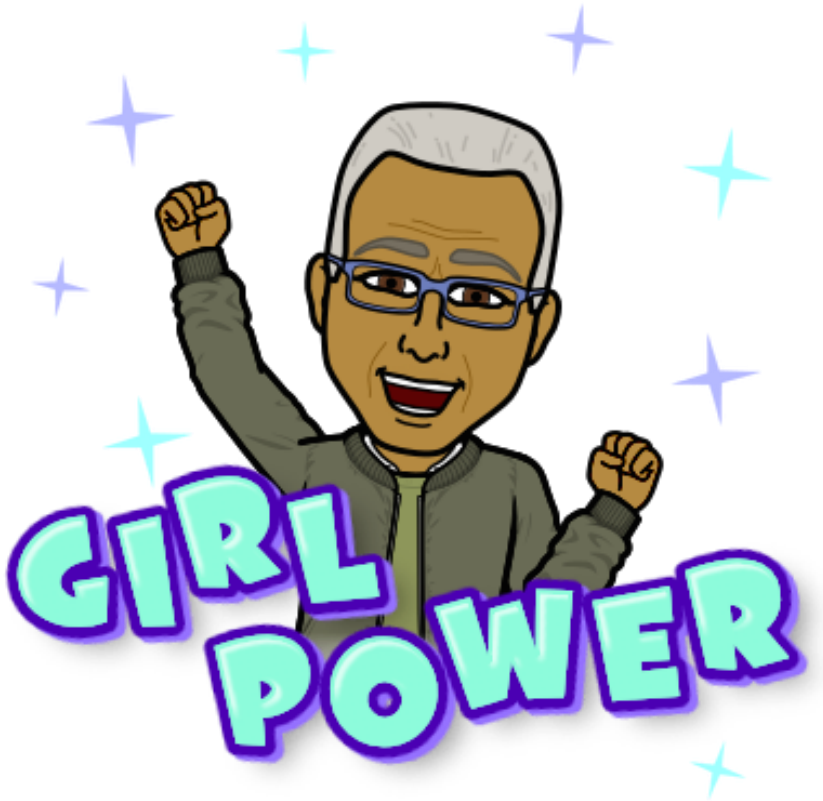

Dreigende scheuring

De wijze waarop Ton Bond zich het weerzien met Greet S. liet welgevallen dreigt een lelijke staart te krijgen. Niet voor Bond, maar wel voor in alter ego, Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen. Er is tweestrijd ontstaan tussen zijn volgelingen. Die vinden dat Het Heerschap had moeten optreden tegen zoveel enthousiasme. “Dat kan anno 2022 echt niet”, vindt de ene helft. De andere helft, onder aanvoering van Kapelaan Jos, is juist van mening dat het niet enthousiast genoeg kan.

Pieter probeerde zich een voorstelling te maken van de vergadering: een hele rits mannen in donkere pijen. Misschien waren er vrouwen in de zaal die de koffiekopjes vulden en notulen maakten over hoe hun eigen positie in het Genootschap besproken werd. Voor hij binnen kwam, was de voorstelling echter al voorbij.

Voor het Heerschap echter zijn alle vrouwen gelijk. Behalve natuurlijk zijn meissie, Linda. “Iedereen heeft waardevolle gaven en talenten die kunnen bijdragen aan een gezonde toekomst van het Genootschap. Ik wil dan ook iedere vrouw met compassie omarmen. Waarbij ik wel aanteken dat er vrouwen zijn met wie je de liefde kunt bedrijven en vrouwen met wie je erover praat, zonder het te doen.”

WOMEN OF THE WORLD
UNiTE!
No

Koude kermis

Nu het gezelschap een beetje gesetteld raakt, komen de verhalen los. Het is niet allemaal genot dat de klok slaat. Zo leert ook terugblik op de reis van de beide Buums en hun dames. In het overnachtingshotel - zij reizen bij voorkeur in etappes - bijvoorbeeld stond de airco op standje Noordpool. Hetgeen hele drommen door hun kamers marcherende pinguïns en ijsberen opleverde. Het was kortom zo koud, dat je - bij wijze van spreken - advocaten zag lopen met hun handen in hun eigen zakken! Het geeft ook kleur aan de tot dan toe niet begrepen uitspraak van tigerlady Wil de Jager: Verwacht alsjeblieft niet dat ik altijd goed, aardig en liefhebbend ben. Er zijn momenten waarop ik koud en gedachteloos en moeilijk te begrijpen zal zijn.”

Pieters lief Adri had haar eigen probleem. Zij zag het pootje van haar bril de benen nemen. Niet verwonderlijk, want - zo bekende zijn lief - ze was er enkele dagen daarvoor bovenop gaan zitten. Mogelijk, omdat ze haar bril verwarde met de wc- bril. Die laatste is inderdaad gemaakt om op te zitten. Haar eigen bril echter, dient op haar neus te zitten. Wie dat niet doet, mist veel van wat hij of zij meemaakt. Adri weet dat wel, maar zij weet nu ook, dat als zij vergeefs naar haar bril zoekt, zij er waarschijnlijk bovenop zit.

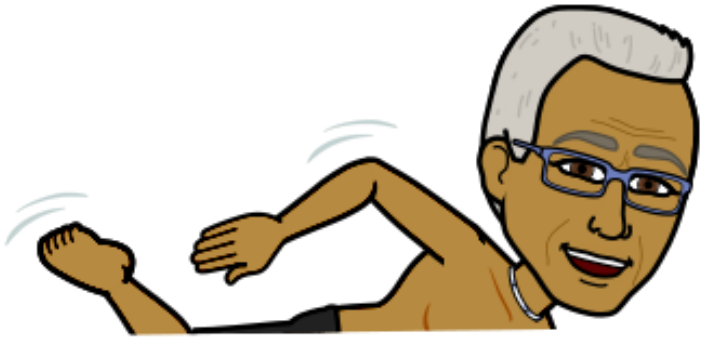

THAT'S
COLD

Genot genieten

Het is bloedheet op de camping. Een bezoek aan het zwembad zou de boel kunnen afkoelen. De kleiner van stuk zijnde gasten kunnen zich daar vermaken in het ondiepe deel. Dit is vooral voor Buum John fijn, want eigenlijk mag hij niet zwemmen. Hij heeft namelijk stalen zenuwen, en die kunnen van al dat water gaan roesten. Zijn broer, Buum Hennie, kan op zijn beurt genieten van het speelse kikkerbad met glijbaantje en verschillende waterspeeltoestellen. Kortom, zij kunnen urenlang spelen onder het toezicht van de ‘grote’ mensen in het gezelschap.

Ton Bond geeft de beide broers ook een gedachte mee als reddingsboei, voor het geval zij aan de aandacht ontsnappen: “Twee muizen vielen in een kom met room. De pessimist wanhoopte aan zijn redding en verdronk. De optimist bleef dapper doorzwemmen en stond na enige tijd op… boter! Ik laat het aan jullie wie de pessimist en wie de optimist wil zijn!”

Buum John is helder in zijn commentaar: “Oprechte diplomatie is net zo min bestaanbaar als droog water. Ik ben bang dat we weinig meer zijn dan rietjes op het water; we kunnen onszelf voor de gek houden dat we zwemmen, terwijl het de stroom is die ons meevoert.”

Als Hollanders varen

De harde kern van dit verhaal heeft vandaag alle hoop vandaag varen. En wanneer men de hoop laat varen, vaart men zelf met haar mee. Dus lieten zij hun hartstochten waaien als de wind, maar wie dacht dat zij er als een speer vandoor gingen, is lelijk ten haring gevaren. Zij voeren als een slak op een teerton. Het was dat Pieter in hetzelfde schuitje zat, anders was hij zijn eigen koers gevaren. Denkend aan Frankrijk zag hij de brede rivier (de Lot) traag door oneindig bergland gaan, want met onbevaren volk is het slecht zeilen.

Omdat Kapitein Buum, zijn schip wilde behouden, wilde hij het in de haven houden. Een schip in de haven is veilig, alleen zijn schepen daar niet voor gemaakt. Hij voer dus toch uit en liet zijn schip doelloos ronddobberen tussen gevaarlijke klippen, terwijl zijn schip volgeladen was met een muitende bemanning, een dronken kapitein, een lekke romp en een niet begrepen motor. Buum John was echter overtuigd van zijn kunnen: “Ik ben niet bang voor storm, want ik ben aan het leren hoe ik met mijn schip moet varen. Bovendien, wanneer het schip vergaat, ziet men wie kan zwemmen.”

In het zicht van de finish kwam er toch nog snelheid in de reis, maar toen was het gezelschap al weer in veilige haven.

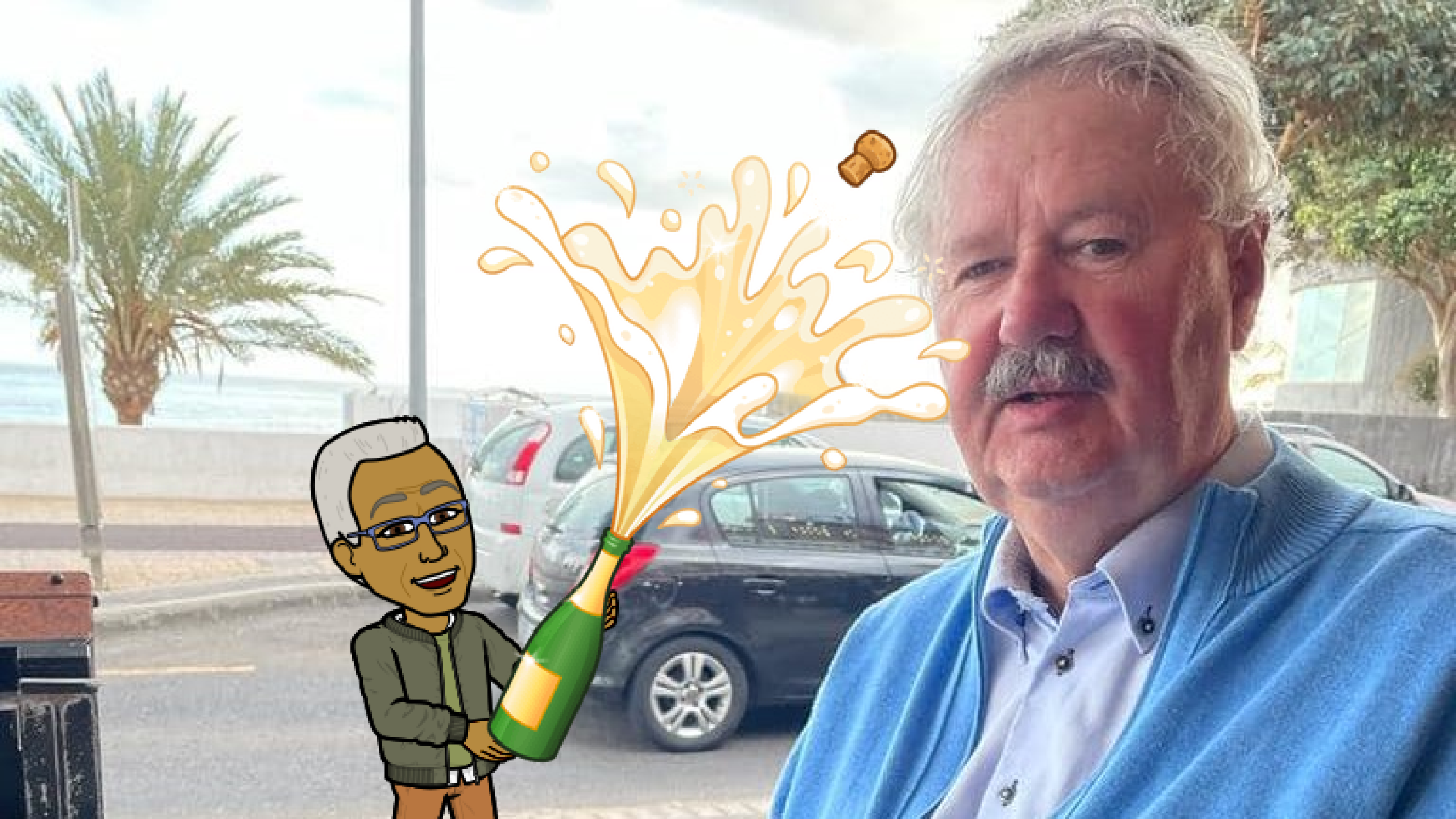

RUBO
PARKET

Een goed glas

Terwijl Staatsraad Roel van der Molen elders in Franrijk zijn jaardag viert, proosten Ton Bond, het Heerschap, De Denker en Pieter Pottenkijker op zijn gezondheid. En, dat kan gezegd, zij weten het fijne van drinken. Naast een goed glas whisky of cognac is hun hart en zijn hun smaakpapillen gestolen door de in de jaren 70 door John Rutte gecreëerde Sloe Berry van Rutte distilleerderij in Dordrecht. Een likeur met gin en verse bessen die hij zelf plukte in de Biesbosch, vlakbij de distilleerderij. Sloe Gin bestaat uit een blend van sleedoorn, getrokken in gin, sleedoorndistillaat en een hint van traditionele moutwijn en kruiden. Uiteraard wordt er tijdens het drinken druk gefilosofeerd. Over de ontwikkeling van de prijzen voor een goed glas. De Denker daarover: “Het enige bezwaar dat ik heb tegen de leer van de reïncarnatie, is dat de jeneverprijs per generatie drie keer zo hoog wordt.” Het Heerschap heeft weer andere overwegingen: “In jenever zit meer waarheid dan in wijwater.” Ton Bond doet uiteraard ook een duit in het jeneverglaasje: “De misdaden, zonder jenever gepleegd, zijn een zeer kleine minderheid in het zeer grote getal.” En zo keuvelen de heren de dag naar de avond toe.

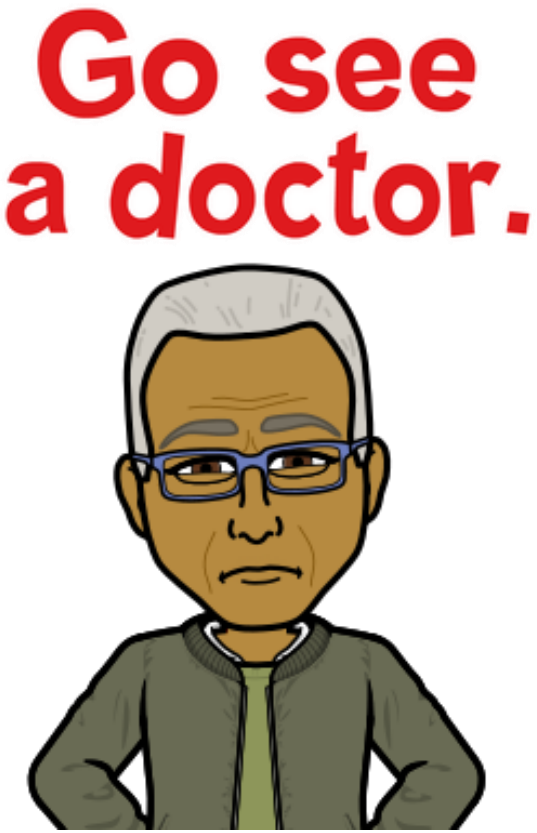

Zwanger zijn

Tijdens de eindeloos trage vaartocht die Pieter met zijn vrienden maakte, maakten Buum & Buum een dansje. Met als gevolg dat om de een of andere reden Buum Hennie nu vreest zwanger te zijn. Hij ligt nu in het spreekwoordelijke mannenkraambed (couvade) met zwangerschapsverschijnselen. Hij klaagt over rugpijn, indigestie, verandering in eetlust en een opgezwollen buik. Hij vreest zelfs weeën. Omdat dit verschijnsel zich meestal voordoet als de partner echt zwanger is, vreest Buum John nu het ergste. Het klinkt onwerkelijk, maar komt toch voor.

Alle dienstdoende artsen in het gezelschap, en gelooft u Pieter maar, dat zijn er plotseling heel veel, adviseren het maken van een echo om te kijken of alles goed gaat met de vermeende baby's. Buum John voelt daar weinig voor. Hij vreest een ziekenhuisopname en mogelijk een keizersnede, om vervolgens te horen dat er geen baby te vinden is.

Uiteindelijk werden alle zorgen weggewoven met een goed glas, een achteloos gebaar en de gedachte dat waar er toch een zwangerschap bestaat, het baren op gepaste tijd vanzelf volgt. Houdt u dus vooral de geboorteberichten in de gaten.

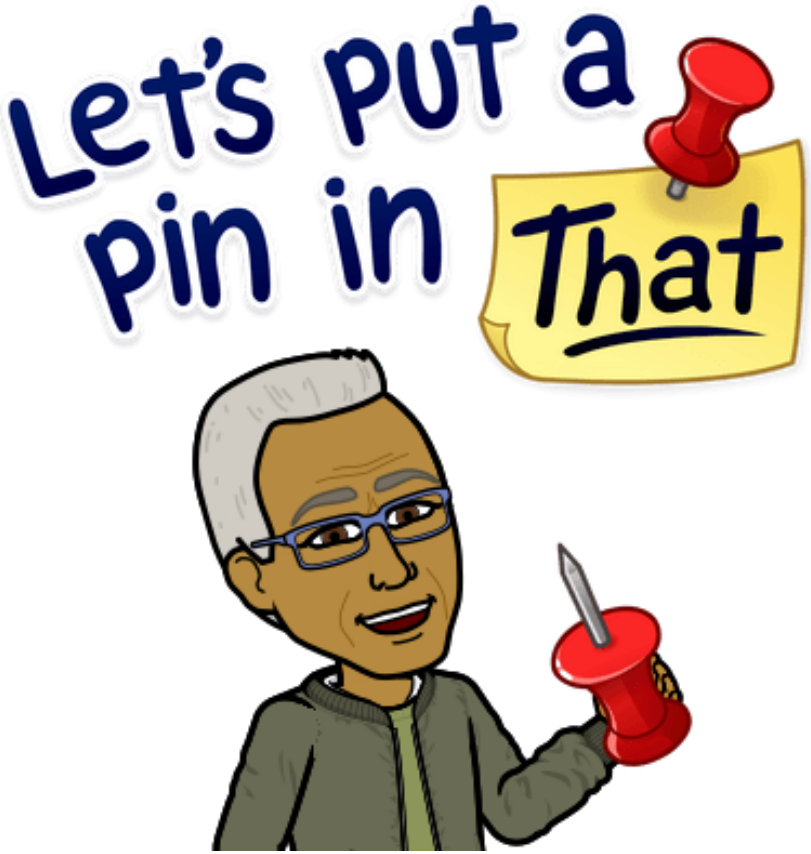

Franse taal

Pieter leert dat genieten in Frankrijk zo zijn eigen taal kent. Het Frans is niet alleen de taal van de liefde, het is ook de taal van de vriendschap. Het is dan ook dienstig om de Franse woorden en uitdrukkingen met een hoog ouwe-jongens-krentenbrood-gehalte goed te kennen. Voorbeeld: Notre dernier week-end entre potes a fini au poste de police! (Ons vorige weekend met de mannen eindigde op het politiekantoor). Copains comme cochons zijn dikke vrienden of twee handen op een buik.

De Engelsen zeggen thick as thieves (dieven), de Fransen zeggen: ‘zo goed bevriend als varkens!’, maar dan in het Frans natuurlijk: “Buum et Buum inséparables! Son ertre dEUS mains sur un ventre. “ Buum & Buum zijn onafscheidelijk, die twee, ze zijn altijd samen!). Met hun handen vol nootjes leren zij iedere aap smoelen trekken. Avec leurs mains pleines de noix, ils apprennent à chaque singe à dessiner des visages.

De humor van beiden is overigens niets meer dan een kortsluiting in hun gedachten. Zij laten anderen dingen zien, die een ander niet ziet. En daardoor verfraaien zij het leven van Pieter en zijn gezelschap op geheel onbeschrijflijke wijze. Al weet Greetje S. het gevoel en de gevolgen uitstekend te verwoorden: buikkramp!

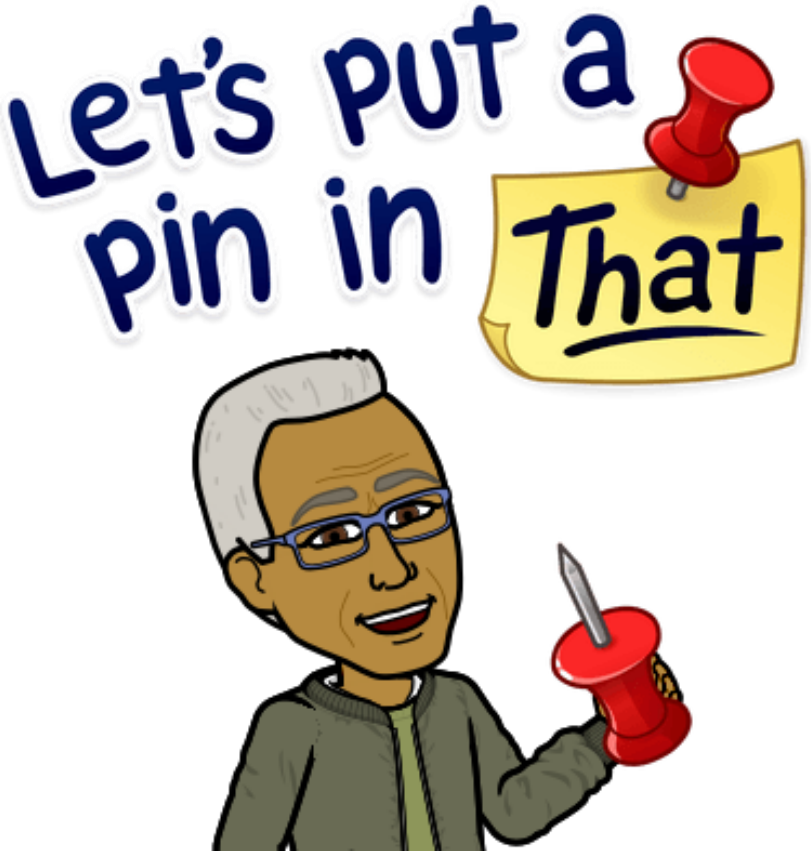

PARLEZ-VOUS
FRANÇAIS?
SAY WHAAAT?!

Terugblik

Als de stemming aan boord niet goed is, duurt een vaartocht lang. Heel lang. Dat geldt ook voor een bootje, waarvan de schippers de motor niet weten te bedienen. Dan duurt een tochtje langer dan lang, met alle gevolgen van dien voor de stemming aan boord.

De een zit met een zuur gezicht voor zich uit te staren. Een ander vraagt om de twee minuten ‘Zijn we er al?’ En een derde eet van narigheid de voorraad scheepsbiscuitjes op. Zoiets moet niet te lang duren. De goede stemming moet er in komen. En als schipper moet je daar je best voor doen.

Een goede schipper moet dus niet alleen weten wat de vaarregels zijn. Hij moet ook een beetje talent voor cabaret hebben. Een oude mop of een scherpe grap kunnen vertellen. Een liedje zingen en een sterk verhaal opdissen. Welnu, hoewel zowel Buum als Buum aan boord waren, viel er vaker een diepe stilte dan een gulle lach. Volgens Buum John is de verklaring daarvoor eenvoudig: “Het ogenblik om je te ontspannen, is wanneer je er geen tijd voor hebt. Dat is ook waarom wij vakantie nemen. Niet om te ontspannen, mensen te vermaken of om nieuwe plekken te zien. Het is om te ontsnappen aan de alledaagse dingen.

R U SRS?

Een mopje tussendoor

Op Tweede Pinksterdag wilde de dokter van het dorpje Lenten met zijn boot een tochtje maken. Hij liep naar de steiger van de jachthaven en wat denk je: zijn boot was weg. Hij ging eerst aan de havenmeester vragen of er iets was, maar die had niets gezien. Daarom ging hij naar de politie om te zeggen dat zijn boot was gestolen. Een dag later belde de havenmeester op. De boot was weer terug. De dokter was natuurlijk blij en ging meteen naar de jachthaven toe. De boot lag keurig aan de steiger. Bij het stuurwiel lag een envelop, met daarin een briefje.

“Beste eigenaar. Ik wilde gisteren een stukje varen maar kon nergens een boot huren. Daarom heb ik uw boot geleend. Het spijt mij heel erg. Om het goed te maken geef ik u twee kaartjes voor een concert komende zondag. Ik hoop dat u van muziek houdt.”

Die zondag ging de dokter met zijn vrouw naar het concert. De muziek was prachtig. Maar toen de dokter thuis kwam was zijn huis helemaal leeggeroofd. Op de vensterbank lag een briefje. Daarop stond: “En? Hoe was het concert?”

Voetjes van de vloer

De kans op een heerlijk avondje linedancen is intussen aanmerkelijk toegenomen. Zoals Pieter in het begin van zijn onderzoek al vermoedde en voorspelde, zijn Jan en Toos van B. aangekomen op Des Arcades. Dit zijn de wereldkampioenen linedancen onder de amateurs en dus bij uitstek geschikt voor een demonstratie. Er zal waarschijnlijk eerst op hun komst gedronken worden, want niemand die nuchter is, gaat zomaar dansen of hij moet toevallig krankzinnig zijn. Pieter zal zich terzijde houden. Hij kan niet dansen. Hij is opgegroeid met negen broers en twee zussen. Zo heeft hij, wachtend voor de badkamer of het toilet, enkele leren springen van het ene op het andere been. Hij is kortom te dom om voor de duvel te kunnen dansen. Echter, zoals het een goede stuurlui op de wal betaamt, hij kan door de manier waarop iemand loopt, zeggen of iemand kan dansen of niet. Gewoon door het ritme.

Omdat het licht dansen is op andermans vloer, zullen Jan en Toos de overige gasten als poppen aan het dansen krijgen. Want, wie kreupel is, wil altijd voordansen. Ze staan te trippelen van ongeduld. Ton Bond waarschuwt daarom iedereen: Ik pleit niet voor geweld; maar als iemand op mijn tenen stapt, stap ik op de zijne.

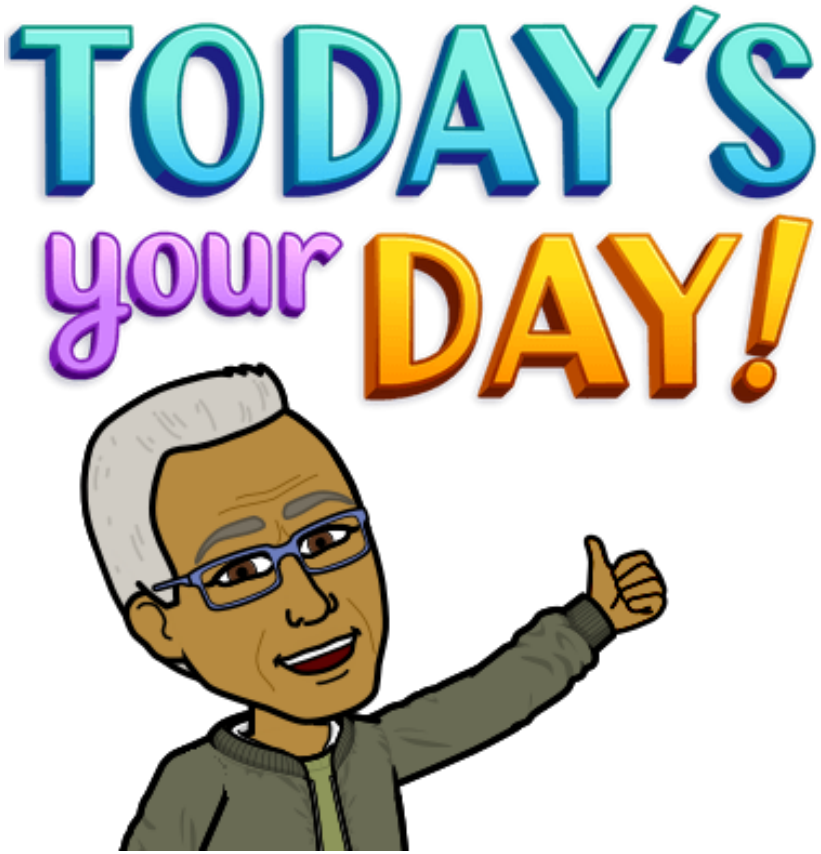

DANCE
PARTY

Een memorabele dag

Ton Bond, in zijn hoedanigheid van Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen, heeft in al zijn wijsheid – en dat is heel wat - besloten dat 3 juni een bijzondere dag moet worden voor één van zijn volgelingen. Niet geheel toevallig viel deze eer te beurt aan Buum John. “Want,” zo sprak het Heerschap “Wanneer een man na een blik op mij geworpen te hebben, niet meteen spontaan in schreien uitbarst, maar het woord tot me richt, dan verdien je een onderscheiding.”

Het besluit van het Heerschap bracht vervolgens op het terras van restaurant ‘Le Moulin de Saint Martial’ een select gezelschap bijeen voor een bijzondere, want nog nooit vertoonde, ceremonie. Een plechtigheid kortom, die ons treffend de grootsheid toont van aardse nietigheid en de trots van een bijzonder mens. En dat is hij, Buum John. Niet ijdel, maar trots. IJdelheid en trots zijn namelijk verschillende dingen. Iemand kan trots zijn zonder ijdel te zijn. Trots heeft te maken met de mening over onszelf; ijdelheid, is wat wij willen dat anderen van ons denken.

Het verdere verhaal van deze plechtigheid wordt verteld door de speech die Pieter Pottenkijker mocht houden en de beelden die ervan werden geschoten.

JUNE
3TH

De toespraak

Toespraak Onderscheiding in de Orde van Niks en Oneindig Genot

3 juni 2022

Beste meneer Van Dorsten, en natuurlijk Wil, uw partner.

U zult zich wel afvragen waarom ik hier onaangekondigd bij u op dit terras sta. Eigenlijk had ik u graag, samen met uw familieleden en goede vrienden, op mijn buitenhuis ontvangen. Dat is helaas niet mogelijk i.v.m. met de omvang van uw vriendenkring. Wij ontvangen namelijk alleen gezelschappen van 15 of meer personen.

Toch wil ik in deze heel kleine kring graag even stilstaan bij een aantal bijzondere verdiensten in uw lange staat van dienst als mens en medemens.

Laten we beginnen met uw huwelijk. Dat loopt inmiddels alweer 55 jaar en nog altijd niet op de laatste benen. Het geheim van uw huwelijk, zo heb ik begrepen is dat u tweemaal per week de tijd neemt om te gaan dineren: kaarslicht, een etentje zachte muziek en een dansje daarna. Zij gaat iedere dinsdag, u iedere vrijdag.

SPECIAL
DELIVERY

De toespraak (2)

Daarnaast zijn er natuurlijk uw verdiensten als piloot. Want ambitie kan zowel kruipen als vliegen. In de jeugd immers vliegen de uren; op middelbare leeftijd lopen ze en op oudere leeftijd kruipen ze.

U bent bij dat alles een van de meest ervaren vliegeniers die de wereld ooit heeft gezien. U vliegt hoog en laag, met grote snelheid en heel langzaam. En altijd met buitengewone precisie en beheersing.

U bent daarnaast ook een trouwe werknemer geweest, met meer dan veertig dienstjaren. Om de werksfeer te verhogen gaf u uw bureaustoel ‘s ochtends altijd een positieve draai. U had meestal geen idee wat u wilde, en dat kwam altijd goed uit, want dan kon u alle kanten op. U koos nooit voor veilig en probeerde altijd tegen de stroom in te gaan. Als u iets niet bereikt had, legde u gewoon de lat nog iets lager. Zo bent u gekomen waar u nu bent. Maar ook de werkslaaf heeft zijn ijdelheid, en daarom bent u thuis de baas, en mag uw vrouw alleen de beslissingen nemen.

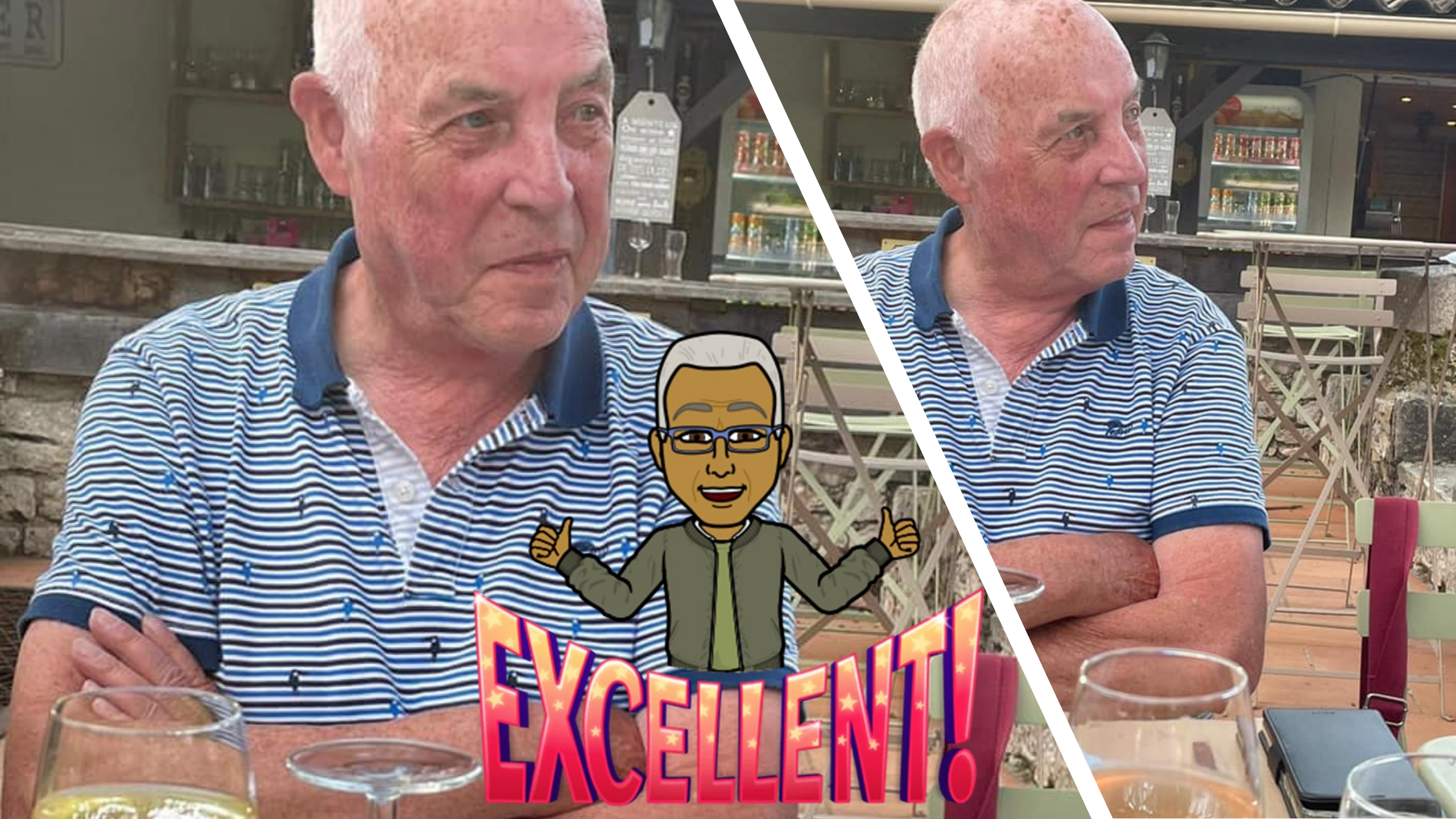

LISTEN

De toespraak (3)

Natuurlijk mogen wij uw activiteiten als chauffeur op de belbus niet vergeten. Dat is geen sinecure, want menig gebruiker van uw diensten was de weg al kwijt, nog voor hij begon. Zij zijn ook altijd zo bezorgd. 'Heb ik de bus gemist? Ben ik de aardappelen vergeten? Kan ik de weg oversteken?' U stond en staat altijd paraat met een vriendelijk woord. Zo is alom bekend de wijze waarop u uw passagiers welkom heet: “Wie geen vervoer wil, moet maar te voet gaan!”

Wie denkt dat wij nu de waslijst van activiteiten wel gehad hebben, moet ik teleurstellen. Ik mag namelijk niet de tennisvereniging vergeten waaraan de heer Van Dorsten al sinds mensenheugenis – en ver daarvoor – verbonden is. Voor mij is het moeilijk om uit te leggen waarom u van tennis houdt, maar dit heb ik er wel van begrepen: Bij tennis beweegt de speler zich over een harde rechthoek en probeert hij een pluizige bal in een hinderlaag te lokken met een aangepaste sneeuwschoen. Tennis gebruikt bovendien de taal van het leven. Voordeel, service, fout, pauze, liefde, de basiselementen van tennis zijn die van het dagelijks bestaan, want elke wedstrijd is een leven in het klein.

EXCELLENT!

De toespraak (4)

Tenslotte is er dan nog uw carrière als zingende cabaretier. Waarbij het voornaamste wapenfeit is dat u de ene helft bent van het duo Buum & Buum. U zingt het heetste levenslied met verve en weet daarbij het publiek steeds of op het verkeerde been te zetten of een valse noot te presenteren. Als knaap al heeft u uw eerste grap verzonnen. Uw moeder riep: "dat wordt een humorist." De brave vrouw heeft zich niet vergist.

Een schelmse carrière was begonnen. Cabaret, weet u als geen ander, is geen beschaafd amusement, het is sociale chirurgie onder narcose van de humor, en voor de ontsmetting gebruikt u schuurpapier. Niets is zo pikant, als zotte dingen die u met zo'n ernstig gezicht behandelt, dat niemand opmerkt dat het maar een grap is.

Alles wat ik u verteld heb, is de Koning en de Koningin helaas tot op heden onbekend gebleven. Het is niet alleen onbegrijpelijk, maar bovenal beschamend. Maar goed, de mens is altijd geneigd te ontkennen al wat hem onbegrijpelijk is. En, omdat de Koning en Koningin ook maar mensen zijn, zal ik het maar zeggen: ”Ze waren een beetje dom.”

NICE
SNAP

De toespraak (5)

Daarom voel ik me bijzonder vereerd dat ik – bij afwezigheid van Staatsraad Roel van der Molen (met Sonja aan zijn zijde) – dit misverstand mag gladstrijken en u mag mededelen dat het virages Heerschap van Het Genootschap der Goedgelovigen, ook bekend als De Denker, heeft behaagd u, John van Dorsten, te benoemen tot Ridder in de Orde van Niks en Oneindig Genot.

Proficiat.

U mag nu knielen om de versierselen die bij deze benoeming horen – 3 stokslagen - in ontvangst te nemen.

Het commentaar

Natuurlijk was Buum John totaal verrast en aangedaan over wat hem is aangedaan. Dat hij daarna ook nog met een ferme klap van de molen tot Ridder in de Orde ven Niks Oneindig Genot werd geslagen was een absoluut hoogtepunt. “Wat ongelooflijk leuk. Ik wist echt van niets. Dit is geweldig en natuurlijk hilarisch”, reageerde hij. “In het theater willen de mensen verrast worden, maar wel met iets dat ze verwachten. Dat geldt ook voor mijzelf.”

“Ik was niet geëmotioneerd, maar om meerdere redenen bovenal trots”, zegt Buum John zaterdag in De Kolderkrant. “Zwakke argumenten, hoe nietig ook, zijn vaak moeilijk te weerleggen. Deze lof echter is hulde die mij wordt gegund voor prestaties die anderen benaderen, maar niet evenaren. Het is best apart dat ik de eerste - en waarschijnlijk ook de laatste – Ridder in de Orde van Niks en Oneindig genot ben. Dit eerbetoon is natuurlijk ook wel aan mij besteed. Ik ben een groot fan van niks en oneindig genieten en een fervent voorstander van alles wat daaraan bijdraait. Want alles heeft zijn schoonheid, alleen ziet niet iedereen dat altijd. Dus dit is een allermooist blingblingcadeau. Een houw met de stok is daarbij lichter te verduren dan een striemende tong.”

Many Thanks

Weer geen weer

Vrijdagavond 3 juni was om meer dan een reden memorabel. Net nadat Buum John tot ridder geslagen was, sloeg het noodweer toe. Het donderde en bliksemde en regende hagelstenen als kievitseieren zo groot. Het gezelschap had zich al in veiligheid gebracht, maar Greet en Thea hadden de grootste moeite om de storm te trotseren. Greets tentzeil scheurde, zoals ooit op Witte donderdag de hemel openscheurde. Greet zou Greet niet zijn als zij bij de pakken neer zou zitten. Integendeel, zij vrolijkte de boel op met een interessant betoog. “Ik stond laatst bij C&A met een vrouw over bh's te praten. Zegt ze: “Maar vandaag heb je er geen aan zie ik... 😩 (Klopte ook trouwens). De moraal is: they'll know. They'll always know. Heb daarom juist vanavond in m'n pyjama zonder bh mijn zitstoel aan de overkant van de straat neergezet. Met hangtieten en alles. Bevrijdend.”

Nu moet u als lezer dit alles niet al te serieus nemen, want enige vorm van aanstellerij is even noodzakelijk voor het verstand als kleding voor het lichaam. Hoe minder vrouwen zeggen om kleding geven, des te meer kleding ze dragen. Al blijft de mooiste kleding die een vrouw kan dragen, de armen van de man van wie ze houdt.

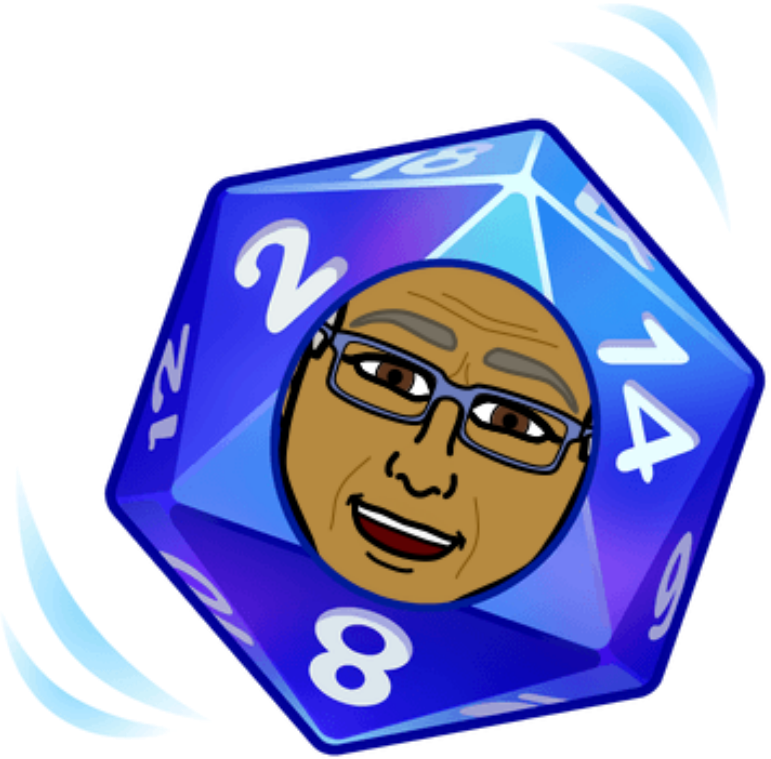

Spelletje spelen

Door de festiviteiten rondom het eerbetoon aan Buum John is Pieter glad vergeten om de lezer kond te doen van de heerlijk ontspannen donderdagmiddag die eraan vooraf ging.

Onder het motto ‘genieten als kinderen’ speelden de gasten op Des Arcades vandaag verstoppertje. De winnaar was - dat mag geen verbazing wekken - Buum Hennie. Het gras op de camping staat minimaal 20 centimeter hoog, dus zijn hoofd kwam nimmer boven het maaiveld uit. Om diezelfde reden was tikkertje geen optie. Buum Hennie was in geen velden of wegen te zien! Het flessenspel, waarbij de flessen zo snel mogelijk geleegd moesten worden, was echter bijzonder populair en zomers favoriet. Greet en Thea hadden springtouw gekocht, maar struikelden voortdurend over elkaars benen. Ton Bond won het blindemannetje spelen, hetgeen maar weer eens bewijst dat oefening kunst baart.

De sfeer sloeg om toen Buum & Buum apen wilden kooien. Want alleen bij lichtzinnig mensen groeit de lust als een slingerplant van de ene boom naar de andere te willen slingeren. Daarbij, de meeste dames in het gezelschap kakelen dagelijks dat het een lieve lust is. Hetgeen doet vermoeden dat de mens - de vrouwen althans - niet afstammen van de aap, maar van de kip.

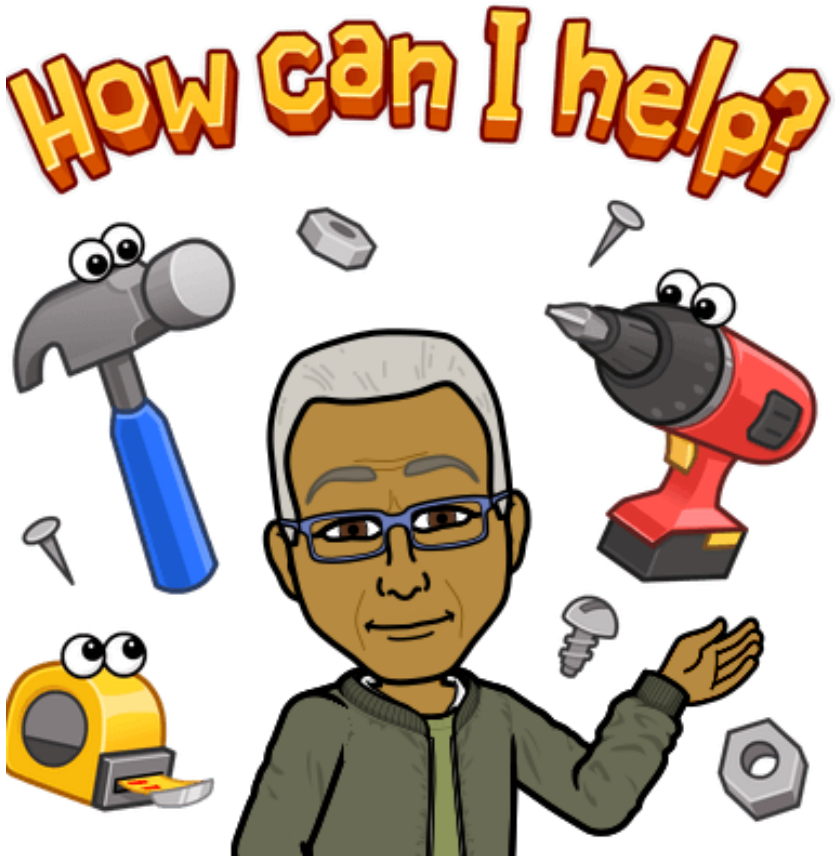

WHERE ARE
YOU

Doenig

Het was zaterdag doenig op de camping. Niet alleen omdat het een komen en gaan van gasten was. Zo werd node afscheid genomen van Buum & Buum en hun respectievelijke dames. Ridder in de Orde van Niks en Oneindig Genot, Buum John, heeft besloten het zekere voor het onzekere te nemen. Want binnen is binnen en die onderscheiding laat hij zich niet meer ontnemen.

Vlak na hun vertrek arriveerden onaangekondigd, maar niet minder welkom, twee Belgische bekenden: Christine Moyson met jaar Jos. Weliswaar op doorreis, maar ze arriveerden toch. Christine daarover: “Je wilt toch ergens arriveren; ongeacht of je van de weg geniet of niet.”

Verder was iedereen druk doende met het herstellen, repareren of wegmoffelen van de schade welke het noodweer van de avond daarvoor had veroorzaakt. De humoristische avonturen van Louis de Funes in de film ‘Les camping car’ verbleken bij de hilarische taferelen die dat opleverde. Dat er niet opnieuw benen gebroken werden mag een wonder heten. Pieter bekeek het vanaf de zijlijn: “Sommigen zijn linkshandig, anderen rechtshandig, ik onhandig. Ik kan dan ook geen bot gallen."

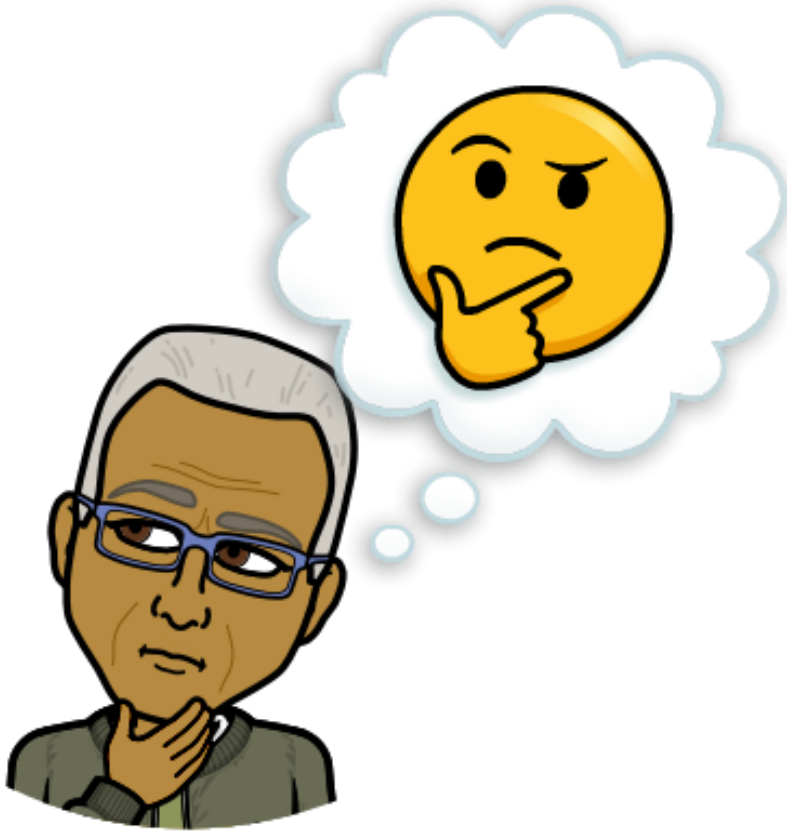

Kakelen

Het gezelschap op Des Arcades mag graag met en door elkaar heen praten. Het gekakel is daardoor niet zelden als in een kippenhok. Neem daarbij dat iedereen (met dank aan Buum Hennie) op een baggerschuit heeft leren fluisteren en u begrijpt waarom de decibellen de serene rust ver te zoeken maken. Maar ja, emoties juichen, waar gevoelens zacht fluisteren.

De emoties hadden dus de overhand en lieten zich graag gaan. Zelfs verveling maakte een relevant onderdeel uit van de opgeroepen emoties. Als je een leven wilt dat de moeite waard is, een leven dat je diepste gevoelens en emoties tot uitdrukking brengt en waar je zorgen en dromen heb, dan moet je daarvoor zeker naar Des Arcades.

“Het uiten van je mening, dat is daar het allerhoogste goed.” Dit is een der redenen waarom 't mij (Pottenijker) zo makkelijk valt schrijver van beroep te zijn. Er gaat geen seconde voorbij, of er is wel iemand die iets wil uiten. Ik heb zelfs geen tijd het te overdenken, dus schrijf ik het gewoon maar op. Ik moet in feite gewoon niet te diep nadenken en dan klopt alles. Ik heb bovendien geconstateerd dat veel mensen van gedachten houden die niet tot nadenken dwingen.”

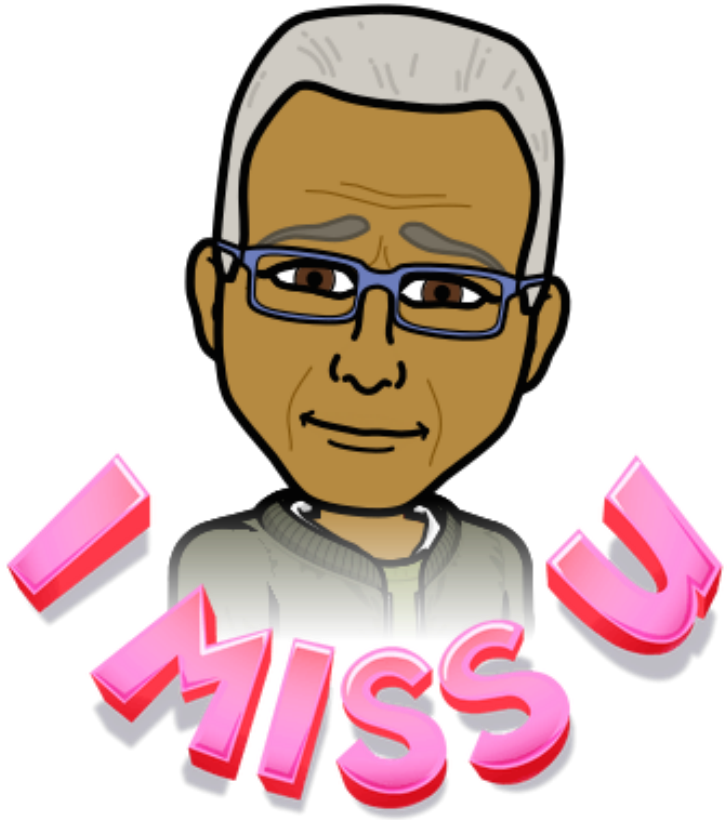

Gemist worden

Het is niet vreemd dat degenen die we het meest missen, degenen zijn die we als vanzelfsprekend beschouwen. Dus missen wij tijdens het genieten allen die wij op Des Arcades leerden kennen, maar niet (meer) aanwezig kunnen of zullen zijn.

Van Joop en Mien tot Roger (kapitein Chocolat) en zijn Bea. Van Harma en Chris tot Ineke en Wim. Om van staatsraad Van der Molen (met Sonja aan zijn zijde), nog maar te zwijgen. Hen allen, of zij nu hier of aan de overkant van de tijd verblijven, groeten en herinneren wij van harte.

Pieter is er misschien beetje romantisch en emotioneel over, maar hij weet wat alle aanwezigen aan de afwezigen missen. We hebben hen - en in ieder geval het denken aan hen - nodig. Wij kennen immers verloren goed eerst dan als we het missen moeten. Zelfs de onaangenamen, waar we aan gewend zijn geraakt, willen we niet missen. Daarom fotograferen wij als toeristen, zodat we later kunnen bekijken wie of wat wij missen.

Miss You
So Much

Verjaardag

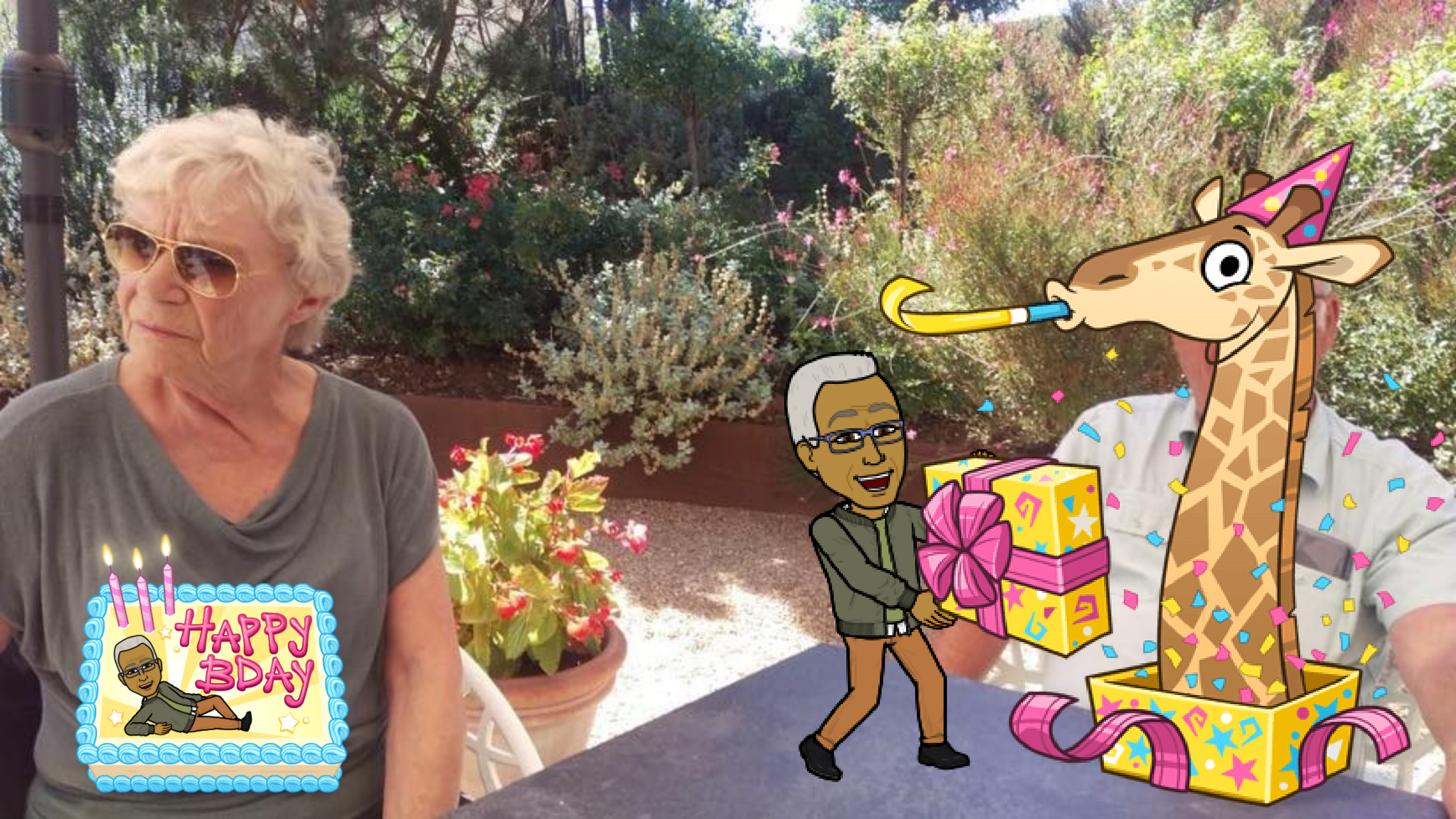
Vandaag vieren wij, helaas in haar afwezigheid, de jaardag van tigerlady Wil de Jager. U kent haar als de manager van Buum & Buum. Zij is hier afwezig, omdat zij tegelijkertijd aanwezig is bij haar eigen verjaardagspartijtje in Krimpen aan den IJssel.

De natuurlijke vonken hebben bij haar meer kracht dan de bedachte dingen. Vele mannen vielen uit liefde voor haar op hun knieën, maar uiteindelijk bleef alleen Buum John daarna - alweer bijna 55 jaar - voor haar op zijn knieën zitten. Hij heeft dan ook zijn succes ten eerste te danken aan deze vrouw, en ten tweede aan zijn broer, Buum Hennie.

Het wonder van Wil haar bestaan vraagt daarom om elke dag gevierd te worden, maar omdat wij ook nog werken moeten, doen wij het vandaag en proosten wij op haar en haar gezondheid.

En, omdat een verjaardag de begrafenis is van het voorafgaande jaar, vieren wij vandaag de geboorte van weer een nieuw jaar. Met beschuit en muisjes natuurlijk. En voor wie het nog niet wist: Jarig zijn is gezond. Onderzoek heeft uitgewezen dat mensen langer leven naarmate ze vaker jarig zijn. En dus roepen wij een driewerf HOERA! voor tigerlady Wil.

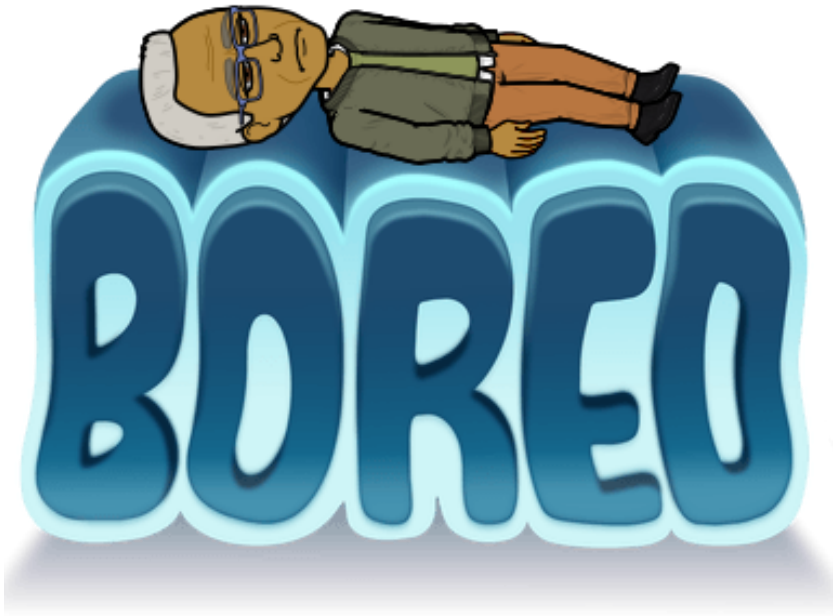

HAPPY
BDAY

Alledaags

Op reis gaan is één van de leukste dingen die er bestaat, maar soms gebeuren er dingen die je in de grond doen zakken van schaamte, doen stuiteren van verlangen of springen van geluk. Gebeurtenissen die je liever vergeet, geheimen die je voor je houdt of juist gebeurtenissen die zo gek en grappig zijn, dat je ze met iedereen wil delen.

Op zijn zoektocht naar niks en oneindig genot speurt Pieter naar de gekste, grappigste, gênantste, meest awkward of meest verschrikkelijke verhalen! Echter, waar hij ook zocht of speurde tijdens de Pinksterdagen, er was niet te vinden dat het vermelden waard is. Wel ontdekte hij dat er twee situaties zijn die een interessant verhaal opleveren: als een bijzonder mens in het alledaagse verzeild geraakt en als een gewoon iemand betrokken geraakt bij bijzondere gebeurtenissen. Het is gewoon niet interessant om te kijken naar of te lezen over een depressie. En wat interessant en belangrijk is, gebeurt meestal in het geheim, op plaatsen waar Pieter dan net weer niet is. Voeg daarbij dat de boevenmannetjes, ook gekend als Snuf en Snuitje, te oud geworden zijn om nog serieus kattenkwaad uit te halen en u begrijpt dat Pieter ten einde raad en zonder gespreksstof zit.

BOOORING

Dinosauriërs

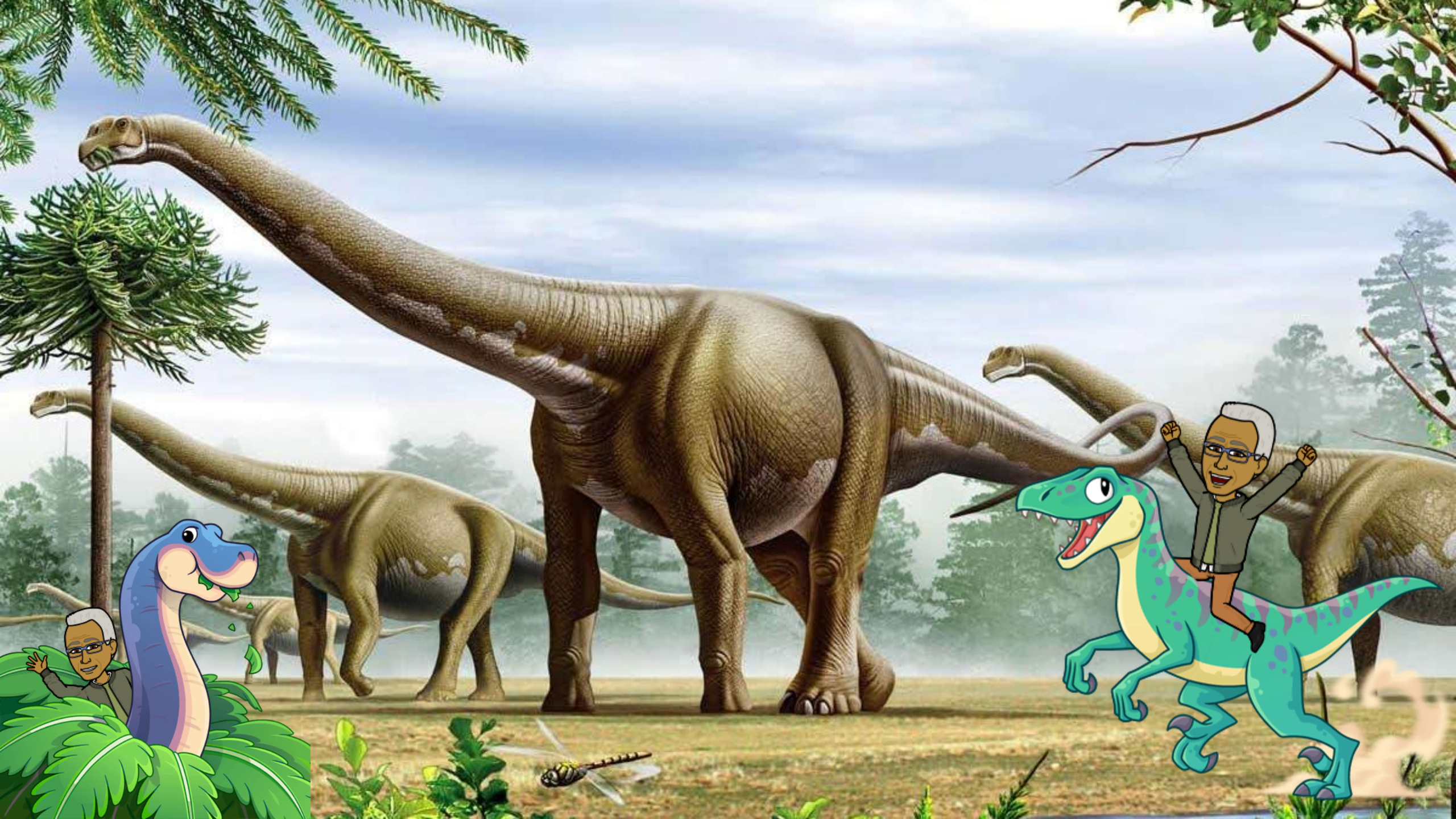
Weet u wie ook oneindig genieten konden. Dat waren - ooit, zo stelden onze speurders (Ton Bond en Pieter Pottenkijker) vast na het nuttigen van door het bondmeisje Linda heerlijk bereidde kip met kerrie - de dinosauriërs.

Dinosaurus betekent ‘verschrikkelijk hagedis’ in het Grieks. Dinosaurussen waren ongelooflijke dieren die, lang voordat wij mensen bestonden, op aarde leefden. Zo een 240 miljoen jaar geleden verschenen zij op aarde.

Er bestonden verschillenden soorten dinosaurussen, je had planteneters en vleeseters. Zij behoorden tot de grootste dieren op aarden en de roofdieren onder hen waren de meest dodelijke die er ooit bestaan hebben.

Nu moeten wij ook weer niet overdrijven natuurlijk, want zo berekenden Bond en Pottenkijker, er kunnen zo’n 18 dinosaurussen van het grootste soort (de Argentinosaurus) op één voetbalveld. Nog groot natuurlijk, maar de eierdans van een dinosaurus is bevalliger dan het optreden van één hooligan. Die laatste is toch aanmerkelijk kleiner, nietiger en nietsnuttiger en kan vandaag de dag in zijn eentje net zoveel of meer schade aanrichten dan een kudde dinosaurussen.

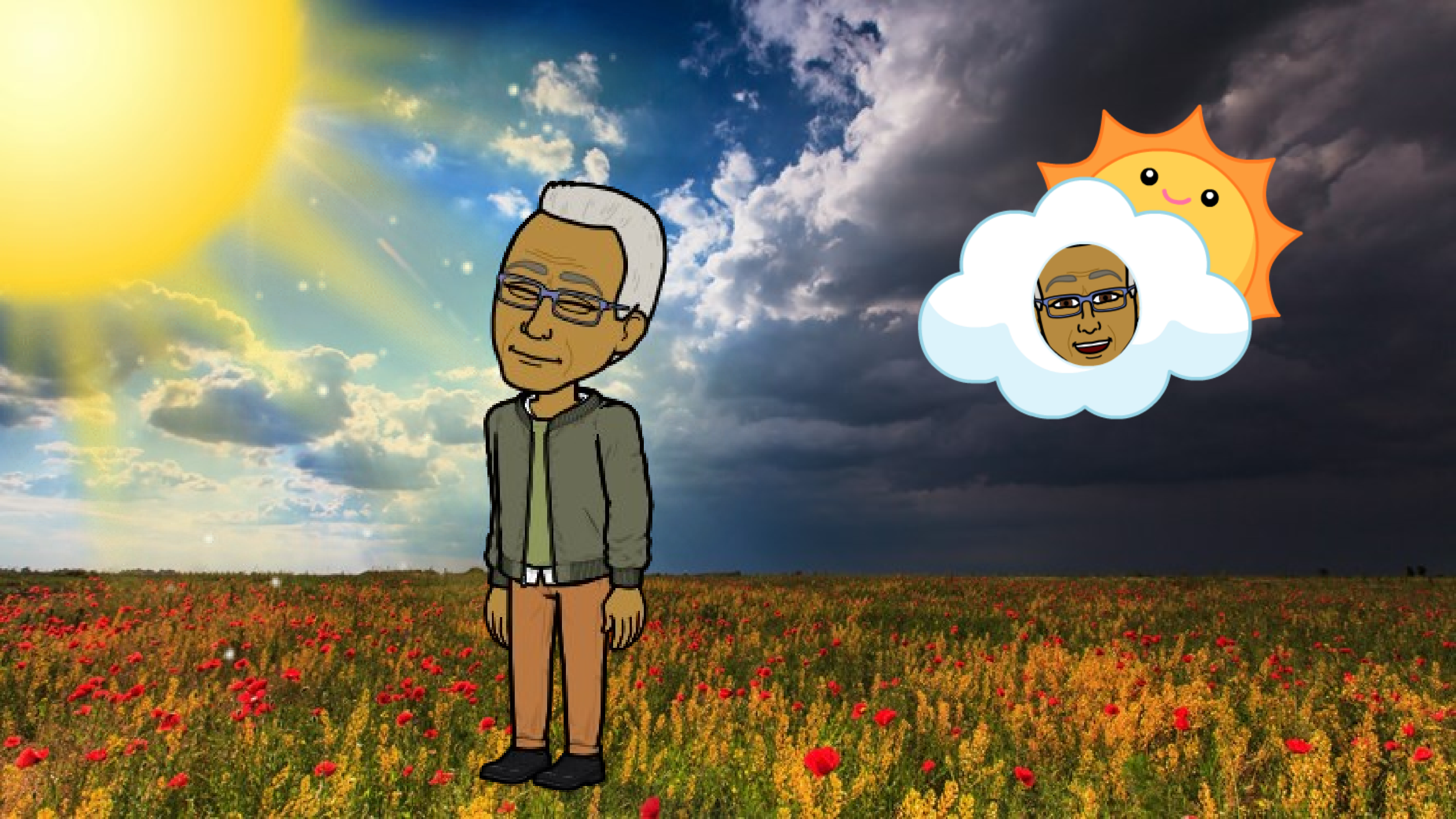
Wisselvalligheid

Nederland verdrinkt in de regen, in Duitsland broeit het, in Frankrijk vielen hagelstenen zo groot als kievitseieren en op Des Arcades geniet het gezelschap de zon van de Evergreen Top 200 van het Nederlandstalige lied. Manuela leunt niet op mij maar op Ruth Jacott, André van Duin staat in de file en Anneke Grönloh droomt van Soerabaja waar het hele dorp in de avond de pastorale zingt.

Kortom, het is niks of oneindig genot wat er genoten wordt. Wie dan ook wil weten, waarom de mensen zo moe zijn, kan zich afvragen of het komt door hun jachten en jagen of misschien door hun tienduizend vragen, of omdat ze al zo lang onderweg naar de vrede toe zijn. De meesten zijn zo moe, omdat ze voortdurend zoeken naar het genot, terwijl ze het al genieten.

Zolang iemand gelooft dat zijn ideaal en doel buiten hem liggen, boven de wolken, in het verleden of in de toekomst, zal hij buiten zichzelf gaan en voldoening zoeken waar het niet gevonden kan worden. Hij zal overal naar oplossingen en antwoorden zoeken behalve waar ze gevonden kunnen worden: in zichzelf. Zoek dus de kleine dingen die aan het leven vreugde en voldoening geven.

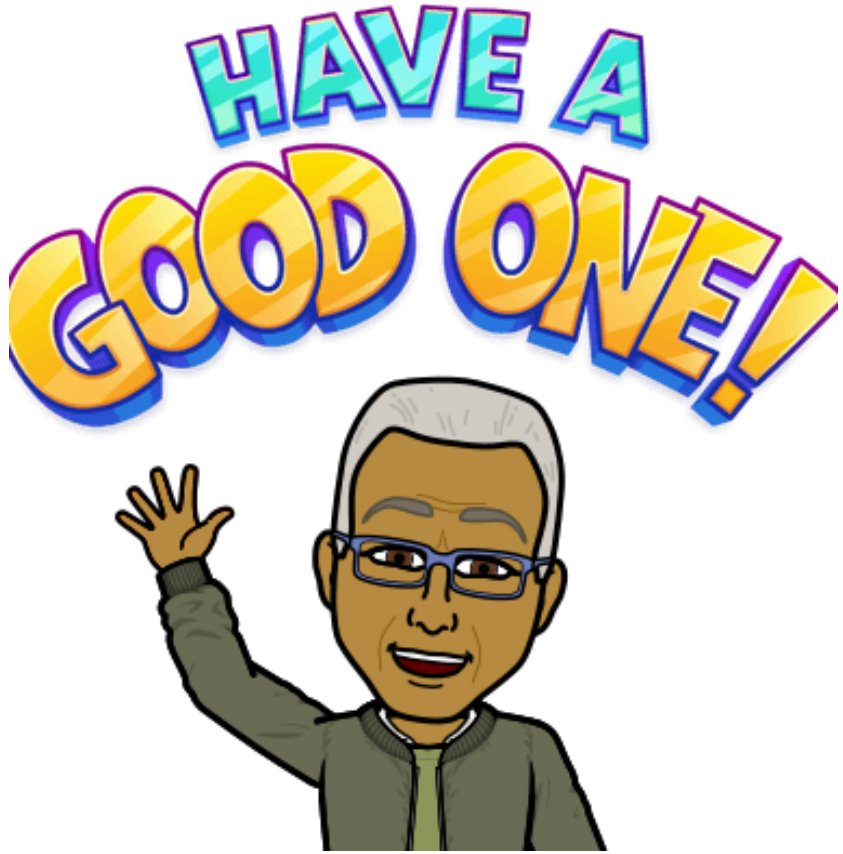

Aandachtig genieten

Het geheim van genieten is dat het gebonden is aan het hier en nu. Een prettige herinnering, een fantastische droom of een leuk vooruitzicht kan plezier geven – maar dat is toch anders dan genieten van dit moment. Er is maar één moment waarvoor je daarvoor op tijd kunt komen. Ben je er niet, dan ben je óf te vroeg, óf te laat.

Genieten doe je door met volle aandacht aanwezig te zijn, lichaam en zintuigen. Ruiken, zien, proeven, voelen. Aanleidingen tot genieten dienen zich vanzelf aan: een fluitende vogel, een koel glas water, een verse appel, schone frisse lakens. Doodgewone, alledaagse dingen. Als we kunnen genieten, hoeven we niet ver te zoeken. Ons vermogen om te genieten is altijd aanwezig. Je verleert het niet.

Dit alles schiet Pieter door het hoofd wanneer hij, in gezelschap van Zijn lief en Ton Bond met zijn bondmeisje Linda op de zonnige maandagmiddag in Cahors geniet van een goed glas en een voortreffelijke lunch. Gevraagd naar hoe hij dat op papier krijgt, vertelt hij: “Het enige wat ik hoef te doen is de juiste toetsen aanslaan op het juiste moment. Ik luister veel, en schrijf op het juiste moment. Het moment doet er dus toe!”

LCL
PeroVendu
la mie CALINE

Kleinigheden

Kleinigheden maken samen de som van het leven. Het is daarom beter een kleinigheid goed te doen dan veel beneden de maat. Kleinigheden lijken van geen belang, maar ze geven een kalm geluk. Iedere kleinigheid bergt een engel. Weiger daarom nooit kleinigheden te doen, want uit kleine dingen zijn de grote dingen opgebouwd.

“Hoe komt het dat ons geheugen goed genoeg is om die kleinste kleinigheden die ons overkomen vast te houden, maar niet goed genoeg om ons te doen herinneren hoe vaak we ze al aan dezelfde persoon hebben verteld?”, dat weet ik ook niet, vertelt Pieter. “Maar ik weet - uit eigen ervaring - dat dat gebeurd. Ook na tienvoudige herhaling blijft het nog bevallen. Het is natuurlijk een kleinigheid, maar niets is zo belangrijk als kleinigheden. Mogelijk ligt de oorzaak in het verlangen naar de herhaling van die kleinigheid.”

Waarom Pieter zo lang stilstaat bij dit inzicht? Pieter citeert graag de verklaring van Midas Dekkers, een Nederlands bioloog, presentator en schrijver: “Plotseling inzicht is een plezier dat kan wedijveren met klaarkomen.”

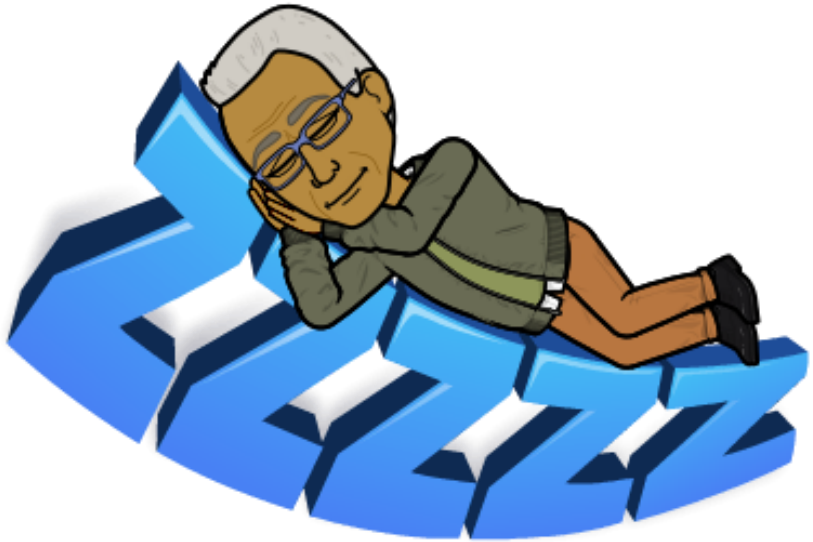

Don't
FORGET!
Memories

Verdraaide waarheid

Wat Pieter aan liegen haat, los van het feit dat hij zo verdomd goed moet onthouden wat hij verteld heeft, is dat de eerste leugen altijd een hele keten van nieuwe leugens oproept. “ Voor je er erg in hebt ben je zover dat je je kapot schrikt als je jezelf betrapt op het vertellen van de waarheid.”

Pieter kwam tot deze overweging, nadat hij zichzelf betrapt had bij het - in een onbewaakt moment - genieten van niks terwijl hij in slaap gevallen was. Hoe kan hij zijn lezers uitleggen dat hij zijn opdracht verzaakte door – i.p.v. het mysterie te onthullen - zelf én alleen de geneugten van niks en oneindig genot te genieten? “Als ik zelf ga liegen, kan ik niemand meer vertrouwen. De toekomst wordt dan onvoorspelbaar; wat zij toch al is. Wordt er gelogen, dan weet je nooit op wat voor iets onlogisch je nu weer zult stuiten. Ik moet dus de waarheid vertellen en mijn zwakte toegeven. Al is er niets moeilijker dan met jezelf geduldig te zijn, je eigen zwakte te verdragen en te erkennen. Echter, omdat het moeilijk is om tegelijk de waarheid en de mensen het naar de zin te maken, kan ik u vertellen dat de waarheid nooit precies is zoals u denkt dat hij is. De officiële verklaring van wat u ziet is dat ik mijn bevindingen aan het overdenken was. Met gesloten ogen.”

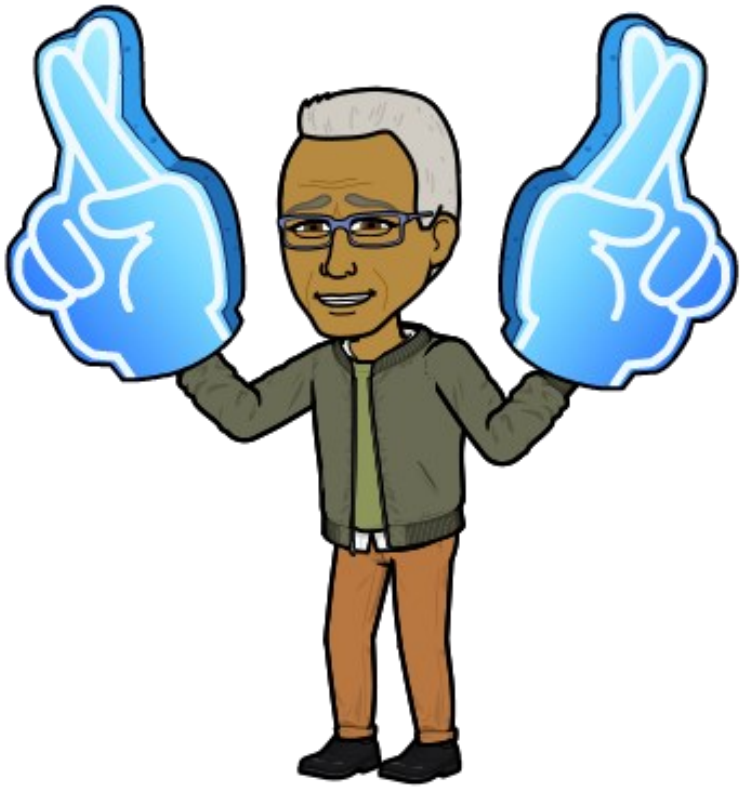

Z
Z
z

Hoop

Blijkbaar is het zo dat mensen door een gevoel van optimisme soms proactiever worden en gemakkelijker hun doelen kunnen bereiken. Maar het is ook zo dat optimisme mensen soms het vertrouwen geeft dat alles beter wordt zonder dat ze er zelf iets voor hoeven te doen. We zullen ons hele leven lang waarschijnlijk zowel optimistische als pessimistische gevoelens hebben. En we worden sneller gelukkig naarmate we beter leren om elke situatie optimaal te benutten. Hoe komt het dan precies dat optimisme en pessimisme een positief effect kunnen hebben en mensen niet tot passieve wezens maken? Pieter heeft - samen met De Denker - door het spreken over hun onderzoek geleerd dat dat onder meer komt door hoop!

Hoop kan zowel optimistische als pessimistische mensen die passief worden veranderen in proactieve mensen die hun eigen doelen bepalen en bereiken en impact hebben op de wereld. “Is er dan nog hoop,” zult u zich afvragen. “Jawel”, zeg ik volmondig. U moet zich alleen realiseren dat hoop als de wolken is: Sommigen drijven voorbij, Andere brengen regen. Waarschijnlijk kunt u niks met deze mededeling, maar in dat geval is mijn advies: Hoop op betere tijden en berichten.”

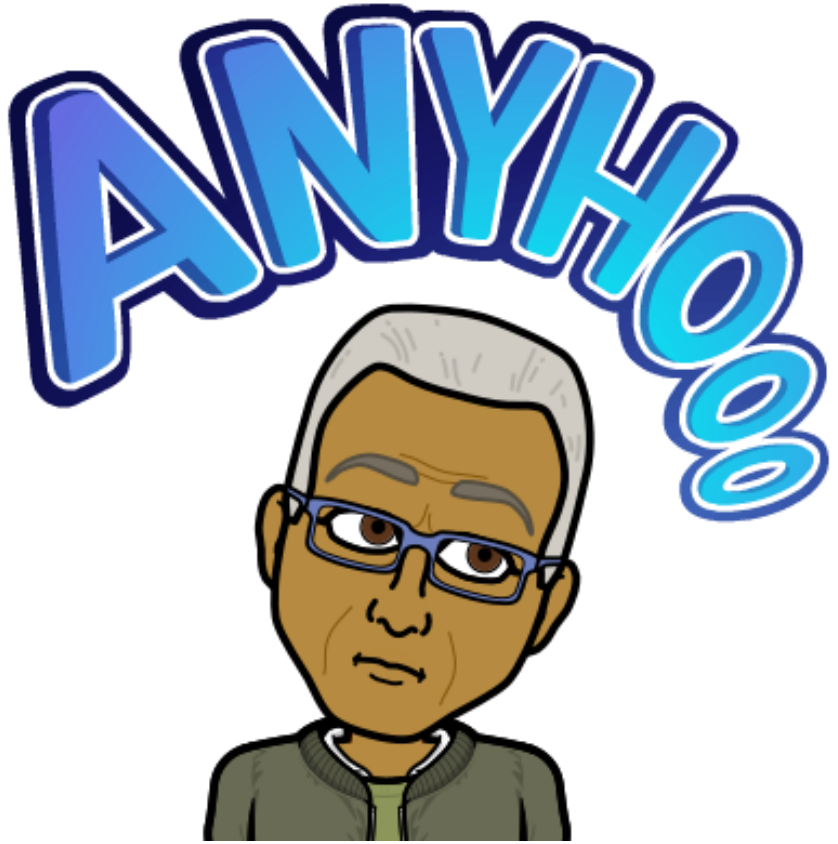

HOPE
Knocks on wood

Verandering van sfeer

U hebt het wellicht gemerkt, de verandering van sfeer in het verslag van Pieter over het onderzoek naar niks en oneindig genot. Deze verandering vloeit voort uit het feit dat de vrolijkste noten uit het verhaal, Buum & Buum, met de noorderzon vertrokken zijn. Dit gemis heeft Pieter aan het filosoferen gebracht.

“Filosoferen is feitelijk twijfelen”, zo licht Pieter toe. “Ik moet nu alleen nog leren nuchter te blijven, want nuchter zijn en twijfelen, dat is de kern van wijsheid.”

“Met de drank die Buum & Buum ons nalieten, is de nuchterheid echter ver te zoeken. En dat is een probleem. Want het gelukkige leven komt niet tot stand door drinkgelagen en onafgebroken feesten, noch door het genieten van jongens en vrouwen, of het eten van vissen of andere spijzen die de rijk voorziene tafel biedt, maar door nuchter denken. En ik kan waarlijk veel drinken, maar nuchter blijf ik daar niet bij. Er is een houvast: Wat in het hart van een nuchter man is, ligt op de tong van een dronkaard. Dus alles wat u leest over niks en oneindig genot komt recht uit mijn hart. Acht mij dus niet hoog omdat ik al uw woorden en daden prijs, maar omdat ik u welgemeend op uw fouten wijs.”

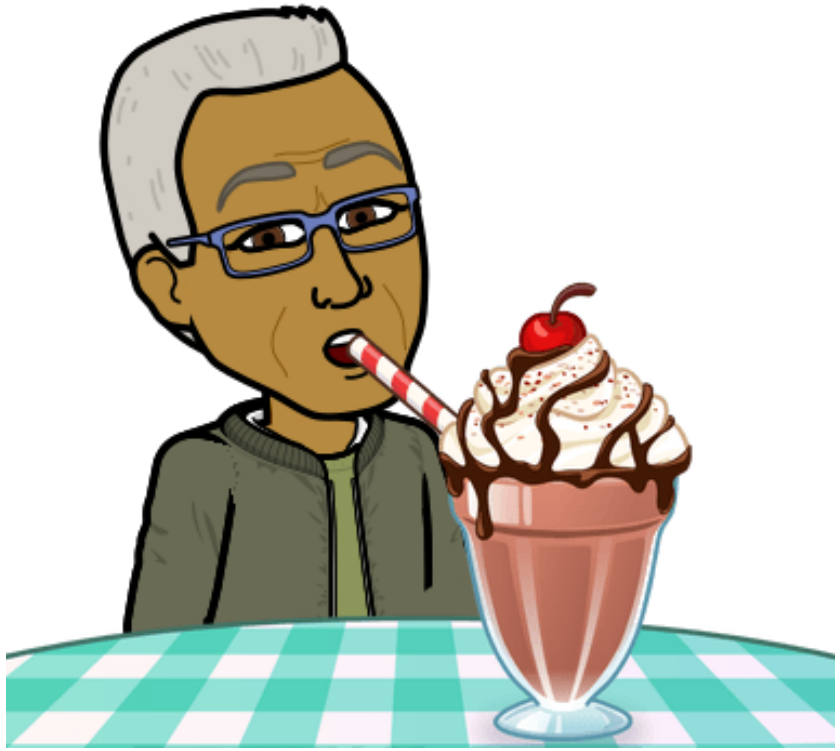

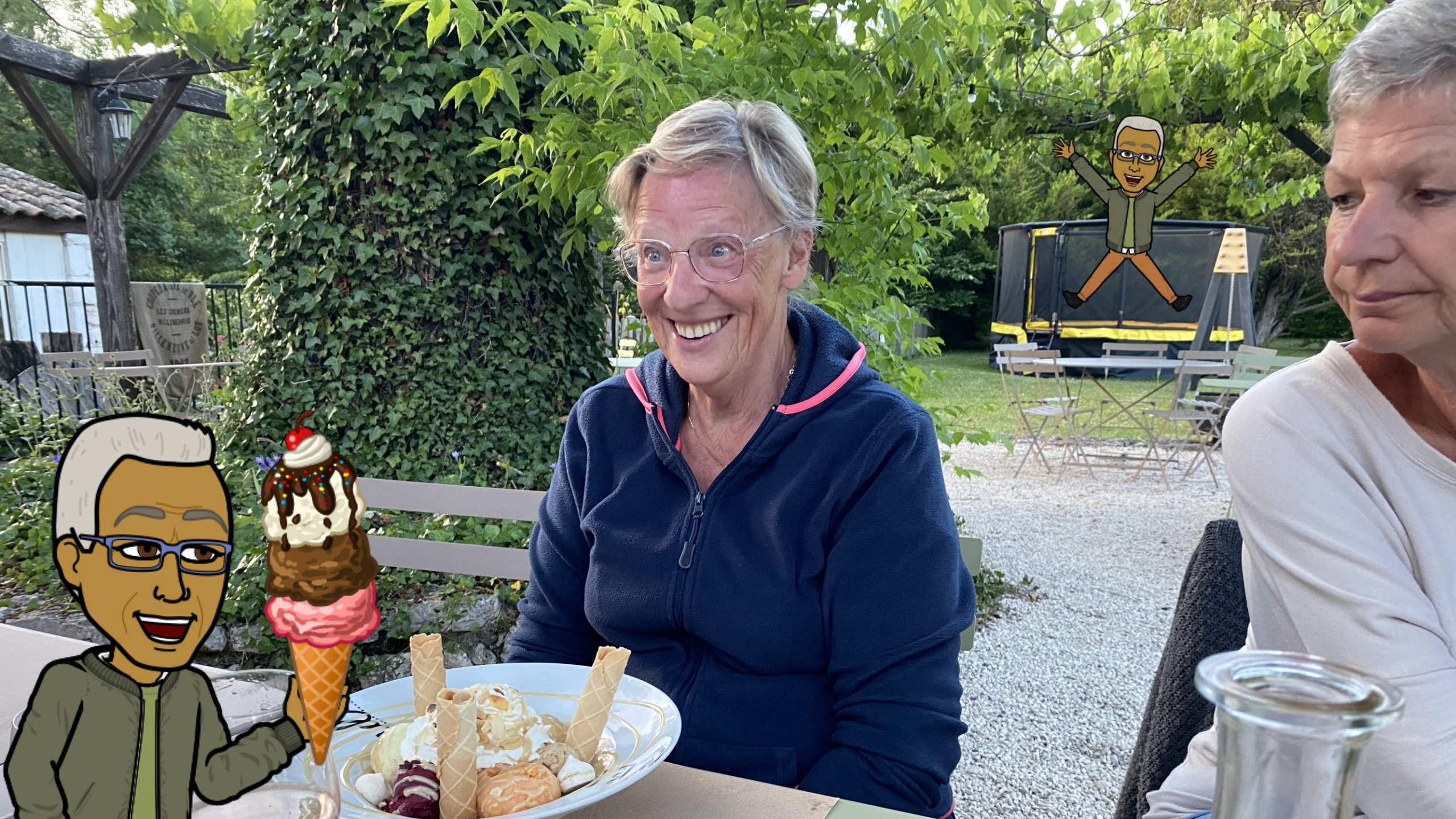
Greet vertrekt

Dinsdag was de laatste dag van het verblijf van Greet S. en haar vriendin Thea op de camping. Wilt u Greet S. en haar betekenis voor het oneindig genot beter leren kennen, dan adviseert Pieter u kennis toenemen van Het Mysterie van de gefikste match of In het rijk van hoop is het nooit winter. Na lezing daarvan zult u begrijpen dat je deze vrouw op haar tijd gunt een ijsje gunt. Daarvan kan zij overmatig genieten.

Vrouwelijk schoon kan je nooit precies in cijfers achter de komma uitdrukken, want juist de afronding maakt het zo mooi, maar Greet S. heeft alles wat je dromen kan. De neus van Cleopatra en de benen van Marlène, de heupen van Bardot en een zeer frivole boezem stijl art-deco.

Met Greet in de buurt is de omgeving altijd spik en span. Het eerste wat zij ‘s morgens doet is haar tanden poetsen en haar tong bijvijlen. Want, Greetje S. is niet op haar mondje gevallen. Hierdoor is Greet S. duidelijk in haar mening: “Ik laat mijn mond niets zeggen wat mijn hoofd niet kan verdragen. Ze kunnen zeggen, je moet je mond houden, maar geen oordeel hebben bestaat voor mij niet. Ik kan een kleine mond, en toch een grote bek hebben.”

Verregend

De regen heeft op deze woensdag, wij schrijven 8 juni 2022, heel de camping in haar greep. Sommigen voelen de regen. Anderen worden alleen maar nat. Het Heerschap heeft het idee opgevat om het zekere voor het onzekere te nemen, en suggereert het bouwen van een ark. Op de achtergrond lijkt daarbij mee te spelen dat Het Heerschap meent dat het tijd is voor een comeback van het Genootschap van de Goedgelovigen. De Denker zou Het Heerschap opmerkingen die daarop hinten hebben horen bezigen. Volgens het bondmeisje Linda heeft Het Heerschap geen ark nodig, maar een paraplu om naar de psychiater te wandelen. “Een psychiater is namelijk een man die je een boel overbodige vragen stelt, die je meissie je gratis stelt.”

Er zijn overigens ook gasten die hun humeur kwijt dreigen te raken door de gestaag vallende druppels. Hen vraagt Pieters lief Adri om clementie: “Wees niet boos op de regen; het weet gewoon niet hoe het omhoog moet vallen.” Pieter denkt over dit alles het zijne: “We kunnen slecht weer hebben, maar de zon schijnt in de harten van de mensen en dat houdt ons allemaal warm. Laat ik echter duidelijk zijn: Ook ik hou van de regen vóórdat hij valt.”

Teutengat

Pieter zou Pieter niet zijn als hij niet in de achtergrond van Thea C. gedoken was. U weet wel, de vriendin van Greetje S. Zij blijkt naast haar beroep van kunstschilder een plaatselijke beroemdheid in het Brabantse (Nederland) Teutengat, ook wel bekend als het plaatsje Bergeijk. Volgens het Eindhovens Dagblad beschikt Teutengat over veel lokaal talent, waaronder dus Thea C.

Dit laatste zou gebleken zijn tijdens een zittingsavond van de plaatselijke carnavalsvereniging in het in Bergeijk gevestigde café ‘De Gouden Leeuw’. Daar traden ook Jan Teuwens en Thea C. als Drieka en Miet van t Hofhuys op. Met hun ‘Uit bed, in bad en op de plee’ knipoogden zij naar de ouwe vellen in de zaal die op het punt stonden naar het verzorgingshuis te verhuizen. Ook vertelden zij dat de boeren het minder slecht hebben dan de fruittelers: “Wij dachten dat de boeren het slecht hadden? Nee, in de sinaasappelbranche dan! Daar volgt binnenkort een persconferentie.”

Toen de zal plaat ging en het uit de hand begon te lopen, maakte Arie Statieindeton, de lokale veldwachter, er een einde aan. Aan de voorstelling dan. De man zelf leeft nog.

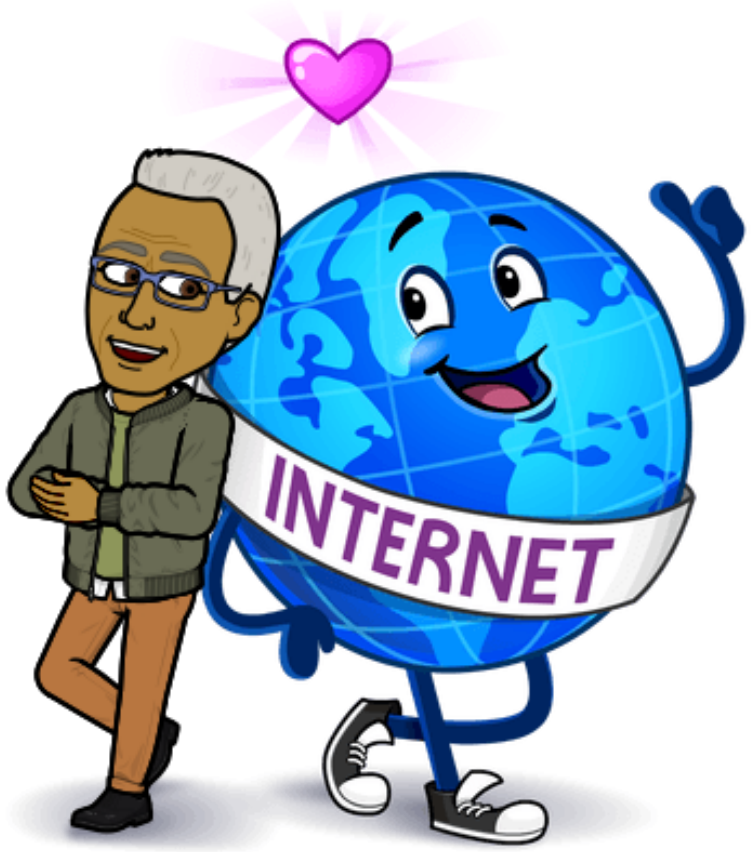

The place to be
TEUTENGAT
't Hofhuys
HA!

Verstoord gestoord

Pieter is verstoord, want heeft last van storing op het internet. De provider daarvan, het Franse Osmozis, blijkt niet in staat om een standvastige verbinding te bieden. Ondanks de vele, dus vals gebleken, beloften daarover. Pieter daarover: “Ik ben niet gestoord, maar gewoon krankzinnig. Van de week bijvoorbeeld dacht ik dat Nederland gelijkgespeeld had tegen Wales (Nations League), blijkt dat een minuut later Nederland toch de winnende treffer heeft gescoord. Dat doelpunt heb ik dus gemist, vanwege de zoveelste storing in de verbinding.”

Omdat er iets moet gebeuren voordat er iets gebeurt heeft Pieter besloten aan het klachtenbureau van de provider te vragen waar hij terecht kan om een klacht over hen in te dienen’. Het probleem is echter dat hij geen verbinding krijgt!

“Muziek is het ontbijt van onze liefde, dus wil mijn ontbijt niet verstoord zien. De liefde staat echter op een laag pitje kan ik u vertellen; dankzij Osmozis. Er zijn familieleden die ons volledig uit het oog zouden verliezen als wij ze niet af en toe zouden bellen. Ik wil in verbinding blijven met de samenleving, omdat ik echt geloof dat dit de basis is voor mijn broodwinning.”

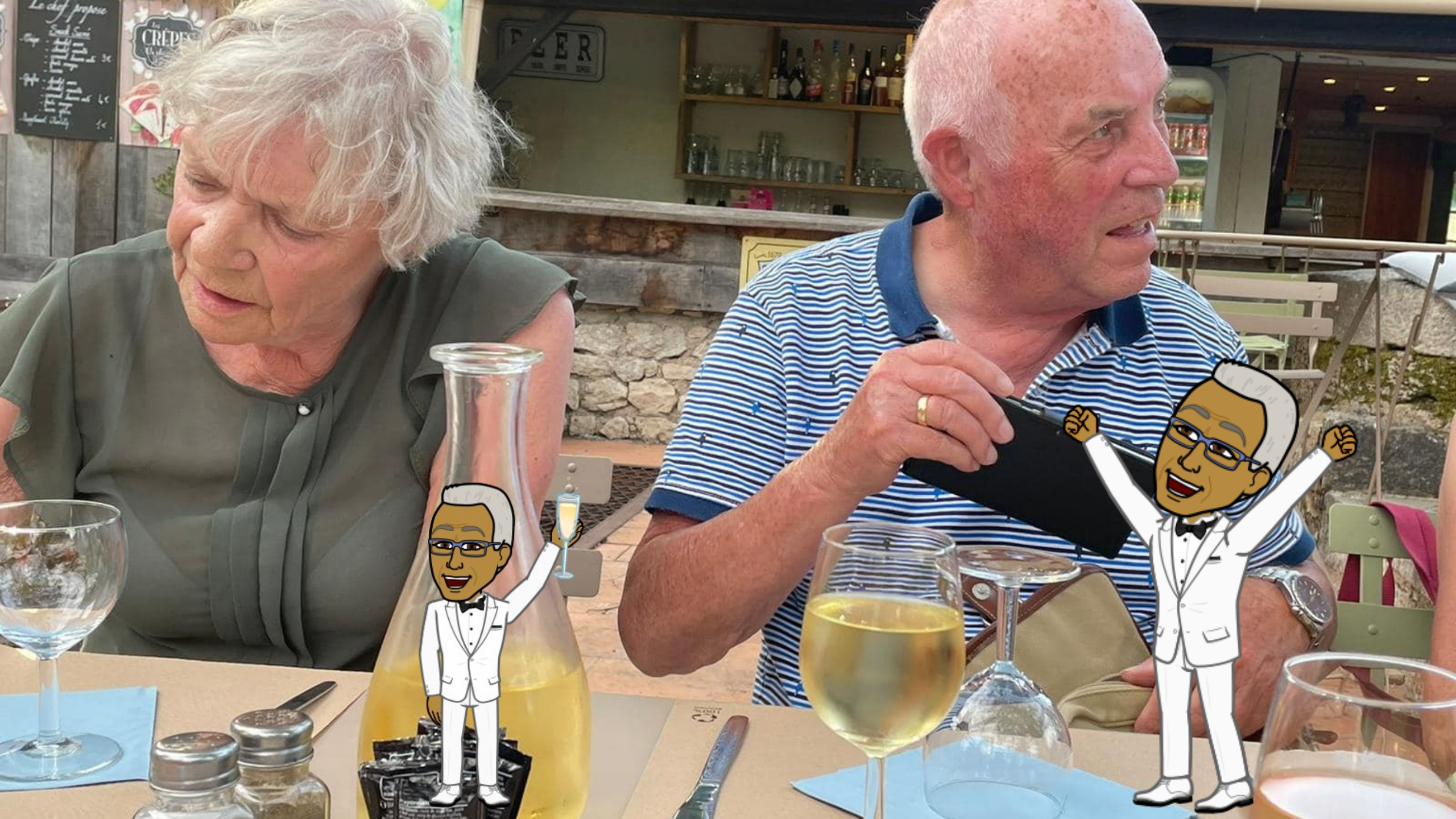

Osmozis

Smaragden huwelijk

“Je hebt niemand nodig om je te vertellen hoe mooi de opkomst van de zon is,” vertelt Pieters lief Adri op een zoveelste zonnige dag op Des Arcades. Een bijzondere dag ook, omdat het de 55ste trouwdag is van Buum John en zijn tigerlady Wil. “Het huwelijk”, zegt Buum John, “blijft de belangrijkste ontdekkingstocht die de mens kan ondernemen. Een huwelijk is als een huis: als het niet wordt onderhouden en bewoond, komt er al gauw verval, hoe mooi het ook werd opgebouwd. Ieder huwelijk dat ouder is dan een week kent gronden tot echtscheiding. De kunst is het vinden en blijven vinden van gronden om bijeen te blijven. Wil en ik zijn die kunst machtig gebleken. De juiste basis voor ons huwelijk is een gemeenschappelijk onbegrip. Zonder mijn vrouw was het huwelijk niet te harden. Ons huwelijk is een duet: de een zingt, terwijl de ander applaudisseert.”

De viering van het smaragden huwelijk van beide tortelduifjes is - wijselijk - thuis georganiseerd. Dit betekent dat Pieter en de zijnen ook niet uitgenodigd zijn. Hetgeen zij als een geschenk beschouwen: “Niets is irritanter dan uitgenodigd worden voor een feest waar je absoluut niet naar toe kunt. Dat er desondanks op het gelukkige paar gedronken wordt, mag geen twijfel lijden.”

Le chef propose
CREPES
BEER

Kabouter zoeken

Een wijze man zei ooit dat alle menselijke activiteit een vorm van spelen is. En de hoogste vorm van spelen is de zoektocht naar kabouters. Wat is er nog meer nodig? Als we onze tijd verspillen met het zoeken naar de betekenis van het leven, hebben we misschien geen tijd meer om een kabouter te ontmoeten. En, omdat niemand zeker wist of Buum Hennie wel echt naar huis vertrokken was, of toch in een onbewaakt ogenblik verdwaald was in het (te) hoge gras op de camping, werd er vrijdagmiddag een heuse speurtocht uitgezet.

Toen die vruchteloos bleek, is begonnen met het millimeter voor millimeter maaien van het gras. Dit was naast een precisiewerk ook een langdurig werk. Hoewel de toeschouwers vreesden voor een niet gewenste vondst of een doodskreet van de kleine man, bleef dat alles gelukkig uit. Toen vervolgens ook nog eens de officiële bevestiging vanuit Nederland kwam dat Buum Hennie gewoon in Rotterdam en omgeving rondliep, slaakte iedereen een zucht van verlichting en volgde een gepast drinkgelag. Omdat er - bij wijze van eerbetoon aan Hennie - slechts vingerhoedjes vol geschonken werden, bleef het voltallige gezelschap wel nuchter.

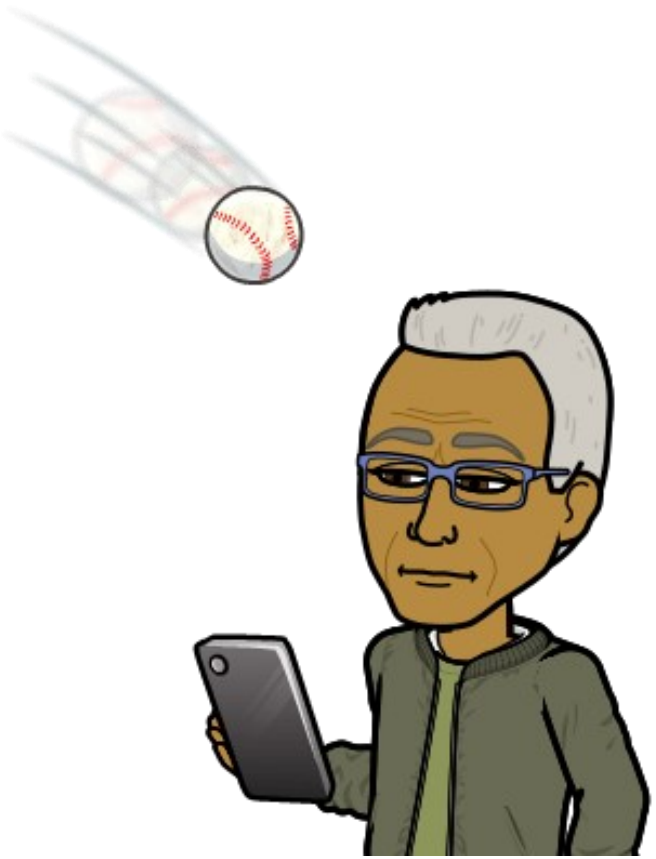

Boulen

De kijkers en lezers van Het Mysterie van niks en oneindig genot zullen zich ongetwijfeld afvragen of er eigenlijk nog wel geboeld word. In eerdere mysteries immers speelde het jaarlijkse Zilveren (voorjaar) of Gouden (najaar) Van der Schilden Boulestoernooi een grote rol in het verhaal!

Welnu, Pieter kan de lezers geruststellen, er werden en worden de nodige balletjes opgeworpen. Niet zelden, omdat een van de gasten tracht te ontdekken, hoe iemand over een bepaalde zaak denkt of om ergens op te zinspelen om erover aan de praat te komen. Op andere momenten ging het er serieuzer aan toe en werd er echt jeu de boules gespeeld. Een toernooi echter zat er dit keer niet in. De verklaring daarvoor is de afwezigheid van een groot aantal vaste deelnemers en dus kanshebbers op de eindoverwinning. Bovendien is een aantal deelnemers het spel als amateur professioneel gaan spelen, hetgeen het amateuristische karakter van het spel weer niet ten goede komt. Pieter vindt daar het zijne van: “Ik zou het vreselijk vinden om te denken dat ik geen amateur ben. Een amateur is iemand die houdt van wat hij doet. Heel vaak, ben ik bang, heeft de professional een hekel aan wat hij doet. Dus, ik ben liever een amateur.”

Kok gezocht

Jonathan en Eva, de eigenaren van de camping, zitten met hun handen in het haar. Hun kok is spoorloos verdwenen en weg. Zomaar, opeens. In het holst van de ochtend is hij vertrokken. Over het hoe en het waarom tasten zij in het duister (en in hun haar dus)! Zij hebben Pieter Pottenkijker en Ton Bond om hulp gevraagd: “Los het mysterie van de verdwenen kok op. Desnoods tijdens een wandeling of onder het genot van een borrel, maar los het op,”

Bond en Pottenkijker weten niet waar te beginnen. “Er is geen beginnen aan. De wereld is immers een groot schouwtoneel, waarin ieder, onder het masker van een ander optreedt en een aangenomen rol speelt. En dan moeten wij daartussenin een verdwenen kok vinden? Die man is bovendien zo klein dat het zichzelf door het oog van een naald kan steken. Wij moeten dus en op zoek naar een naald in een hooiberg, en vervolgens nagaan of dat de naald kan waar de goede man zijn kop doorgestoken heeft. Als hij dat al gedaan heeft. Het is een echte tragedie, en die komt nooit tot zijn einde. De man is dus verdwenen, voor altijd. Eva en Jonathan moeten daarmee leren leven en op zoek naar een andere kok. En zelfs dat is vandaag de dag al een hele klus. Want de ware kok is de volmaakte combinatie van kunstenaar en filosoof.”

LAIRD'S
VODKA

Wereldomroep

Pieter lijdt aan nostalgie. Nostalgie is de ondeugd van de ouderen. We kijken zo ver terug dat onze herinneringen in zwart-wit zijn. Nostalgie is het leed dat wordt veroorzaakt door een niet-geslaagd verlangen om terug te keren naar tijden die ooit waren.

Waar bijvoorbeeld zijn de tijden van de Wereldomroep gebleven. De dagen dat je tijdens je vakantie – niet zelden vruchteloos - probeerde op je transistorradio de korte golf te vinden om het laatste nieuws uit eigen land te horen. Of de noodoproepen van de ANWB. Waarvan je wist, dat als je niet genoemd werd, alles in orde was voor sommigen . Wat dan tegelijkertijd ook wel weer teleurstellend was, omdat het wel genoemd worden een moment van internationale bekendheid betekende.

Voor vakantiegangers werd vanaf 1980 ook Radio Tour de France uitgezonden en werden oproepen vanuit de ANWB-alarmcentrale gemeld voor mensen waarvan een direct familielid ernstig ziek of gestorven was. In het besef dat het allemaal niks voorstelde in vergelijking met de hedendaagse techniek, was het toch leuk, spannend en soms geweldig irritant (waar zit die zender nou!). Maar ja, de tijden (en de techniek) schrijdt voort.

WORLD
Multi Band BE-8
GOOD
VIBES
LETRON
FM
MW
SW1
2
3
4
5
6
BAND INDICATOR
49m
41m
31m
25m
19m
16m
108
107
106
104
100
96
92
88
1600
1400
1200
1000
800
700
600
530
6.20
6.10
6.00
7.40
7.25
7.15
9.85
9.70
9.60
12.00
11.85
11.75
MHz
KHz
MHz
TUNING
FM
FM – MW – SW
Band Select

Niksen

Pieter heeft vanuit zijn verleden meegekregen dat zomaar niksen toch echt niet kan. Inmiddels echter heeft hij ook geleerd dat niksen je veel kan opleveren, dus leek het hem goed om het weer eens te gaan uitproberen. Het zonnetje schijnt…. Lezen… oh nee, hij zou gaan niksen. In zijn luie stoel liggend kijkt hij genietend omhoog. Een stralend blauwe lucht, geweldig. Hij kijkt rustig om zich heen, wat een genot zo vrij te staan. Dat het gras al weer zo snel groeit, kan hem niet deren. Hier hoeft hij het niet te maaien.

Zo is het inmiddels alweer in de middag. Heerlijk dat de druk van het moeten er niet op zit. Nu even lekker eten. Even uitbuiken van de lunch en door met niksen. Pieter kan er wel aan wennen, aan dat niks doen. Het voelt alsof hij zeeën van tijd heeft.

Dan komt de digitale postbode. Of hij alsjeblieft niet wil vergeten dat hij ook nog zijn stukjes moet aanleveren voor De Kolderkrant. De hele dag heeft hij overleefd met niksen en nu moet hij alsnog aan het werk. Pieter vindt het maar niks. Hij neemt een ferm besluit: “Als ik op een dag vaststel dat ik niks meer te vertellen heb, moet ik ook mijn bek houden. En over vandaag heb ik niks te zeggen, dus ik zeg dat.”

Z
Z
Z

Saint-Antonin-Noble-Val

Pieter en zijn lief zochten wat leuks om op deze zondagochtend te doen. En zo kwam zij uit in Saint-Antonin-Noble-Val. Genesteld aan de samenloop van de Aveyron en de Bonnette, aan de rand van de Quercy en de Rouergue, biedt dit middeleeuwse stadje, gesticht in de 8e eeuw rond een voormalige benedictijnenabdij, een mooi bouwkundig erfgoed, getuige van zijn rijke verleden als ambacht- en handelscentrum.

In het hart van de oude stad, dicht bij de markthal, bevindt zich het oude stadhuis, ook wel het Romaanse Huis, dat dateert uit 1125 en één van de oudste burgerlijke monumenten van Frankrijk is! Er omheen nodigen pittoreske en kronkelende steegjes met oude huizen zoals het Maison de l'Amour of het Maison du Roy, uit tot een wandeling. En het parcours is des te aangenamer dankzij de kunstenaars- en kunstambachtwinkeltjes waarmee het bezaaid is!

Dit plaatsje staat bekend als een van de mooiste markten van Frankrijk. “Maar”, waarschuwt Pieter, “de meeste mensen die de markt bezoeken eten zich tijdens het bezoek rond, alsof ze zich aan het vetmesten zijn voor de verkoop op diezelfde markt.” Zijn advies? “Blijf niet langer dan de kip broedt en eet hem vervolgens – gebraden, dat dan weer wel – op.”

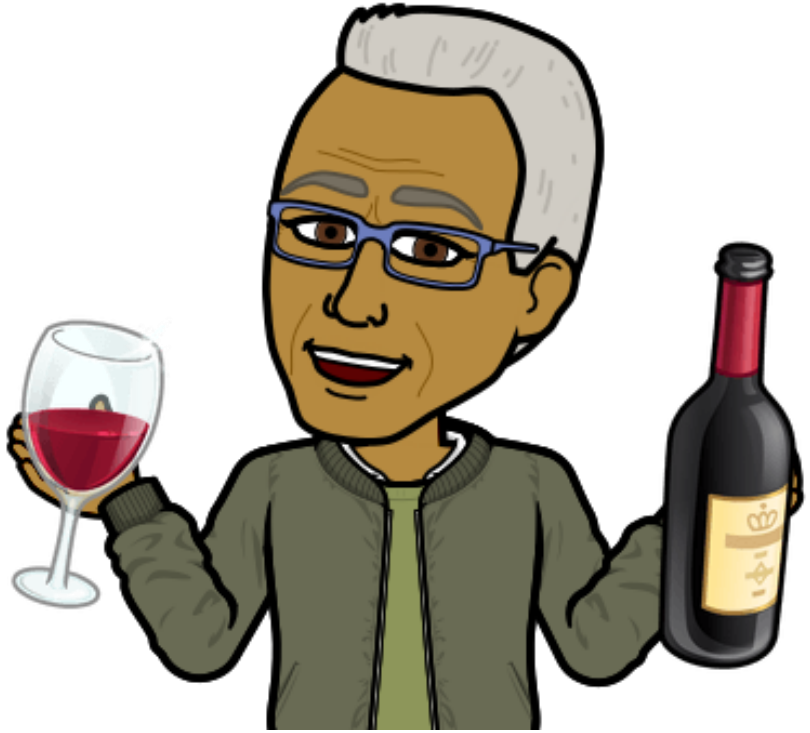

OUVERT
BUY IT

Cahorswijn

Het oudste wijngebied van Frankrijk vind je terug in Cahors, waar de gelijknamige Cahorswijn de show steelt. Deze AOC-wijn dankt zijn robuuste smaak aan drie troeven, zijnde de blauwe Auxerois druif (beter bekend als Malbec druif), de bodemgesteldheid en het microklimaat. De diep donkerrode wijn is zo uitzonderlijk van kleur, dat hij ook wel eens "zwarte wijn" wordt genoemd.

Een dertigtal jaar geleden stonden deze wijnen nog voornamelijk gekend om hun zwaar en ruw karakter, maar vandaag behoren ze tot de ware topklasse. Extra leuk is dat je je niet hoeft blauw te betalen om een flesje van deze beroemde wijn te kraken.

Dat Pieter op zijn tijd van een goed glas kan genieten, mag bekend zijn. Hij gaat dan ook graag de fascinerende wereld van de wijnen van Cahors binnen. Bij tijd en wijle bezoekt hij middels een goed gevuld glas één van de vele wijndomeinen en geniet van de nectars van de juwelen van de wijngaarden in de Lotstreek. “Een glas goede wijn is een genadig schepsel, en verzoent de arme sterveling die ik met mijzelf en dat is wat maar weinig dingen kunnen doen. Bovendien zit er wijsheid in wijn, en wijsheid is iets dat ik als schrijver goed kan gebruiken.”

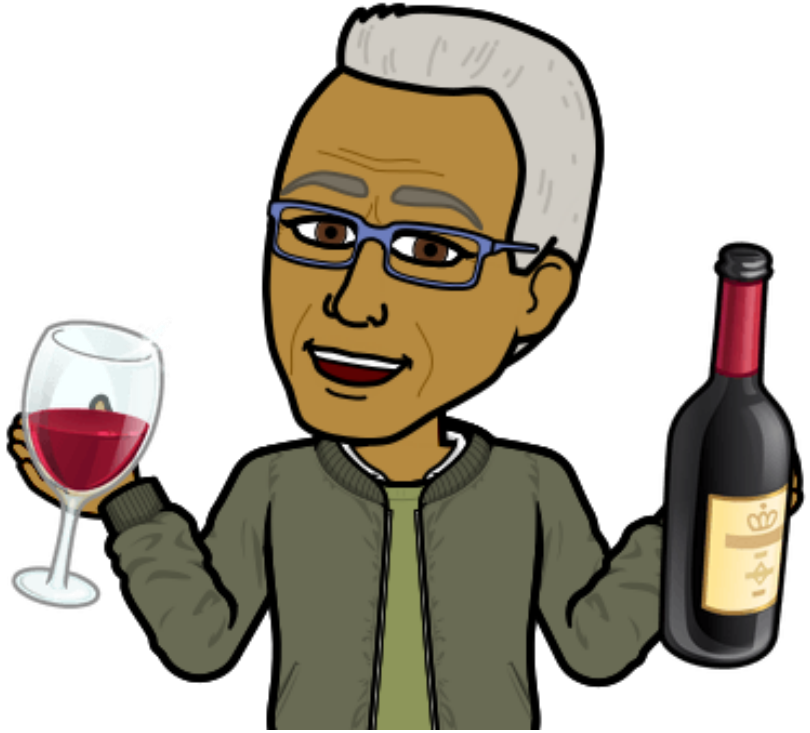

Cheers

Waarheid als een koe

Vandaag sprak Pieter, bij gebrek aan beter gezelschap, met een Franse koe. Deze blijkt mee te leven met zijn Nederlandse soortgenoten: “Ik ben vrij, maar wat voel ik mee met die Hollandse dames. Zij worden welhaast verbannen uit het land dat zij eens groot maakten.

“Ik lig hier op een weiland te ontspannen, terwijl de Nederlandse overheid de hele veestapel dreigt op te blazen. Hier lopen geen koeien over steen te grazen. En, zoals ik de boeren hier bekijk, bekijken zij ook mij. Veel mensen hier willen God aankijken met de ogen waarmee ze een koe aankijken, en ze willen van God houden zoals ze van een koe houden. Daarvan hou je wegens de melk en de kaas en omwille van je eigen nut. De Nederlanders houden niet echt van God, maar van hun stikstofbelang. En terwijl de boeren zwoegen en ploegen, liggen zij op het strand zo bloot als een waarheid. Hier en daar zelfs een waarheid als een koe.”

“Het grote publiek koopt de meningen over stikstof, zoals het zijn vlees koopt of zijn melk aan de deur neemt, uitgaande van het principe dat dit goedkoper is dan er zelf een koe op na te houden. Dat laatste is ook zo, maar dan moet je de boeren en hun koeien wel de ruimte geven.”

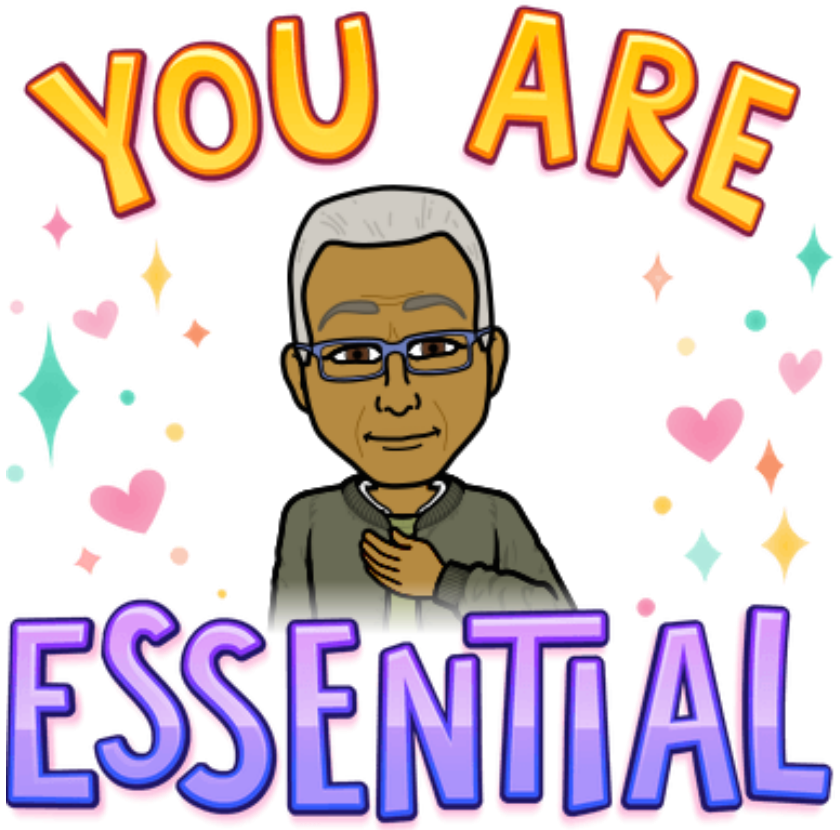

VERY
GOOOOD

De analyse

Ton Bond en zijn bondmeisje Linda hebben hun vakantie beëindigd. Men gaat immers op reis om thuis te komen. Dat is ook het voordeel van reizen: het verruimt de blik en leert ons, hoe verrukkelijk het thuis is.

Pieter en zijn lief Adri buigen zich daarom samen over de laatste onderzoeksresultaten van het onderzoek naar Het Mysterie van niks en oneindig genot en voorzien deze van een analyse. Dat laatste is best lastig voor hen, want er is een zeer ongebruikelijke geest voor nodig, die wil beginnen met te analyseren dat wat voor de hand ligt. En Ton Bond beschikt over die ongebruikelijke geest, maar hij heeft hem meegenomen.

Pieter en zijn lief Adri zetten echter door: “Iedereen vindt ons misschien gek, maar zij die een waanidee kunnen analyseren, worden wel filosoof genoemd. Als uit onze wetenschappelijke analyses zou blijken dat bepaalde beweringen in het mysterie onjuist zijn, dan moeten we die wetenschappelijke bevindingen accepteren en die beweringen loslaten. Adri boogt daarbij op de kennis en kunde van Pieter: “Pieter is per slot van rekening een expert, oftewel een heer die tegen betaling uitlegt waarom zijn vorige analyse verkeerd was. Zijn krant moet immers vol.”

Gekakel

Nu Pieter ontdekt heeft dat hij ook met dieren kan praten, lijkt de beer los. Hij tokt bijvoorbeeld met de enige, dus eenzame kip op de camping. Zij schijnt zich bij Pieter en zijn lief Adri op haar gemak te voelen. Dat is mogelijk het gevolg van het feit dat Ton Bond huiswaarts is gekeerd. Hij mag graag een kippetje verorberen, en als eenzame kip vrees je dan toch voor het kippenleven. De kip inmiddels vertelt zijn droevige verhaal.

“Kippen houden van een groep met een haan. Een eenzame kip voelt zich niet op zijn gemak en komt natuurlijk ook liefde te kort. Ik kan scharrelen wat ik wil, maar met jezelf scharrelen, daar is niks aan. Dat is het hele eiereneten. Ik leg alleen windeieren. Nu kan ik eieren voor mijn leven kiezen en mijzelf als de gouden kip laten slachten, maar dan is Ton Bond weer als de kippen zo snel terug. Ik kies er dus voor om als een kip zonder kop en gezelschap rond te blijven scharrelen. U zult van mij dus wel gekakel horen, maar geen eieren krijgen. U kunt dus geen ei uit mijn gat kijken, want mijn kippengat is dichtgevroren. Of, en dat zo natuurlijk geweldig zijn, u moet kunnen regelen dat er een haan zo fris als een hoentje voor mij komt kakelen en met deze hen de korf in wil. Want ook een kip kan graag van niks oneindig genieten”

...can we talk?

Babybuilding

In het uiterste geheim weet Pieter nog een kiekje te schieten van een bijzondere opleiding voor nieuw voetbaltalent. Dit alles vindt plaats, pal voor zijn neus. Want, zo leert nader onderzoek, je kunt niet vroeg genoeg beginnen met het opleiden. De voetbalprofs in spe zijn nog niet uit de luiers, maar ze rennen als kieviten over het veld. De trainer daarover: “We moeten hun verlangens trainen om ze de weg naar hun dromen te laten zien.”

Deze vorm van babybuilding is niet zonder kritiek. Een pedagoog die liever anoniem wil blijven daarover: “Het is niet voor niets dat baby's die ter wereld komen, geboren worden met gesloten vuisten: ze weten al instinctief dat ze zullen moeten trainen om hun ouders tevreden te stellen.”

“Daarom ook”, zo vertrouwt - omdat Pieter zijn naam niet kent - een niet bij name te noemen trainer Pieter toe, “vind ik dat de opvoeding van een kind moet beginnen honderd jaar voordat het wordt geboren; bij zijn grootouders.”

Het blijkt dat de training ook tummy time omvat. Tijdens deze training leert de baby onder andere zich op te drukken. Het koppen doen de baby’s met een helm op. Daarom heeft de trainer het liefst dat zijn kleine sterren met de helm op geboren worden.

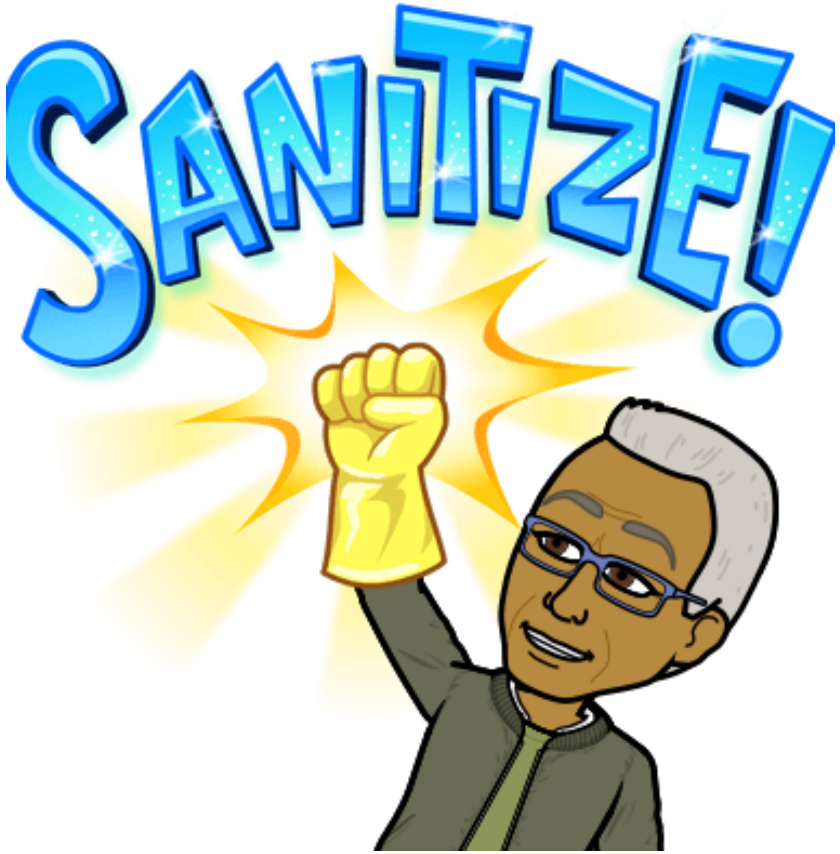

Opgeruimd zijn

Pieter en zijn lief zijn opgeruimd. In de zin van ‘hebben de boel op orde’. Het grootste voordeel van opgeruimd zijn, is dat je precies weet wat je hebt. Door regelmatig op te ruimen geef je alle zaken een betekenis en een plek. Een van de nadelen van een rommelige, rotzooi-erige omgeving is dat je niet kunt bijhouden (of er zeker van zijn) wat je hebt. Bovendien blijven er altijd zaken in je omgeving hangen die inmiddels geen betekenis of waarde meer hebben of kapot zijn.

Een tweede groot voordeel van opgeruimd zijn is dat je precies weet wat je niet hebt. En dat is helemaal van belang. Je hoeft dus nooit te zoeken naar iets wat je niet hebt. En dat is echt heel belangrijke kennis. Bij iedere vraag van jezelf of een ander kun je direct bepalen of je een bepaald gereedschap, een stuk of een dossier hebt of niet hebt. Kortom, de Pottenkijkertjes hebben de boel op orde. Of, zoals lief Adri zegt: “Alles ligt op de plek die past bij de betekenis die het voor ons heeft. Je moet wel oppassen met de scherven die je vind. Scherven brengen geluk, als je je er tijdens het opruimen niet aan gesneden hebt.”

Over het waarom: “Opruimen is dat wat je doet voordat je iets gaat doen, zodat wanneer je het doet, het niet allemaal een rommeltje wordt.”

HUILE D'OLIVE
VIERGE EXTRA

Beerput geopend

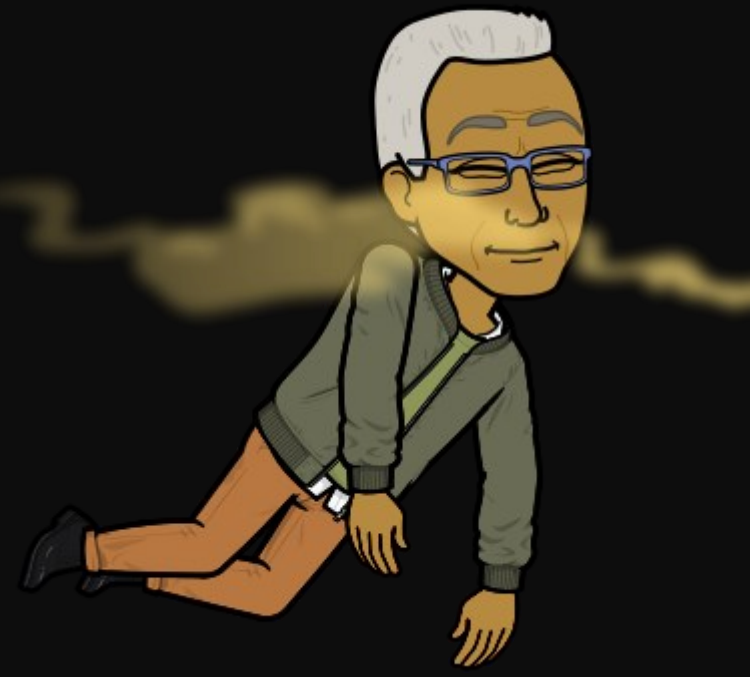
De beerput van de camping ligt open. En er ligt heel wat in. Zo weet campingarcheoloog Adri te vertellen. En da’s veel. Niet alleen boven de grond is de camping historisch goed bedeeld, ook onder de grond.

Pieter heeft afgezien van de mogelijkheid zich in dit (stinkende) zaakje te verdiepen. “Je kunt nu eenmaal niet alles bespreken in De Kolderkrant, maar wel heel veel natuurlijk. Natuurlijk wilde hij graag een overzicht maken van alles wat er in de beerput gedreven is, maar de hoeveelheid is zo groot dat hij het niet voor zijn pensioen - laat staan het einde van deze reis - kan afmaken. Het (vuile) monnikenwerk laat hij dus over aan anderen.

De officiële verklaring luidt als volgt: “Ik ga voorbij aan de interesse van de nieuwsgierigen, omdat ik geen zin heb in deze beerput te roeren en slapende winden wakker te maken, anders zouden deze uiterst prikkelbare iezegrimmen me wel eens in eskaders kunnen aanvallen. En als je een neus hebt die werkelijk kan ruiken - en dat heb ik - stinkt het zaakje afschuwelijk. Bovendien, wie zoals ik voor een groot publiek werkt, is een arme duivel; ik tob wat af en krijgt stank voor dank.”

Voorzichtige conclusies

De analyses van Pieter zijn klaar. “Machtig mooi, dat is onze menselijke geest. Altijd op zoek naar de meest efficiënte manier om van niks oneindig te genieten. Bepaalde gedragingen komen dan als vanzelf terug en vormen zich naar gewoontes: gedragingen die je op de automatische piloot uitvoert.”

“Zeker wanneer bepaald gedrag direct een fijn gevoel geeft, dan is het niet moeilijk om het gedrag heel vaak te herhalen en kan een gewoonte zich snel vormen. Als een pot met paaseitjes bijvoorbeeld binnen armlengte staat en de chocola smaakt goed, dan zit de gewoonte om in de pot te graaien er binnen no-time in. Maar, pas op, die gewoonte is een passie die aan geheugenverlies lijdt. En voor u het weet geniet u niks meer in plaats van oneindig (en bent u dikker dan u wenst te zijn). De tirannie van gewoonte is overal de vaste hinderpaal voor het oneindig genieten. Oneindig genot komt voort uit het vermogen om intens te voelen, van eenvoud te genieten, vrij te denken, het leven te riskeren en nodig te zijn.”

Met die laatste opmerking lijkt Pieter voorzichtig te hinten op het eindresultaat van zijn speur- en zoektocht. Al wet je dat bij Pieter natuurlijk nooit zeker wat hij nog uit de hoge hoed tovert.

I ♥ U
BE MINE

De rappel

Hoewel Pieter in de veronderstelling leefde dat zijn dagelijkse verslagen over de vorderingen in Het Mysterie van niks en oneindig genot afdoende waren, heeft hij een rappel ontvangen. Dat wil zeggen dat hij een waarschuwende herinnering heeft ontvangen om een verzuimde verplichting na te komen. Pieter heeft zijn hoofd gepijnigd over dat verzuim, en toen de rappel opnieuw gelezen.

Zijn verplichting – zo bleek - was en is om persoonlijk verslag uit te brengen aan Staatsraad Van der Molen (met Sonja aan zijn zijde). Dit, omdat het kabinet hecht aan goede betrekkingen met Frankrijk en in het verleden is gebleken dat er het onnodige onder tafel werd gehouden wanneer de Staatsraad niet in de buurt was. En, zoals u weet, de Staatsraad was wel dichtbij, maar niet in de buurt.

Dus maken Pieter en zijn lief zich op om hof te maken bij de Staatsraad. Om problemen met wappies en ander addergebroed te voorkomen, wordt de locatie van deze ontmoeting geheim gehouden. Ook kan nog niet worden medegedeeld of er mededelingen gedaan worden over de uitkomst van deze ontmoeting. Pieter inmiddels heeft de bibbers.

NOoooooooo
OVERRULED!

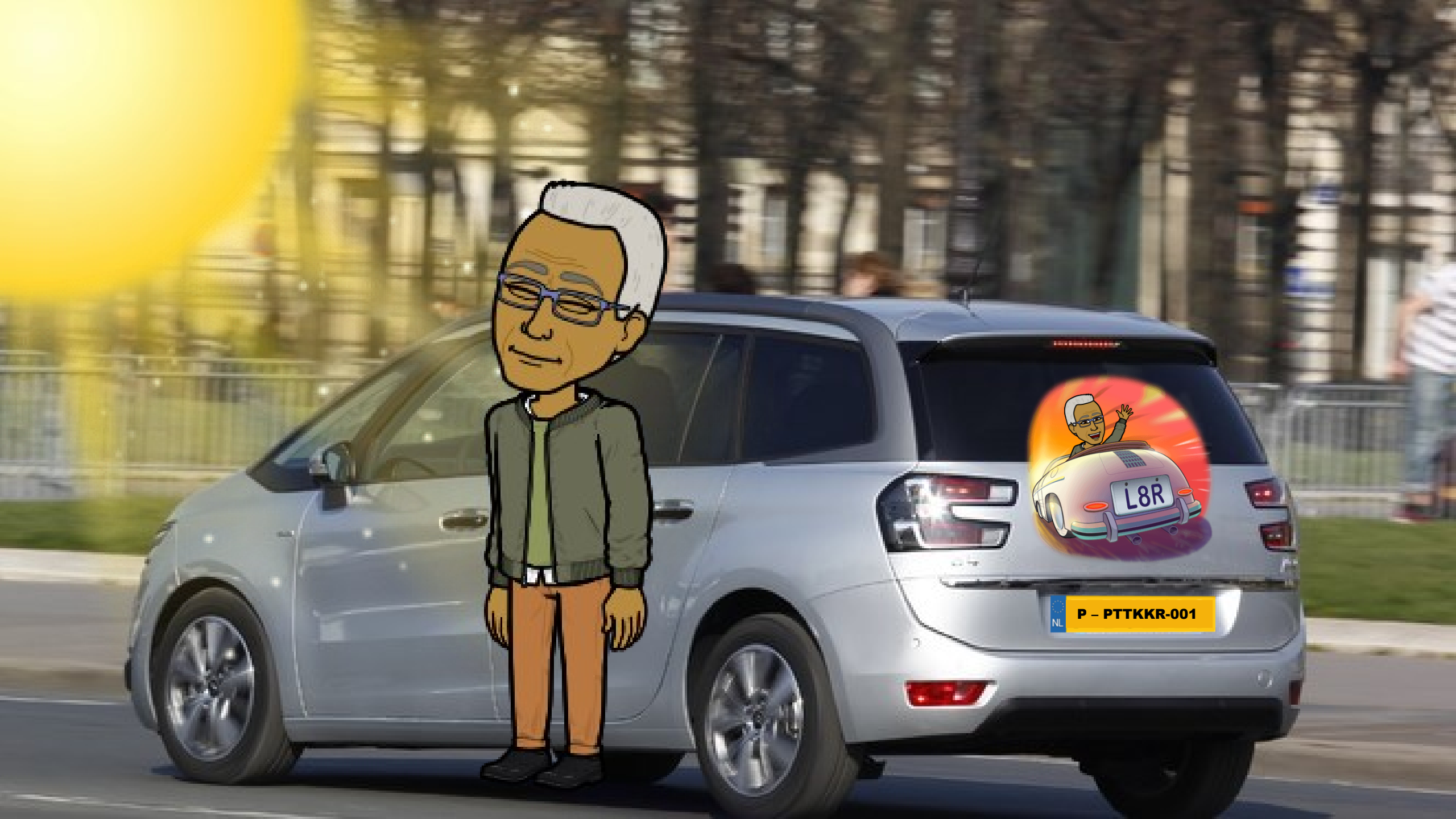
Kilometers vreten

Na een geslaagd onderzoek naar Het mysterie van niks en oneindig genot dacht Pieter van een welverdiende vakantie te kunnen gaan genieten. De rappel die hij ontving van Staatsraad Roel van der Molen (met Sonja aan zijn zijde) maakt echter dat de vermoeide reporter kilometers vreten moet. Hij voelt zich een beetje als Dora, het meisje dat door het bos, langs de heuvel over de brug naar haar bestemming moest lopen.

Pieter heeft echter alles over voor De Kolderkrant, de krant die zijn best doet om iedere vierkante kilometer land en zee een verslag van zichzelf te laten doen uitbrengen aan uw ontbijttafel.

Daarbij komt dat grote afstand en lange afwezigheid afbreuk doen aan elke vriendschap afbreuk, hoe ongaarne men dit ook toegeeft. En, Pieter hecht aan zijn vriendschappelijke relatie met de Staatsraad, en Pieter heeft een auto. Dat scheelt en hij zeurt dus niet. “Er zijn nog maar twee vraagstukken die ons bezighouden: wat eten wij vandaag? En waar laat ik mijn auto? Het antwoord op beide vragen zal ik u schuldig blijven, want zoals bekend mag ik over mijn bestemming geen uitspraken doen. Ik hul mij dus in stilte, want stilte is een vriend die mij nooit verraadt.”

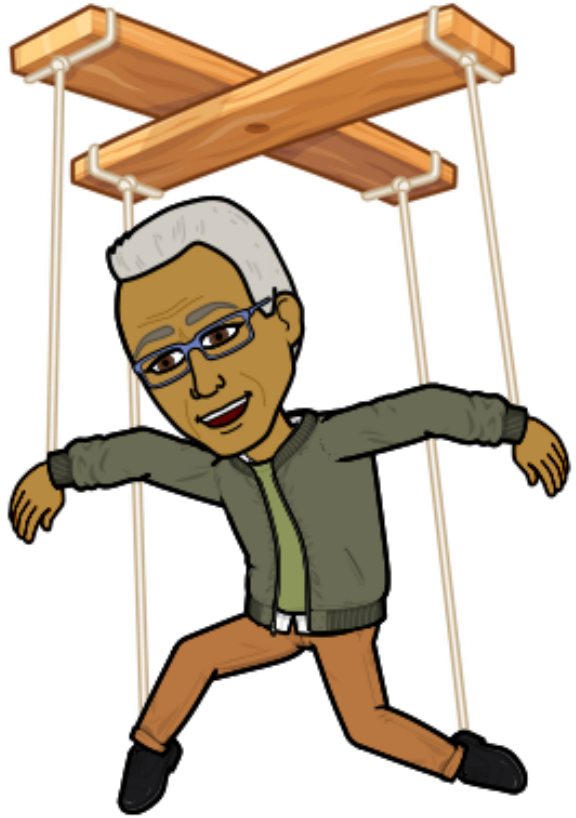

L8R
NL
P – PTTKKR-001

Mee(ge)vallen

Pieter leeft nog. En zelfs op vriendschappelijke voet met de Staatsraad. Dit laat onverlet dat het gesprek niet eenvoudig was. De Staatsraad wilde namelijk het naadje van de kous weten. Dat kon Pieter niet vertellen, omdat hij tijdens zijn werk nooit kousen draagt. Bovendien, als hij al kousen draagt, zijn het naadloze kousen. Dus het naadje van de kous was ver te zoeken resp. viel niet te vertellen.

De Staatsraad verkeerde aanvankelijk in de veronderstelling dat Pieter hem probeerde te belazeren, te bedonderen of op zijn minst te bedotten. Het kostte Pieter dan ook de nodige moeite om de Staatsraad van zijn oprechte bedoelingen en verslaglegging te overtuigen. Met een goed glas en Sonja aan de zijde van de Staatsraad bleek de soep niet zo heet en al helemaal niet gegeten te hoeven worden. Daarvoor was het ook op de geheime ontmoetingsplek te heet onder en boven de voeten. De Staatsraad vond het verslag van Pieter niks, maar had er oneindig van genoten, dus zo kwam de boel toch weer bij elkaar. “Dat laatste”, zegt Pieter, “is mijn persoonlijke vertaling van de conclusies. Zij werd mij onder voorwaarde van vertrouwelijkheid medegedeeld. Ik ben wat dat betreft een marionet in de handen van anderen.”

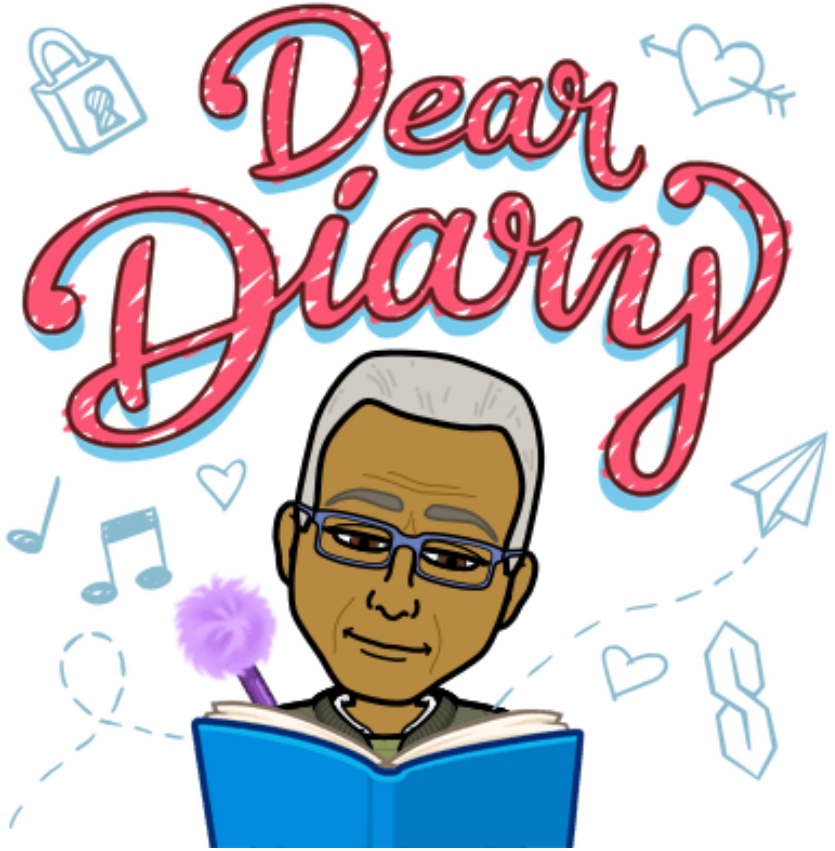

I'M HERE
Agreed.

Dysgrafie

Volgens ingewijden is het een raadsel dat Pottenkijker ooit reporter kon worden. Dat zijn verslag vragen opriep, mag dan ook niemand verbazen. Hij heeft namelijk een erbarmelijk slecht handschrift. Dit komt door zijn linkshandigheid. Die werd er vroeger met het rietje uitgeslagen. Toen dat niet afdoende bleek, werd zijn linkerhand op zijn rug vastgebonden. Dat alles bleek heel onverstandig, want het had enkel een slecht handschrift als resultaat. Pieter schrijft daardoor als een dokter zijn recepten: onleesbaar.

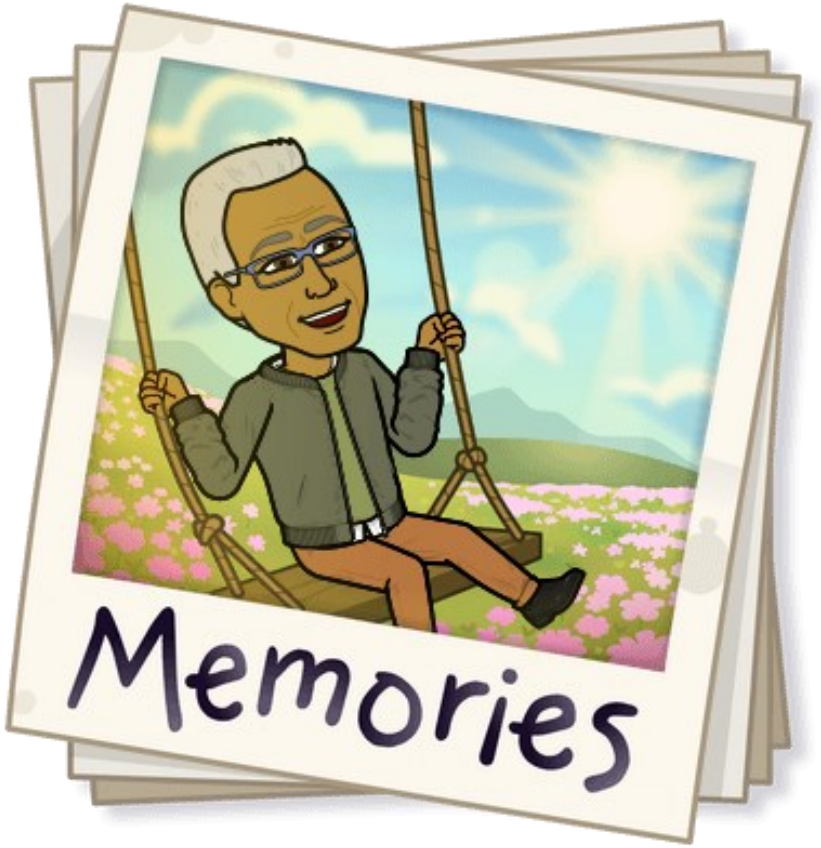
Pieter lijdt dus naast nostalgie ook aan een schrijfstoornis of dysgrafie. De problemen omvatten onder andere een onleesbaar schrift, tempoproblemen en pijn en vermoeidheid bij schrijven. En dat helpt niet wanneer je graag schrijft. Dat Pieter desondanks een schrijvende reporter is geworden heeft met zijn instelling te maken: “Als je je eigen beperkingen niet begrijpt zul je ook niet veel bereiken in je leven. Als je je beperkingen echter accepteert, sta je er boven. Bovendien weet ik waar ik vandaan kom: uit een onderwijzersfamilie. Als je weet waar je vandaan komt, zijn er geen beperkingen waar je naartoe kunt. Ik wil en zal dus gewoonweg niet worden gehinderd door mijn eigen beperkingen.

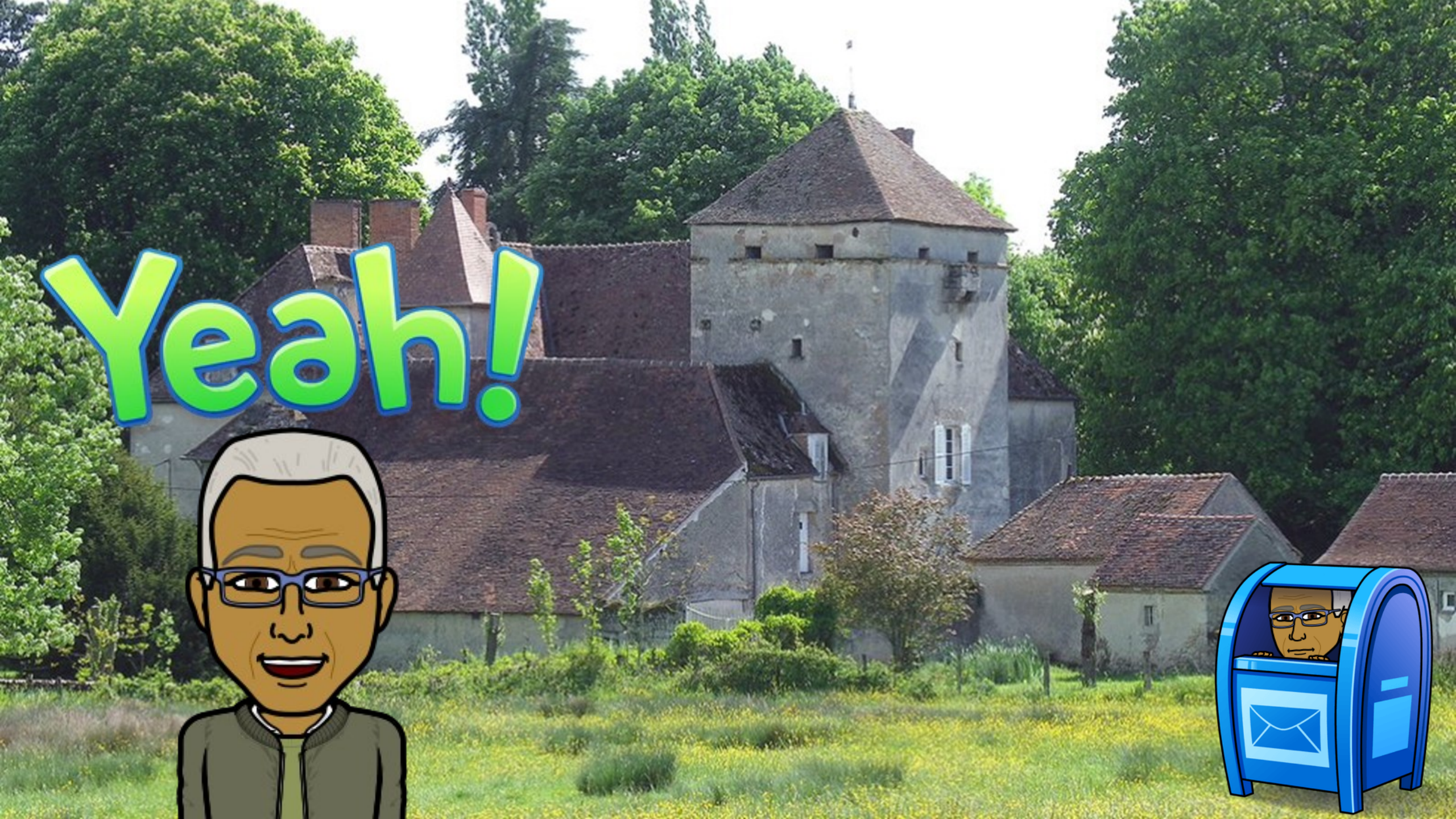

Het pact van Treteau

Uit een reconstructie van het gesprek dat Pieter met de Staatsraad (met Sonja aan zijn zijde) voerde, kan worden afgeleid dat het gesprek pittig en toch ook weer gemoedelijk was. De Staatsraad kon geen oogje dichtknijpen, zo vertelde hij Pieter. Als er gaten zitten in het verhaal, en die zitten er – dan moet ik dat rapporteren. “Als ik een oogje dichtknijp zie ik te weinig en bovendien tast het mijn integriteit aan. De beste optie die ik kan bedenken is dat jij (Pieter) doet of je neus bloed als er gevraagd wordt naar de mogelijk onder tafel gehouden gebeurtenissen tijdens het onderzoek naar Het Mysterie van niks en oneindig genot. En blijven ze doorvragen, dan zeg je dat je er geen actieve herinnering aan hebt. Dat werkt in Den Haag altijd! En jullie konden het ook niet weten, want jullie deden onderzoek. Einstein zei het al: ‘Als we wisten wat we deden, heette het geen onderzoek.’ Bovendien betrof het een onderzoek naar niks (en van niks, maar dat terzijde) en oneindig genot. Bij dat laatste wil men wel eens buiten het spreekwoordelijke potje piesen. Dit noem ik geen misstand, maar een leerpunt. Als wij dit alles vastleggen in een overeenkomst, is voor mij de kous - met of zonder naadje - af.” Toen Pieter daarmee instemde was Het Pact van Treteau geboren.

Yeah!

Herboren

Na een woelig nachtje - het was warm - zijn Pieter en zijn lief als herboren opgestaan. Dat is een goed teken, want wie niet bezig is herboren te worden, is bezig te sterven. Bovendien zijn tegenslag of het ongeluk Pieter bespaard gebleven in deze toch moeilijke dagen voor de reporter. Je kunt erin blijven, of als herboren uitkomen. Dat laatste is dus gelukt. “Daarbij komt”, aldus Pieter, “de Staatsraad zoekt nooit naar fouten, maar naar oplossingen. Zo blijkt ook uit zijn conclusie dat wat achter ons ligt herinnering is, en die kan niet herboren worden. Dat heeft overigens alles te maken met de hartelijke ontvangst door de Staatsraad (met Sonja aan zijn zijde) en het feit dat er een plek gevonden werd om de auto te stallen en de maag smakelijk te vullen.

“Stuur een Franse kok met een tafelpoot en een keisteen naar zijn keuken en hij komt terug met een delicatesse. Weliswaar is de kok een kokkin en van Nederlandse origine, maar zij is deze Franse kwaliteit aardig machtig gebleken. Bovendien had ik een enorme dorst. Ik had natuurlijk water kunnen drinken, maar dan is het jammer om dorst te hebben. Dus is koos voor een goed glas bier!”

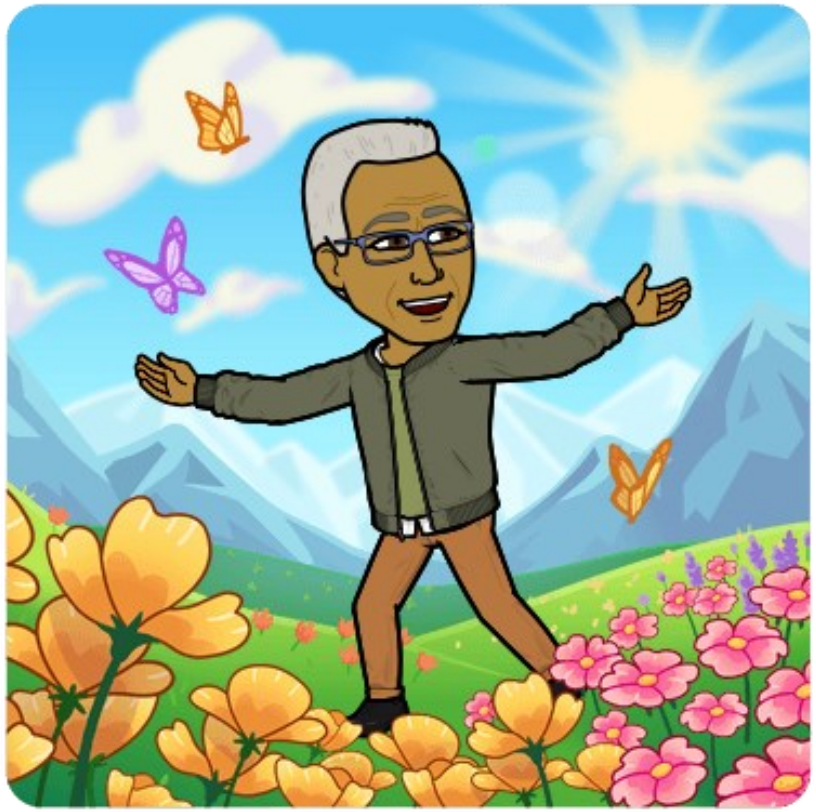

BON
APPETIT

Hitte

Als je de hitte niet kunt verdragen; blijf dan uit de keuken en u de zon. Dat is het advies van Pieter. Hijzelf zucht onder de hitte zonder vlammen die de zon strooit. Hij koelt zich met de gedachte dat heel de wereld op een dag net zo meedogenloos tegen de hitte moet vechten als tegen de cholera en de pest. Niet dat dit verkoeling brengt, maar niets geeft een persoon zo veel voordeel ten opzichte van de anderen als hij onder alle omstandigheden altijd koel en onverstoorbaar kan blijven. Ondertussen aanbidt hij de zon, omdat zij voor niets opgaat. Hij bekijkt het leven dan ook van de zonnige kant en weet zeker dat hij - als het moet - kan vertrekken als de zon in het noorden staat.

“Het hoort ook een beetje bij mijn vak”, zegt de reporter. “Mijn oog is een kleine menselijke zon die met zijn pen licht werpt op de wereld die verlangt deze van een zonnige kant te laten zien. Wanneer ik zo de zon breng in het leven van anderen, kan ik de stralen daarvan niet weghouden van mijzelf. Als ik zwartkijker was, zag ik de zon 's morgens al ondergaan, en heb dan geen tijd meer voor mijn stukjes voor De Kolderkrant. Als de zon ondergaat, komen er immers sterren aan de hemel, en kan ik de letters niet meer lezen.

MEMO
HOT

De blauwe route

Zoals gezegd, de precieze locatie van de ontmoeting tussen de Staatsraad (net Sonja aan zijn zijde) blijft geheim. Toch weet Pieter te vertellen dat hij ergens aan de blauwe route verblijft.

De Route bleue (Blauwe weg) of Route des vacances (Weg van de vakantie) genoemd, is een nationale weg (de N7 of Route nationale 7), die Parijs met de Italiaanse grens in Menton verbindt. De oorspronkelijke N7 is 1000 km lang, maar hij is in 2006 gedeclasseerd tot departementale weg. De N7 was de aangewezen route om op die vakantiebestemming te komen. De route wordt ook wel aangeduid als ‘de blauwe wip’, omdat de edelen uit vroeger tijdens hun maîtresses in prachtige kastelen langs deze route naar het zuiden huisvestten. Pieter heeft inmiddels overwogen of hij een van deze kastelen zal kopen, maar de stijgende energieprijzen weerhouden hem: “Een maîtresse nemen als je getrouwd bent, dat is als het hebben van een tweede huis. Echter, zo’n maîtresse houdt dan misschien wel je bed warm, maar het hele huis laat haar verder koud. Natuurlijk kan ik mijn vrouw bij de neus nemen, door een maîtresse hetzelfde parfum te geven, maar het verklaart niet de hoge energierekening. Bovendien ligt het in mijn aard openhartig te zijn, en dat is voor een bedrieger een onhandige eigenschap.”

WELCOME BACK
HOME Sweet HOME

Orde van niks en oneindig genot

Het Genootschap van de Goedgelovigen, u weet wel, die club van het Heerschap, dat wij ook kennen als Ton Bond of De Denker, is kennelijk toch uit elkaar gevallen. Althans, dat doet een toevallige vondst van Pieter in de kathedraal van Moulins vermoeden. Hier trof Pieter een standbeeld aan van Kapelaan Jos. Volgens een toevallige voorbijganger de beschermheilige van de Orde van Niks en Oneindig Genot. Dit blijkt bij nader onderzoek een recent door de kapelaan opgerichte orde. Het (van Pieter gestolen) doel van deze orde is en stelt niks voor, maar richt zich volgens diezelfde voorbijganger op oneindig genot. Of dat in het aardse leven is, of in het hiernamaals, zou niks moeten uitmaken. Het is immers oneindig!

Uiteraard wil Pieter hier meer over weten en vertellen, maar omdat dat de reikwijdte van zijn huidige opdracht ver voorbij streeft, zal dit wellicht in een volgend mysterie worden uitgediept. “Ik kan nu eenmaal niet aan de gang blijven. Bovendien moet ik er zo langzamerhand een eind aan breien, en als ik nu weer een nieuwe mouw aan het verhaal brei, komt het nooit af. Bovendien moet ik dan ook de andere kant van het verhaal horen. En die kant – het Heerschap dus – zit in Nederland.”

#BLESSED
SURPRISE!!

Nieuwe nevelen

Uiteraard hebben Pieter, zijn lief en Staatsraad Roel van der Molen met Sonja aan zijn zijde een balletje gegooid. Geen gehakt- of soepballetje natuurlijk, maar een heuse boulesbal. In een onbewaakt ogenblik - de geschiedenis vertelt niet wie de opmerking plaatste - werd de idee geopperd om het boulestoernooi waar camping Des Arcades haar faam aan te danken heeft, te verplaatsen. De idee kwam zomaar aanwaaien en waaide ogenschijnlijk ook over, maar het zaadje was geplant!

Een woordvoerder van het Kabinet, aan wie de opmerking ook ten gehore was gebracht, vertelde dat de Nederlandse regering dit een aantrekkelijke gedachte kan vinden. “Als de Staatsraad niet naar Des Arcades kan, kan de hele meute wellicht naar de zomerresidentie van de Staatsraad komen. Dan levert veel controle, overzicht en gemak op. De regering zal deze optie dan ook graag stimuleren, maar wij achten het verstandig die mensen te overtuigen om dat te doen, terwijl zij geloven dat het hun idee was.”

Waarmee ook de toekomst van het boulestoernooi in mysterieuze nevelen gehuld word. Maar dat wordt dan een heel nieuw verhaal.

WHTA'S
HAPPENING

De balans opgemaakt

Pieter maakt de balans op. “Alles wat ik over Het Mysterie van niks en oneindig genot heb geleerd, kan ik samenvatten in drie woorden: het gaat verder. Ik kwam tot de conclusie dat er enorm veel onderzoek nodig is om er een mening te kunnen vormen, en daarom vermijd ik het als onderwerp van gesprek vooralsnog in zijn geheel. Na alles bestudeerd te hebben, ben ik tot de conclusie gekomen dat alles samengevat kan worden in drie deugden: de moed om te leven, edelmoedigheid om samen te leven en gezond verstand om te overleven.”

“Aan wie de feiten waarop ik mij baseer in twijfel trekt zeg ik: Niemand verhaalt blote feiten; oordeel en gevolgtrekking sluipen altijd binnen. Verplaatst u zich eens in mijn positie: Een reporter als ik moet de rug van een ezel hebben om alles te dragen, een tong als de staart van een hond om iedereen te vleien, de bek van een varken om te eten wat hem wordt voorgezet, het oor van een koopman om alles te horen en niets te zeggen. Nergens en nooit heb ik een zinnetje geschreven dat niet getuigt van de warmte, van de vertedering, van een zich verplaatsen in, zich aanpassen aan de verlangens of de tobberijen van de ander. En dat alles met de toegeeflijkheid van aanvaarding die - als in een lang huwelijk - kan binden en irriteren soms.”

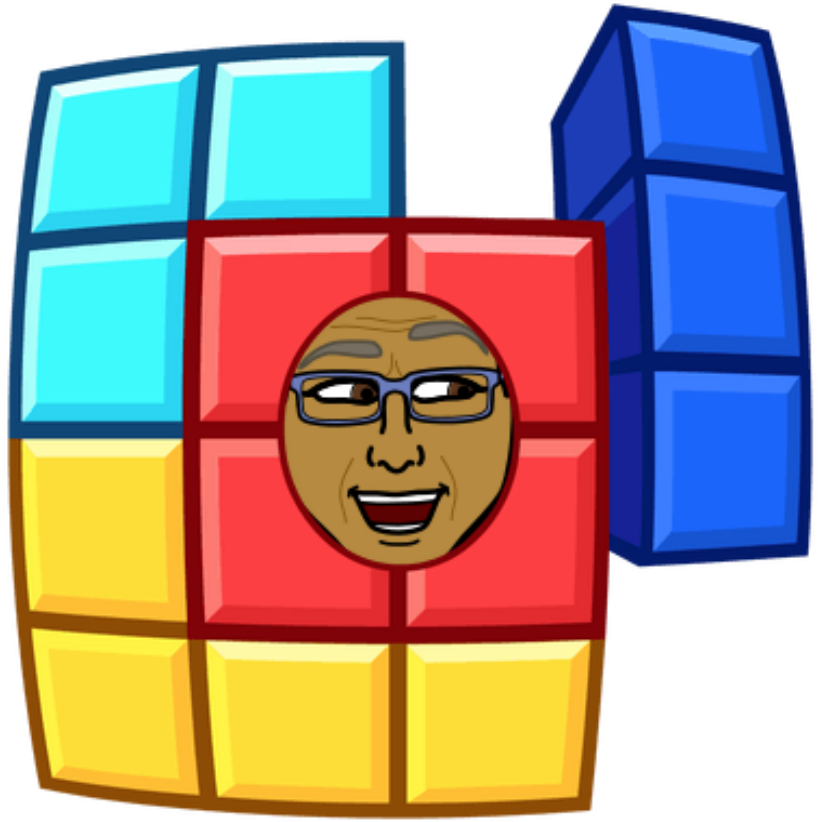

Het mysterie blijft

Pieter heeft het geheim van niks en oneindig genieten ontdekt. De meeste mensen denken bij de woorden “het ultieme genieten” direct aan seks. Het ultieme genieten heeft echter absoluut niets met seks te maken. Echt ultiem genieten is een zeer solitaire sensatie. Hoe je als mens echt ultiem kunt genieten is het best bewaarde geheim op deze aardbol en mag ook nooit bekend worden omdat dit het einde zou betekenen van het voortbestaan van de menselijke soort.

Pieter is sinds kort ook één van de ingewijde mannen met alle gevolgen van dien. “Ik kan de lezers van De Kolderkrant helaas het geheim niet vertellen, maar ik kan wel een tipje van de sluier oplichten door het ultieme genieten te omschrijven. Het is gelijktijdig een eindeloze inwendige als uitwendige geestelijke en lichamelijke ervaring. De ervaring van het ultieme genieten is zo bijzonder dat je meteen voor de rest van je leven verslaafd bent en er ook nooit meer van afkicken kunt.

U bent dus na een lange (lees-)reis niks wijzer geworden, maar dat is dan ook precies het mysterie van niks en oneindig genot.

WELKOM
Live Your Best Life

Het einde

Pieter heeft de biezen gepakt en de benen genomen. Dat laatste niet letterlijk natuurlijk, want dan komt hij naar verwachting nooit thuis, of in ieder geval te laat. Hij is nu eenmaal niet uit het hout gesneden, waaruit bijvoorbeeld Feikje en Wopke Schregardus zijn voortgekomen. Die wandelen zo ongeveer dagelijks de wereld rond.

Maar goed, de biezen zijn dus in de auto geladen en de terugreis is aanvaard. Dat betekent dat Pieter zijn klus erop zit en dat hij met zijn lief Adri weer richting Nederland is vertrokken. Daar wacht het gewone leven weer. Met alles wat dat hen dat brengen gaat.

Namens de redactie van De Kolderkrant zegt Pieter eenieder die zijn wederwaardigheden volgde hartelijk dank voor de interesse en support. Hij heeft een slotadvies voor vriend en vijand: “Wanneer je de gewone dingen in het leven op een ongewone manier doet, dan zul je niet allen de aandacht trekken van de wereld, maar er ook oneindig van genieten, en dat is veel meer dan niks. En voor wie toch niks meer kan, u kunt nog altijd hoofdredacteur van De Kolderkrant worden!”

BYE!

Colofon

Mei/Juni 2022

Idee/Tekst
Peter Paul J. Doodkorte/Pieter Pottenkijker

Realisatie
Uitgeverij DE OVERKANT
&
DE KOLDERKRANT

